Erdoğan Yiğit

Kısmetse...

Öcal Kemal
EVREN

HEMEN KİTAP

Erdoğan Yiğit

Kısmetse...

Öcal Kemal EVREN

HEMEN KİTAP

HEMEN KİTAP - 41
ERDOĞAN YİĞİT
Kısmetse...
ÖCAL KEMAL EVREN
Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni: Zana HOCAOĞLU
Yayın Koordinatörü: Mehmet DEMİRKAYA
Redaksiyon: Ferda KÜÇÜKLERLİ
Kapak ve İç Mizanpaj: Özgür YURTTAŞ
1. Baskı: Mayıs 2012
HEMEN KİTAP SİS Yayıncılık Ltd. Şti'nin
tescilli markasıdır
HEMEN KİTAP
Merkez: Giyimkent Sitesi D 6 Blok / 59
No: 77-78 Esenler / İstanbul
Tel: (212) 659 58 61 - 62
Fax: (212) 659 02 51
www.hemenkitap.com
e-mail: info@hemenkitap.com

“Ne kadınlar sevdim zaten yoktular.” ama
“Kimi sevsem sensin, hayret!” üstelik
“Adını mıh gibi aklımda tutuyorum.”
Velhasıl,
“böyle bir sevmek görülmemiştir.”
Attila İLHAN

BÖLÜM I

Soğuk olanca hırsıyla yüklenmişti Ankara'nın sırtına, tecavüz eder gibi hoyratlığı... Kış boyu taşıdığı çöl monotonluğundaki bulutlar bile yetmiyordu, sinirini alamıyordu bir türlü. Şubat ortaları olmasına rağmen hâlâ ilk günkü delikanlı cakasıyla gezinmekteydi, Ankara sokaklarında bir poyraz bir karayel... Hatta mavi örtüye hiçbir gri lekenin düşmediği günlerde dahi mahşerî bir palto, gocuk, kaban, mont kalabalığı; üstelik evecen... İşte bu noktada beliriyor insanoğlunun ne biçim bir yaratık olduğu; bin türlü yaratık gizlenmiş inine, bir o dışarıda, herhangi bir koşuşturmanın içinde. Onu bu koşuşturmaya sokan da kendisi aslında. Derede su dalda yemiş yetmez olmuş bilmem kaç yüzyıldan bu yana. Ankara'da yaşayanlar da uymuştu bu düzene doğal olarak. Cumartesi günü insan ağırlığı Kızılay'ı ezmekte, evecen bir palto, gocuk, kaban, mont kalabalığı ortalarda, sorsan mutlaka bir amacı gerçekleştirmek adına, kasten gezinmekteydi.

Yağan kar tutmaya niyetlenmiş, sevindirmiş ama vazgeçmişti şımarıkça. Onun bu kaprisi, hevesleri kursakta bırakmıştı. Arabaların girebildiği bir sokaktı daha o zamanlar Konur Sokak. Yoktu bu kafeler; kahveler vardı. Okey döndürülen, king oynanan, şifresiz kanaldan maç izlenen kahvelerdi bunlar. Derse girilmezdi. Kolaydı matematik. Fizik, kimya olsa neyse... Matematik, Türkçe saatleri okey oynanacak ideal saatlerdi. Asılmıştı dershane, hemen altta marketten yarım ekmeğe kaşar, yanında kola... Sonra kahveye. Şakır şakır okey sesi kulaklarında hâlâ, sıcak bir mekândan çıkmıştı sanki. Soğuk belki de bu yüzden tanımamış; yabancıymış gibi çarpıyordu suratına. Düşmancaydı hâli, tavrı... Yok yok. Bir an çıkaramamış. Yoksa iyidir araları...

Hanidir bekler gibiydi. Vücudu yeni gelmişti ama aklı çoktandır oradaydı. Elleri kot pantolonun içinde, eldivensiz, üstünde kot mont, içi yünlü, bağrı boğazı teslim ayaza, atkısız, ayaklarında botları... Botlar sağlam yalnız; taş gibiler. Ayakları ile kazıyor yerleri. Genç bir kalabalık; acar, diri ve dağınık... Bazen tanıdık birilerini görüyor, tutan yerlerden sulu kartopları atılıyor karşılıklı. Kızların çığlıkları yükseliyor, sulu ve soğuk şakalar, kızdırıyor onları. Ellerinin üstü yanıyor. Soğuk yapar bunu; ellerini kurutur. Yara olur ellerinin üstü. Genç daha 17 yaşında. Yüzü hep böyle ama...

Duyumsuyor kalp atışlarını, heyecanını... Dışarı çıkmaya ne kadar çabalasa da birileri tutuyor onu. Lazımsın daha diyorlar, kollarına girip oturtuyorlar yerine. Derya'yı bekliyor. Derya erkek. Saçları ok gibi dik, yüzü 17 yaş sivilcelerinin baskınına uğramış. Küçük ağızlı, dar omuzlu bir erkek; erkek çocuğu daha doğrusu...

Uzuyor; ölüm gibi uzuyor dakikalar. Çaresizlik sonra ölüm gibi mukadderat! Bekleyeceksin, zorunlu geçecek dakikalar. Mutlu bir an veya istenmeyen o an için gerekli zaman. Küt diye yaşıyorsan eğer geçer, biter, hatta yetmez. Planlıyorsan ince ince geçmez, hep fazladır. Soğuğun bombardımanı altında zil çalıyor nihayet bir çeyrek saat sonra, bütün sesleri bastırıyor... bir an suskunluk, kapıya yöneliyor insanlar bu ilk şaşkınlığı attıktan sonra... Biraz bekledikten sonra geliyor aklına... Aslında Derya ile kalabalık olur görüşemeyiz diye, aşağıda Mülkiyelilerin köşede, elektrik direğinin dibinde buluşacaklardı. Panikliyor. Hızlı adımlarla ilerliyor. Kalbi dışarı çıkacak. Duymak istemiyor, görmek istemiyor Derya'yı. Vereceği haberleri duymuş önceden, canı sıkılıyor. Biliyor olacakları. Biliyor da, niye gidiyor? Görüyor Derya'yı 10-15 adım kala. Gülüyor Derya. Yoksa diyor içinden, vallaha mı? Fakat nasıl soğuk! Niye bu kadar soğuk?

Uyandı. Panikledi bir an. Derya dedi, arandı gözleriyle. Yoktu Derya. Kaybetmişti Derya'yı; arkadaşlıkları kesilmişti 20-21 sene evvel ama üzgün değildi. İçi burkuldu. Kalkıp masanın gözünü açacaktı, vazgeçti. Sigara, dedi içinden. Hemen yanındaydı sigara, yatağın içinde. Küllük ve çakmak ona eşlik ediyor... Demek koyun koyuna yatmışlardı! Yaktı sigarayı, ısınır gibi oldu bir an... Üşümüş olduğuma şaşmamalı; yorgan aşağıda, kıçım bana ekli. Donmuş doğal olarak...

Sekizi devirdik yine. Yok daha geçtir kesin. Öğleni bulduk... Allah kahretsin. Ne olacak böyle?

Arandı, saatini buldu, baktı. Saat on buçuğu gösteriyordu. Vardı birkaç dakika daha ama ne fark eder. On buçuk işte. Bağıra bağıra bir on buçuk. Duruşma var mıydı? Zorladı, hatırlayamadı. Hemen telefona sarıldı, sekreterini aradı. Alkolün, yorgunluğun ve sigaranın sesine yaptığı zulme rağmen konuşmaya çalıştı. Yokmuş Allah'tan duruşma ve... Rezillikten kurtulmuştu bir kez daha... Daha dikkatli olmalıydı. Hatta saat üçe kadar işi de yokmuş. Saat üçte bir boşanma davası vardı, onun için gelecekti bilmem kim bey. Onunla görüşecekti.

Gitmeli, Bahattin’i bulmalı. Gevezelik yapmalı. Gardaşım Bahattin. Delikanlı adam; Bahattin. Onat, çalışkan, dengeli, huzurlu... Her kahrımı çekti bu çocuk. Okulda kopya verirdi. Şimdi de müvekkil gönderiyor. Kendine çok geliyor herhâlde.

Önce banyo yapmalı ama... Tıraş olmalı, kahvaltı adına bir şey yenmeli. Yok be kahvaltı, gider Bahattin’in orada yerim bir şeyler. Çay da yapar Nurcan. Nurcan? Güzel kız, güzel kız olmasına da, Bahattin’in sekreteri oğlum, iş çıkarma başına, tut biraz kendini! Valla topa tutar seni Baha. Kafanı keser. Önce banyo, önce banyo...

Banyoya giderken düşünüyordu, hatırlamaya çalışıyordu.. acaba bu cuma akşamı, cumartesi ve pazar neler yapmıştı? Parça parça geliyordu aklına. Cuma akşamı bir arkadaşını ayartmış bara gitmişlerdi. Cumartesi otelde uyanmıştı. Yanında o kız vardı. Evet oydu. Adı neydi? Nurlu bir şey ama... Haa evet Nurcan. Demek sabah sabah Nurcan oradan geldi aklına. Kesin gerçek adı başkadır. Başkadır ama ne? Hem bana ne! Cumartesi öğleden sonraydı. Kız fırladı gitti, kuaförde randevusu varmış. Ahmet’e bakındı o da çıkmıştı, erkenden gitmiş. Otel paralarını da ödemiş. Aslanım benim.

Ne yapmalı? Cumartesi bu, cumartesi akşamı... Ahmet’i mi arasam, diye düşündü ama çabuk vazgeçti. Evliydi Ahmet. Yenge doğrardı ikisini de. İki gece üst üste olmaz. Baha? E, Baha düzenli çocuk sevmez böyle işleri. Hem gelse de bir sürü eleştirir, neşe bozar, kursağına dizerdi. Tek takılmalı bu akşam. Nicedir merak ettiği bir mekân vardı. Duymuştu adını, namını da gitmemişti. Bütün aykırı ilişkilerin yaşandığı, yaşamak isteyenlere ortam sağlayan bir mekân. Oyalandı epeyce. Büroya gitti. Acar bir şekilde elindeki iki üç yarım dilekçeyi yazdı. Necla’nın masasına bıraktı, parayla beraber. Pazartesi açardı davaları Necla. Ah o Necla. Olmasa ne yapardı acaba?

Gece dönerken sabaha, o ilk dakikalarda mekânı buldu. Yerleşti rahat koltukların birine... Kaslı kadınlar vardı. Kaslı kadınlar kası olmayan kızlarla dans ediyordu. Birkaç erkek çift vardı hayli samimi. Biri erkek biri kadın olan çiftler de vardı. Ama bir garipti o kadınlar. Hani zorlasan onlar da erkek erkeğe muhabbet ediyorlardı. Bir o vardı sanki normal olan. Yok canım, başkaları da vardır. Normal kadınlar yani... Nice sonra biriyle göz göze geldi. Alımlı, çalımlı, mini etekli, dekolte... İşte onun adını hatırlamıyordu. Zorladı, çıkmadı adı... Verdiği sigaradan içmişti. Esrardı

bok, yani herhâlde! Ondan sonrası yirmi yıl önce görülen bir rüyaydı. Bölük pörçük, içki vardı, taksi vardı, kendi evi vardı ama sabah karı yoktu; kadın olduğu da şüpheli ya!.. Sonra pazar akşamı. Maç zamanı. Gece yarılarına kadar maç, bira, Galatasaray... Ve bu sabah.

Taş gibiydi kafası. Fayanslara dayadı. Fayanslardan sertti. Ensesine dökülen su yumuşatıyordu kafasını. Ensesinden aşağıya süzülüyordu yumuşaklık, vücuduna dağılıyordu. Biraz sonra başlayacak ve temizlik adına sabunla, jiletle, şampuanla sürdürülecek harp, canını sıkıyordu.

Evden çıkarken gülümsüyordu. Üç gol atmışlardı yemeden. İkinci ile olan puan farkını beşe çıkarmışlardı. Berabere kalmış Fenerbahçe, o dilekçe yazarken cumartesi akşamı. Yıkılmıştı birahane. Ne keyifli akşamdı. Galatasaray'ı seviyordu ve...

Erdoğan Yiğit, Ankara doğumludur. Aslen Aydınlıdır; ayağı Menderes'e basan bir dağın yamacındaki bir köyden. Hayli toprağı bağı bahçesi olan bir dedenin torunu... O dedeye isyan bayrağı açmış, Ankaralarda okumuş, babası kadar zengin olmuş ama avukatlıktan, bir babanın oğlu... İsyan bayrağının nedeni evlendiği kadındır. Kadın Çorumlu, Alevi... Baba istemez Alevi kız. Dinlemez baba ama evlenirler, dede keser her şeyi. Karı koca çalışırlar bayağı iş yaparlar, birkaç yıl içinde düzeltirler durumu. Bu arada küs ölür dede, oğluna. Bütün mal, para ve toprak oğlana kalır. İşi iyi bilenlere teslim eder baba, her yıl olukla para gelir Aydın'dan Ankara'ya. Toprak kalır babaya ve baba sapıtır. İçi çıkar dışarı. Hadi anne dayanamaz bu hâle. Erdoğan 5 yaşındayken çıkar gider evden ve bir daha dönmez. Boşanmaları ise çok sonradır. Baba sarhoş, kaza geçirir Gölbaşı'nda, yanında sarışın bir hatunla. Erdoğan 25 yaşındadır, baba 50. Babasının bürosuna takılmaktadır o sıra, işi öğrenmektedir. Hukuku bitirmiş, taze avukattır. Kocamandır büro. Büro dedikse, bildiğin hukuk fabrikası... Bir sürü çalışan, avukat; her birinin uzmanlığı ayrı. Çay, kahve, şık maroken kapitone koltuklar...

Kazadan sonra baba kötürüm kalır. Boynundan aşağısı tutmamaktadır. Bu durumuna iki yıl direnir ve ölür. Erdoğan küstür annesine, evi bırakıp gittiği için, babası ölmüştür, dedesi... Zengindir ama... Zekidir... Yormadan kendini avukatlık yapar. Bir Necla kalır o kocaman bürodan. Erdoğan hepsine yol verir. Satar o büroyu, Sıhhıye'de iki göz bir yer alır. Oraya yerleşir. Babadan kalan evi de elden çıkarır. Bir oda bir salon yeter de artar bile.

Sonra o da sapıtır baba gibi. Bu arada annenin yaklaşma çabaları belli belirsiz... Erdoğan'ın onu itmesi... Oğlum şöyleler, böyleler... Dinlemez Erdoğan. Hepsinin nedeni odur çünkü. Baba, anne diye diye ölmüştür. Anne bir kez olsun çıkıp gelmemiştir. Üç kez evlenip boşanmıştır bu yaşına kadar Erdoğan, anne hiçbirinde yoktur. Şimdi de olmasına gerek yoktur. Bahattin desin dursun;

"Ben de o öldüğünde yanında olmayacağım. Torunlarına hasret geberecek!"

"Oğlum anne bu, böyle konuşma."

"Karışma Bahattin, sen bu işe karışma."

Bahattin çocukluktan, mahalleden, okuldan, taa bildiği en küçük yaştan en eski mekândan arkadaşı, Ankara Hukuk'u da beraber okudular hatta birer yıl arayla kazanıp. Kürt. Kürt ama ne kürdü o belli değil. Nereli olduğunu söylemez. Kürdüm der, bırakır. Mardinli olduğuna dair bilgiler mevcut ise de kimse emin değildir nereli olduğuna Bahattin'in. Mardinli fakir bir ailenin çocuğuymuş dediğine göre; hepsi bu. Küçük yaşta Erdoğanlara yerleşir. Hakkı Baba bir gün çıkıp gelmiştir eve, elinde Bahattin'in çelimsiz elleri, ikisini kardeş ilan etmiştir. Önceleri okul mokul derken, üniversite çağlarında bekâr evine yerleşmiştir ve bir daha dönmemiştir Erdoğanlara.

Babayla çok kavgası olmuştur. Kürttü, Aleviydi, şuydu buydu. Sözünü sakınmaz. Niye böyle davranır bu bebe? Ceza üzerine yoğunlaşır Bahattin. Örgütün davalarını alır, daha doğrusu teröristlerin avukatıdır. Namı öyle. Bir gün öldürecekler ama neyse. Delikanlıdır Baha. Zor zaman adamı... Eline gelen ve hukuk davası olan işleri buna gönderen arkadaşı. Buna kalsa ne müvekkil bulabilir ne de olanı elinde tutabilir.

"Adamın para derdi yok ki. Bu işi keyif olsun diye yapıyor pezevenk!"

"Sensin lan pezevenk!"

"Yalan mı oğlum, karı bulmuyor musun ona buna."

"Sana da bulayım."

"Siktir git ulan! Git belanı bul."

Yarı muhabbetleri; Erdoğan'ın sevgilileri, karıları, bebeleri... Diğer yarısı da Bahattin'in buna verdiği akıllar... Hadi sıkılır Erdoğan, kızar, bozarır. Haklıdır Baha, ama arkadaşız oğlum babam değilsin ki. İki gün küslük sonra rakı, meze bulaşığı barışmalar... Bol sigara...

"Vazgeç oğlum bu işlerden, tehlikeli!"

"Lan sana ne, biz karışıyor muyuz senin karılarına?"

"Karışmıyorsun da, bu kavga neden çıktı o zaman?"

"Ya karışma işime Erdo, sen işine, ben işime."

Bir sürü de kadın vardır hayatında Erdoğan'ın. Anlatı-lamayacak kadar çok. Anlatmayı gerektirmeyecek önemde. Bir kaçı hariç... Bir de çocukları Erdoğan'ın. Dört tane kız, Erdo-ğan'ın tanımadığı, tanışmadığı; belki tanımak istemediği dört tane kız... Her biri bir yere savrulmuş, anne kucağı görmüş, güvenli büyümüş kızlar. Aklına bile gelmez hoyratın. Bak ama Bahattin bilir hepsinin nerede olduğunu, ne olduğunu. Anneleri hakkında malumat toplar. Erdoğan talep eder bunu. Bilir birçok şeyi Baha sayesinde ama gidip müdahale etmez. "Oğlum annelerine yanlış yaptım, ne yüzle gideceğim" der, kapatır. Ya da, "Boş ver oğlum, iş alamam başıma!" kaçışları...

Beş tane fotoğraf vardır zulasında Erdoğan'ın... Beş acıdır yüreğinde. Beş umut. Beş bilinmeyenli bir denklem! Ne aklı yeter çözmeye, aslında ne de niyeti vardır çözüm adına. Hem çözüm istiyor mu ki, öyle bir talep hiç olmadı. Kadınlar küstü gitti, gidiş o gidiş. Bir daha ne aradılar ne sordular, ne para ne başka bir şey... İsteselerdi verecek miydi? Evet, oluk gibi akıtırdı ama istemediler. O da teklif etmedi zaten. Peki ya anneleri... Sevmiş miydi onları? Evet, sevmişti her birini. Fakat sadık kalamazdı Erdoğan, hem çabuk bıkardı. Diyemezdi de, git ya da gideyim.

"Her boku yiyecek cesaretin var senin ama yüzleşmeye gelince tam bir korkaksın. Arkadan vuruyorsun sen kızları, acımasızca; sırtını dönüp çekip gidiyorsun. Ayıptır yaptığın. Şerefsizliktir!"

"Bahattin ağzını topla... Toplamayım!"

... ...

“Aloo, Bahattin! Aşkım, geleyim seni bir öpeyim! Büroda mısın?”

Bürodadır eşek. Nereye gidecek, iş manyağı. Saati de on iki ettik. Hadi çıkalım bakalım. Aşağı indi, arabaya baktı. Yüzünü ekşitti. Şimdi bu kalabalıkta, Kızılay’da... Bir taksi çevirdi, “Sıhhıye’ye” dedi. Taksi iyi oldu. Park derdi yok. Hem içki içersem akşam arabanın olmadığı iyi... Ehliyet yoktu, almışlardı, üç aylığına. Üç ay doldu mu acaba? Necla’ya bir sormalı. Hâlâ içki lan, hâlâ aklın içkide... Oğlum üç gün içtin lan. Rakı, bira, esrar hatta cin... Yeminliydi cin içmemeye, 20 sene sonra yeminini bozmuştu Nurcan’ın hatırına. Demek Nurcan yirmi yıllık yeminden önemliydi. Şule’nin hatırına bozmadığı yemini Nurcan için bozmuştu. Ama Nurcan neredeydi? Gerçekten, neredeydi? “Telefon etsem bir... Telefon numarasını nerelere koydum acaba? Neyse boş ver. İsterse o arasın.”

Köprünün ayağında indi taksiden. Karşıya geçti. Birkaç poğaça aldı. Yürüdü vardı Baha’nın bürosuna, kapıyı çaldı. Kapıyı o güzel kız, Nurcan açtı. Gülmüyordu ama... Hayırdır, dedi içinden. “Çok üzüldük.” dedi Nurcan. Ne diyorsun demeye kalmadı. Bahattin koştu geldi, sarıldı boynuna.

“Kardaş başın sağ olsun!

“Sağ olsun da, kardaş ne oldu?”

“Ya üzüldük duyunca. Sen nasılsın?”

“Ya Bahattin ne diyorsunuz anlamıyorum. Ne oldu, ne var?”

“Haberin yok mu lan?”

“Yok! Ne olmuş? Biri öldü de, kim ama?”

“Ya duymadın mı Şule’yi?”

“Yoo duymadım, ne olmuş Şule’ye?”

“Allah belanı versin lan Erdo, haberin bile yok!”

“Oğlum söylesene ne olmuş?”

“Öldü oğlum kız. Öldü!”

“Hadi lan gerçekten mi?”

“Gerçekten.”

“Peki ne olmuş? Kaza filan mı?”

“Evet. Bursa’da konser vermiş cuma akşamı. İstanbul’a dönerken yolda kaza yapmış arabası. Şule ölmüş; şoför yardımcısı bir kadın vardı ya, O.”

“E kız! Kıza bir şey olmuş mu?”

“Lan gerizekalı, ufacık bebeği ne diye götürsün Bursalara? Sordum. Anneannesinin yanındaymış.”

“Ha iyi o zaman. Peki cenaze filan.”

“Tam ümitsiz vakasın biliyor musun Erdoğan. Haberin yok ki. Dün defnettiler cenazeyi. Televizyonlar bangır bangır. Televizyon da mı izlemiyorsun?”

İzliyorum ama maç izliyorum, diyemedi Erdoğan. Boğazına durdu kelimeler. Şule yoktu. Olmayacaktı. Olamazdı. Bin tane soru sordu kendine, hepsi cevapsız. Bahattin’in yüzüne baktı. Yüzünde çocuksu bir hava vardı. Bilemiyordu. Kestiremiyordu. Acıdı Bahattin onun bu salak hâline.

“Gel lan, gel.” deyip içeri aldı Bahattin Erdoğan’ı. Açtı; yiyemedi, çay içti. Oturdu oturdu. Bahattin konuşuyordu ama suçlamıyordu ilk kez. Dinlemiyordu Erdoğan. Bir cümle devamlı dönüyordu aklında, “Demek Şule öldü, ha; demek yok, ha.” İnanamıyordu. Yokluğu duymaya çalıştı, görmeye, doldurmaya; hiçbirini beceremedi.

Dalmıştı ki herhâlde Baha’nın bacağına vurmasıyla irkildi. Gülümsüyordu Bahattin. İç geçirdi. Kalktı ayağa, “Gideyim ben.” dedi.

“Nereye?”

“Ya gideyim biraz hava alayım. Şok oldum gardaş, biraz düşüneyim.”

“İyi git o zaman ama bir şeye ihtiyacın olursa ara.”

“Tamam. Olursa ararım.”

Çıkıp giderken Halil ilişti gözüne. Oturmuş bir koltuğa buna bakıyordu. “Ne işi var lan burada bunun?” dedi içinden. Anlamlandıramadı. Üstünde de durmadı. Selam bile vermeden yürüdü kapıya. Nurcan poğaçaları

göstererek, “Bir şeyler yeseydiniz.” dedi. “Yok.” dedi, “Yemem, sağol.” Kapıyı açtı kapattı. Yürüdü merdivenlere doğru. Birkaç saniye sonra dışarıdaydı.

Ankara’nın üşümekten bıkmış bir hâli vardı. Koşturarak bahara gidiyordu. Bir koku vardı havada; insanı canlandıran bir koku. Hem de nasıl bir koku. Nasıl bir nisan esir etmişti herkesi. Yaza olan sarsılmaz inanç, paltoları attırmış, kısa kolluları çektirmişti. Bu yüzdendi herhâlde nezlenin, gribin kudurganlığı. Nisanda bahar, yaza dair umut vardı var olmasına da yağmur da vardı, geceleri soğuktu, hatta ayaza kesiyordu yer yer ve zaman zaman...

Ağaçların kimisi açmıştı yapraklarını kimisi uygun zamanı bekliyordu. Yeşilırmak Caddesi’nin köşesindeki parkta hızar korkusu duymayan ve bu yüzden alabildiğine şımarmış birkaç akasya hariç, baltalarla körebe oynayan tüm diğer ağaçlar üremek zorundaydı, filiz filiz çoğalıyordu gelecek. Toprak yeşile vuruyor, kaldırım taşlarının altı biraz daha eksiliyordu. Çimen altları solucanların, nemli ıssız duvar dipleri sümüklü böceklerin zulası oluyordu; mahremi, bebelerini büyüttükleri yer ya da her neyse işte. Bir koşuşturma, bir heyecan, uzayıp giden böcek sevişmeleri, kedi sevişmeleri, köpeklerin iki arada bir derede iş bitirmeleri, döllenen beller.. her doğum acıklı, her doğum kanlı, bütün doğumlar ıslak. Ölülere inat. Nisanlar doğuruyor, yine nisanlar öldürüyordu!..

İnsanlar ise görmüyordu bu koşuşturmayı. Kendilerine dönüktüler. Kimisi para kazanacaktı. Kimisi çocuğu okula bırakacaktı. Bazıları hastaydı, umar arıyordu. Hapse girmemek için uğraşıyordu meselâ Halil, yoksa ne işi vardı Bahattin’in yanında, yirmi senedir aramayan herif, ne geziyordu orada? Neco şarap parasını denkleştirdi herhâlde, yoktu ortalıklarda. Nurcan her zamanki kadar güzeldi, her zaman baktığı gibi bakıyordu Bahattin’e, Bahattin yine kör ve eşekti; görmüyordu bu bakışları ya da hımbıldı pezevenk... ya da her neyse o işte. Her şey ve herkes olağanı sürdürürken, şımarık Şule ölmüştü.

Evet ya, düşünürsen... Kimileri ölmüştü. Kavuşmuştu toprağa. Böyle bir özlem var mıydı acaba insanoğlunda? Bazıları arkada kalmıştı. Hâlâ yaşıyordu. Yaşamak zorundaydı. Yaşamak istiyordu. Yaşamak... Boştu bu kelime. İçini doldurmak zordu ama... Neyle dolacaktı içi. Şule söylesene, neyle dolacak içi? Her boku bilirsin, burçlar, fallar, auralar... spritüel bebeğim hadi söyle, ne ile dolacak?

Şule, sanat dünyamızın yükselen yıldızı! Kadife sesli Şule... Şule Sancak. Asıl adı Şule Dağdeviren. Asıl adı da güzelmiş, niye değiştirmişler ki diye çok düşünmüştü geçmişte. Böyle sanatçı adı olmazmış. Güzel kızdı. Bir pençe izi gibi uzayan kirpikler arasında acı veren pıhtılaşmış yeşil gözler, fırıl fırıl dönen, birkaç saniye bile odaklanamayan hiperaktif göz bebekleri ve dökülüyormuş gibi duran kalın telli saçlar.. alıyordu insanı, serin bir su özlemi yaratıyordu. Minyon yapılı, incecik belli ve daha neler neler... Çarpılmıştı daha televizyonda ilk gördüğünde.

Ankara'da büyümüş bu Şule, genç yaşlarda taşınmışlar İstanbul'a. İstanbul'da bir sürü işe girmiş çıkmış, okumamış. Sesim güzel diye avunmuş epeyi. Sonrası karanlık biraz, açıkça anlatmadı. Anlatamazdı da. Şu şöyle olmuş da, böyle olmuş da, biri birine bir şey demiş de şarkıcı olmuşmuş. Elinden tutmuşlar filan. O kadar çok ayrıntı ile doluydu ki şarkıcı oluşu, doğal olarak yalandı.

Gerçi Erdoğan'ın da çok umurundaydı nasıl şarkıcı olduğu. Güzeldi, alımlıydı, bakımlıydı ve Erdoğan'a yeterdi. Hangi kadının geçmişi onu ilgilendirmişti ki ya da geleceği... Ya da umutları, beklentileri, oynadığı rol, oynamak istediği rol, Erdoğan'a biçtiği, Erdoğan'dan istediği... Seviyorum seni, diyordu Şule. Neydi bu, nasıl dolduruyordu içini? Soruyordu ama cevabı anlamıyordu. İçinde doğar, diyordu Şule. İçinde hissedersin. Boş laf bunlar. İçi dolu değil. Yani sevince ne olacak? Ne hissedeceğim? Bilemem, diyordu Şule, ben sen değilim! Boş laf. İçini doldur kızım; yok. Dolduramıyor. Kolay alıyorsun bu sözü ağzına. Seni seviyorum bu kadar basit değildir herhâlde. Bayağı okkalı bir şeydir bu. Yok, o kadar değil aşkım, bir suya kendini bırakmak gibi. Ama yüzmeyi de bileceksin yoksa sevda yutar adamı. Ya da senin gibi köpekbalıkları...

Neden sonra kız geldi aklına. İçine bir okka akkor demir düştü. Sıcak, yakıcı ve ağırdı; saplandı kaldı, çıkmadı. Yüzünü düşündü bir süre, gelmedi yüzü gözlerinin önüne.. bir hatıra düşündü, o da düşmedi gözlerinin görme açısının içine. Beyinde canlanmadı hiçbir şey. Hastane odasına eli yüzü buruşuk bir şey, küçücük el kadar, yok el kadar, kolun yarısı kadar. Sıska, muhtaç, zavallı... annesi verecek bir yudum süt de, doyacak. Annesi süt verdi mi vermedi mi bilmiyordu. Bildiği kendisinin bir şey vermediğiydi. Üstelik kimsesizdi şu anda. O salak kaynana büyük ihtimalle yanındaydı.

Paragöz, cahil... Ona kalırsa kız onu da orospu yapacaktı doğal olarak. Şule orospu muydu yani? Evet! Ne yazık ki, evet!

Şimdi kaç yaşında oluyor yani? İki yaşını geçmiş, bu hesapla 28 aylık filan. O zaman büyük kız 18 yaşında. Vay anam o kadar vakit geçmiş ha. Bir ufağı 14-15 kadar ama yok yok 15. Bu günlerde doldurdu on beşi. Ama martın kaçıydı, o kayıp. Üçüncüsü. Ah! Gülüm ya! Rusyalarda o zavallıcık. Hiç bilmiyor buraları. O da Şule'nin dediğiyle akrep olduğuna göre, demek dokuzu doldurmuş, onu sayıyor. Sıcak ve akkor gülleler sıraya dizilmişti şimdi. İkincisi omzuna çarpmış, kırmıştı. Üçüncüsü ayağının birini götürdü. Dördüncüsü yerde otururken öyle tam karnına isabet edip iki büklüm etti bunu. Tam kaldırmıştı kafasını ki, bir beşinci gülle ile göz göze geldiler. Canını alacaktı bu. Hemen kapadı gözlerini.

Çökmüştü Sıhhiye köprüsünün altında bir çay ocağına. Çay ocağı da pek kalmadı ya... Çıkamadı içinden hesabın, kalem, kâğıt istedi garsondan. Oturdu hesapladı. Evet yanılmamıştı. On sekiz, on beş, dokuz ve iki diye gidiyorlardı. Ne yapıyorlar acaba? Nasıl yaşıyorlar? Okul mokul ne alemde? Asya Türkçe biliyor mudur? O zaman dikkatini çekti. Bütün kızlar iki isimliydi. Niye ki? En büyüğü Cansu Nermin Yiğit, ikinci Gökçe Naz, üçüncü Asya Lena ve sonuncusu Zeynep Su. Vay anasını dedi içinden; bu isimlerin ilklerini ben, ikincilerini anneleri koydu. Valla, planlasan olmaz. Ne tesadüf! Tesadüf ha!

Birkaç bardak çay devirdi. Açtı; gözleme.. sonra yine çay... Düşündü, düşündü, düşündü... Bir şeyler dönmeye başladı nihayet kafasında, alelacele bir plan yaptı. Gelecek üç ay için.

Önce annesini aradı, kısacık konuştular. Sonra Bahattin'le uzun uzun ve kalktı gitti bir uçak bileti buldu İstanbul'a, yarın için...

Bu arada üçte gelecek adam gelmiş ve gitmişti. Acele bir işi çıkmıştı Erdoğan Bey'in; İstanbul'a gitmesi gerekiyordu. Belki üç gün sonraya bir randevu verebilirlerdi. "Yok." dedi adam, "İşim çok ve acele. Ayrıca bir an önce Erdoğan Bey'le yüz yüze konuşmam gerekiyor." Kızgındı hem...

"İyi kızım boşver, buz soksun, kızgınlığı geçer!"

"Eee, sen ne diyorsun Halil?"

“Abi valla ne diyeyim. Bana yardımcı olacan artık. Ellerine düştüm.”

“Demiştim ben sana Halil ama dinleyen kim. Kulakların kıçında, kıçın ise don ve pantolonla çevrili, duymuyorsun!”

“Ağa ne dersen haklısın. Dediydin, dinlemedim. Bir kere bulaştım artık bu boka. Allah’ını seversen beni kurtar.”

“Bakıyorum pek alıyorsun Allah’ı ağzına; son hatırladığım, inanmıyorum, saçmalık diyordun!”

“Hâlâ inanmıyorum, sadece ağız alışkanlığı!”

“İşte ağız alışkanlıkları nedense başımız sıkıştığında peydah oluyor, ha Halil ne dersin?”

“Amma da uzattın be Bahattin. A..ına koyum bir yardım edecen, bokunu çıkarana kadar... Ben demiştim, yok şuydu, buydu...”

“İyi iyi kızma bir telefon bekliyorum. Gelince sana da bilgi verecem. Sen hele hikâyeyi anlat.”

“Nesini anlatayım?”

“Oğlum anlat da bileyim nasıl bir şeyin içindesin. Bir ara yol bulmaya çalışayım.”

“Ya, anlatması biraz uzun.”

“Oğlum anlatmazsan ve ben bilmezsem, gider saçmalarsam ben de zor duruma düşerim. Ajanı koruyor görünmek istemem, anlıyor musun? Beni de mi infaz ettireceksin?”

“Sana dokunmazlar ağa. Sen olmasan ne yaparlar?”

“Torpil olmaz lan bu işlerde. Örgüt işi, torpil kaldırmaz! Herkes kellesiyle sorumlu bir işte. Sadece bir yanlış anlama vardır, belki aracı oluruz.”

“Yanlış anlama filan yok. Resmen yedik örgütün paralarını ve sıkışınca da gittik T.C.’ye sattık kendimizi!”

“Yapma yaa. Bu kadar açık bir özeleştiri. Bence sen en iyisi kendini vur! Hiç bana sarılma kurtarayım diye seni.”

“Oğlum hâlâ para var. Hem de esaslı para, sana veririm.”

“Ben ne diyorum bu manyak ne diyor ya. Parayla ne alakası var. Hem seni yakalar iseler zaten parayı da alırlar elinden.”

“İyi ya işte sana vereyim. Yeter ki canımı kurtar.”

“Yaa bi siktir git Halil. Nasıl kurtaracam canını? Beni de mi öldürteceksin!”

“Bunca iyiliğin var lan örgüte, şerefsiz. Ne var bir iyilik yapsan bana. Seni dinlerler.”

“Beni dinlemeleri için hikâyeyi bilmem gerek. Bence anlatsan iyi olur.”

“Anlatması uzun sürer, en iyisi yazayım ben. Bir iki güne kadar postalarım sana. Okursun. Ama önce şu ev işini halletsen, böyle sokaklarda otele de gidemiyorum biliyorsun.”

“Ev işi kolayına halletmedik, kaç aydır seninle uğraşıyoruz. Ne zaman gelmiştin sen ilk?”

“İki ay olmuştur herhâlde. Hatırlarsan Erdoğan da vardı, o gün. Biri ölmüştü. Onun tanıdığı da onu konuşuyordunuz.”

“Tamam, tamam hatırladım. Şimdi bir telefon bekliyorum. Gelince adresi vereceğim sana. Çay içer misin gardaş?”

“Valla iyi olur be. Bir de Amerikan cigarası varsa...”

“Var dallama var. Amerika’nın bokunu bile yersiniz Allah’ıma, bir de antiemperyalist olacaklar, sikimin marksist, leninistleri... Nurcan!

“Efendim Bahattin Bey.”

“Canım iki çay getirsene bize.”

“Tamam, hemen getiriyorum.”

Konuşmaları modern sayılabilecek bir zıpır telefon melodisi böldü. Telefondaki kaza geçirmiş Türkçe orası neresiyle, oranın Bahattin Bey’in bürosunun olduğunu teyit ettirdikten sonra Bahattin Bey’i telefona istedi. Telefonu alan Bahattin hiç cevap vermeden dinledi. Yine bir selam etmeden

telefonu kapattıktan sonra Halil’e Tuzluçayırı işaret eden adresi söyledi. Anahtar doğalgaz saatinin arkasındaymış, buzdolabı doluymuş. Sigara varmış. İçki kesinlikle yasak! Uyuşturucu ve kadın da öyle. İki gün boğazını, sikini tutsunmuş! Telefon yokmuş, dışarı çıkmak yokmuş. Kimseye kapı açmak yokmuş. Gürültü yok, televizyon yok, müzik yok... Bolca kitap varmış ama okusunmuş. Hem dimağı da gelişirmiş. Eve saat tam 24.00’te girecekmiş, talebi uygun görülürse iki gün sonra yine saat tam 24.00’te kapı önce üç kez, sonra iki kez vurularak çalınacakmış, kapıdaki eğer “Kim o?” sorusuna, “Aç polis!” derse kapı açılacakmış... Eğer başka cevap verilirse yatak odasındaki çeyiz sandığı açılacak, içindeki kapak kaldırılacakmış. Kapağın altı boşmuş ve kömürlüğe açılıyormuş. Orada da, hemen merdivenin beş metre kadar sağında bir lağım kapağı varmış. O da açılınca bir tünele giriliyormuş. O tünel iki bina aşağıda, lağım sularının birleştiği bir başka ve daha büyük çukura açılıyormuş. Oraya varıldığında dikkat edilmeliymiş, logar kapağı ağırmış. Çıkış, ağaçlı bir parkın hemen yanıymış. Orada ortam gözlendikten sonra kaçmak mümkünmüş. Haa bu arada, içine girilen ve çıkılan her yerin kapakları kapatılacakmış. Korkmayaymış, kapı çelik kapıymış. Kolayına kırılmazmış. Buna beş on dakika kazandırırmış.

“Eee, silah?”

“Oldu beyim. Çatışma çıkar da seni göreyim.”

“Peki, peki kızma Bahattin, ne dersen o olsun. Ben gideyim o zaman.”

“Nereye gidiyon lan salak! Sokakta bulsunlar mı istiyorsun seni.”

“Ne yapacam o zaman o zamana kadar? Daha saat üç.”

“Otur burada biz çıkınca kapıyı çeker gidersin, hem benim gitmem dokuz onu bulur. Buradan çıkınca oraya üç dört taksi değiştirerek git. Her taksiye en az yüz metre yürümeden ve sağı solu kontrol etmeden binme. Paran var mı?”

“Var, var yeter.”

“İyi o zaman. Hadi sen git, yan odada otur. Gelene gidene görünme. İnternete girmek de yasak, haa. Kitap oku.”

“Olur. Anladım. Erdoğan nasıl bu arada?”

“Ne yapacaksın?”

“Genç gösteriyordu pezevenk. Hiç değişmemiş. Okulda da sevmezdim zaten.”

“Onun da sikindeydi zaten senin sevip sevmemen!”

“Haber uçurmasın.”

“Uçurmaz. Hem anlamaz bu işlerden o. Yesin, içsin, gezsin, düzüşsün... Başka derdi yoktur onun!”

“En iyisini o yapıyor bu hesapla.”

“Doğru dedin. Kızıyorum yaptıklarına ama belki de o haklıdır. Zaman gösterecek. Hadi uza sen, çalışmam gerek. Gelen giden görmesin seni.”

Başıyla onayladı Bahattin’in dediklerini ve çıktı odadan. Saat on bir gibi ayrıldı bürodan Bahattin, Halil’le vedalaştılar. Kolaylıklar diledi. Özeleştiri yaptıracaklardı Halil’e. Biraz torpille ve parayı iade etmesi koşuluyla belki canını bağışlayabilirlerdi.

Bakalım, ne olacaktı?

“Ne olacak şimdi?” dedi elli beş yaşında olan kadın, elli yaşında olan kadına.

“Ne bileyim. Vallahi hiç bilmiyorum. Kızı daha yeni gömdük. Kimi tanır, neyi var hiçbir bilgim yok. Bir sürü sorun var önümde. Şaşırdım kaldım.”

“Vallahi bir avukat tutmalı önce. Bize anlatsın neler yapmak gerektiğini. Mahkeme şu bu...”

“Doğru söylüyorsun. Hemen bir avukat bulmalı. Bir de bu zavallıcık var. Anne diye uyudu. Ne bilir el kadar bebe ölümü...”

“Eee, babası nerede?”

“Nereden bileyim hayırsız nerede? Çocuğunun annesi ölmüş, gelmediği gibi bir telefon dahi etmedi. Ne de olsa eski karın değil mi ya? Çok dedim benim kıza ama anlamadı. Bu herif hayırsız diye, yok dinlemedi beni. Bak el kadar bebe. Hiç aradığı sorduğu yok. Bir sürü iş var, halledilmesi

gereken, avukat olmasına rağmen, ortalıklarda görünmüyor. Bu bebeği ne yapacağız abla ya?”

“Bakacağız artık kızım ne yapalım, elden başka ne gelir? Sokağa atacak hâlimiz yok. Yavaş yavaş büyür o da, kısmeti varsa bu dünyada. Bak, annesinden kalma bir sürü malı mülkü var en azından. Yani fakir değil. O paranın mülkün hatırına bakanı edeni çok olur.”

Bir süre sustular. Söyledikleri sözleri hazmettiler. Yenilerini buldular. Elli yaşında olan devam etti konuşmaya.

“Abla, iyi diyorsun da, yaşlandım ben. Sen daha da yaşlısın. Nasıl büyüyecek bu çocuk?”

“Kızım eskisi gibi değil artık. Yardımcı kadın tutarız. Büyüdüğünde öğretmen filan buluruz. Çok dert etme sen.”

“Valla daraldım be abla. Yas mı tutayım, çocuğa mı bakayım!”

“Yardımcı vardı çocuğa bakan, o ne oldu?”

“Gelmiyor kız öldüğünden beri. Ne yapıyorsa artık, ne planı varsa? Aramadım da. Aslında bir arasak, gelecek mi gelmeyecek mi? Biliyorsun kız düşkündü kızına. O bakardı evde olduğunda. Kadın sadece öte beri işleriyle uğraşırdı. Dışarı gittiğinde de ben bakardım. Belki iş ona kaldı diye çekiniyor ya da kız öldü ya, bizden bir ışık bekliyor.”

Daha da konuşası, sızlanası vardı ama zil çaldı. Yerinden kalktı, istemeye istemeye. Beykoz’da yeni yapılan ve konaklardan oluşan bir mahalleydi burası. Kocaman evin kocaman salonunu geçti boydan boya, kapıya geldi. O kadar uzun bir mesafe ki, çalan sabredemedi, bir daha çaldı zili. Kız uyanacak diye panik oldu, hızlandı biraz. O zaman anlaşıldı ki, evin büyüklüğünden değil kapıyı açacak olanın yavaşlığındandı bu gecikme.

Kapıyı açtığında Erdoğan’ı gördü. Onun yanında daha genç ve şık giyimli bir adam, eli çantalı. Arkalarında bir kadın; biraz mahcup, biraz daha yerli; Anadolulu...

Ankara’da bir mart ayazı, hoyrat ve külhani bir şekilde havaalanını esir almış, ne kalorifer dinliyordu, ne palto, gocuk. Elleri cebinde iç hatların önünde Erdoğan bir yandan sigara içiyor bir yandan da birini gözlüyordu.

Sabırsızdı. Bir aşağı bir yukarı yürüyor, ikide bir saatini gözlüyor, “Hadi be kadın!” diye içinden söyleniyordu.

Gelecek olan kişi, annesinin bürosunu temizleyip, gündelik işlerini yapan kadının eltisiydi. Kocası ölmüş, birkaç yıl önce. Gündelik temizlik işlerini gidermiş, aslında o da düzenli bir iş arıyormuş. Çocuğa o bakabilirmiş. O zaman; “İyi de anne, bu kadın anlar mı çocuk bakmaktan? Bir belgesi filan yok mu bunun?” diye söylenmişti.

“Çocuk bakan her kadının belgesi mi var Erdoğan? Her kadın bir çocuk büyütüyor işte. Hem bir bakarsın; olmazsa olmaz. Yenisini, belgelisini bulursun. Şu günler geçsin bir hele.” demişti annesi ama bu belge kelimesini bir farklı vurgulayarak.

Sorduk ya, yardım istedik ya, hemen her şeyi ele geçirecek. Kadın işte. Annen de olsa kadın. O bilir ya bu işleri. Başka kimse bilemez. Dur bakayım hemen öyle sinirlenme. Nerede kaldı bu kadın yaaa. Otobüs sanıyor herhâlde bunu. Gelince hemencecik binecek.

O sırada taksi yolu gözleyen Erdoğan’ın önünden belediye otobüsü geçti. Durdu. Kapılarını açtı. İnsanlar inmeye başladı ki, Erdoğan kendine geldi. Kesin otobüstedir, taksi parası var mı ki sen taksi yolu gözlüyorsun. İnenlere baktı. Biri eşya taşıyanların birine bir şeyler sordu, acele adımlarla iç hatlar kapısının önüne gitti ve durdu. Bu kadın olmalıydı. O da değilse biner giderdi artık bekleyemezdi. Evet oymuş, Nergis Hanım.

Sarp adında bir avukat ki, bu avukata Bahattin güvenirmiş, genç ama çalışkan biriymiş, hem çok dürüst bir çocukmuş. Her işi halledermiş. “İyi gardaş sen güveniyorsan....”

Sarp havaalanında karşıladı bunları. Beraber Sarp’ın arabasıyla Beykoz’a gittiler. Önündelerdi işte Şule’nin evinin. Bu evi çok duymuştu ağzından ama hiç gelmemişti buraya. Hep Bolu. Bazen de oteller. İçi ezildi. Heyecanlandı. Ama açan Şule değil ne yazık ki, Şule’nin annesiydi.

“Merhaba nasılsınız?”

“Hoş geldiniz.” dedi soğuk bir sesle. “Hayırdır?”

Erdoğan’ın bir gözleri kaydı belli belirsiz, “Başlıyoruz.” dedi içinden. Kapris, naz, yokuşa sürme, ters tıraş...

“Efendim, hem başsağlığı dilemek hem de Zeynep için buradayım.”

“Eksik olmayın. Sizler sağolun ama Zeynep’le ne ilgisi var onu anlayamadım.”

Sarp atılacaktı ki, Erdoğan’la göz göze gelmeleri üzerine vazgeçti: “Efendim kapıda konuşmasak.”

Kadın kendine geldi. “Evet! Ayaküstü olmaz. Hem bakalım ne diyecek.” İçeri buyur etti. Geçtiler oturdular.

“Aç mısınız?”

“Sağolun.”

“Çay kahve?”

“Sağolun.”

Ev çok güzeldi, sade ve zevkli. Bayıldı Erdoğan. Burası yuvaları olabilirdi, hemen sıyrıldı o düşünceden. Fazla dalmazdı. Çünkü yüzme bilmiyordu.

“Efendim, beyefendi bir avukat; Sarp Belen. Kendisi Üsküdar’da adliyeye yakın bir yerde. Şule ile ilgili bütün işleri halledecek. Ayrıca çocuk var biliyorsunuz. Bir yandan da miras işleri...”

Bu son söz oldukça ilgisini çekti kadının. Korktu, beş parasız mı kalıyoruz diye, sonra dişlerini gösterme gereği duydu.

“Ne mirası, ne diyorsun sen? Kız öldü, bu zavallıcık öksüz. Sen para işlerinin peşine mi düştün? Cenazeye bile gelmedin. Terbiyesiz.”

Erdoğan içine çekileceği girdabı görmüştü. Bir kez girdi mi çıkamazdı da. Yüksekten aldı. Hem de bayağı yüksekten.

“Bak kocakarı!” dedi. “Bu kız yıllarca pavyonlarda şurada burada, etini sattı; kendine de sana da baktı!”

“Ne pavyonu, kızım görmedi öyle yerler.”

“Ya bir sus. Ben biliyorum her şeyi. Kes de dinle. Şule’nin parasının peşinde değilim ben.” demişti ki, kadıncağız rahatladı. Dişler ve tırnaklar

geriye çekildi.

“Ama sen de tahmin edersin, bütün mal mülk çocuğa kaldı ve sen onun anneannesisin. Benim param çok. Ama bu para çocuğun annesinin parası, sütü gibi helal ona. Büyüdüğünde eksiksiz ona vermemiz gerekli. Ancak ne sen uğraşabilirsin ne de ben. Şimdi avukat beye vekalet vereceksiniz. Her işle o uğraşacak. Bütün taşınmazlar satılacak. Paraya çevrilecek. Para değerlendirilecek. Sana da aydan aya hatırı sayılır bir miktar ödenecek. Her ay gidip avukattan alacaksın parayı ya da hesabına yatacak.”

“Bu ev de mi satılacak? Nerede oturacağım ben?”

“Oğullarında kal diyeceğim ama demem. Kızın o dönem beş yüz milyarını yediler onlar. Bu kız ne zorluklarla kazanıyordu o parayı, sarhoş eğlendiriyordu.”

“Sanatçıydı benim kızım sanatçı.”

“Öyleydi valide öyleydi. Neyse seninle eski meseleleri yeniden deşmek için gelmedim. Daha mütevazi bir eve geçebilirsin. Yahut bu evde oturup yeni sahiplerine kira ödeyebilirsin ki, verilecek para o masrafları karşılamaz ya da gider dava açarsın. Uğraşır durursun. Avukat zengin edersin. Sen bilirsin. Sulh yoluyla hallederiz bu işi istersen. Haa, bu arada istersen sana baştan yüklü bir para da verebilirim anlaşırsak.”

Düşündü kısaca, olmaz toplu para, oğlanlar alır elinden parayı. En iyisi maaş gibi aydan aya almak.

“Tamam.” dedi. “Anlaştık. Ama ev isterim bu yaştan sonra kiracılık yapamam.”

“Anlaştık.” dedi Erdoğan. “Sana bir ev alacağım. Bostancı nasıl?”

Bostancı’da babadan kalma bir ev vardı, içinde de kiracı, üstüne yapacaktı. Yeter ki sussun.

İyiydi Bostancı, hem de çok iyi.

“Bu arada asıl meseleyi unuttuk. Çocuğu alacağım valide. Biliyorsun, babasıyım. Avukatım ve zenginim!”

Biraz tehdit mi vardı bunun içinde yoksa şaka mı?

“Al Erdoğan. Çocuk senin zaten... Ben bu yaşta zaten çocuk bakamam!”

“Oldu.” dedi Erdoğan. Her konuda anlaşılmıştı. Sarp’a döndü. “Sen her şeyi tamam edersin artık.”

“Evet.” dedi Sarp, “Siz merak etmeyin.”

Kalkmaya yeltendi Erdoğan. “Hadi Nergis Hanım, çocuğu alıp gidelim.”

“Dur bakalım. Bir sürü eşyası var. Hemen olur mu o iş öyle...”

“Olur valide olur. Sen bir iki gün idare edecek elbise filan ver ben orada her bir şeyini tamam ederim.”

Erdoğan Ankara’da daha büyük bir ev alana kadar çocuk ve Nergis Hanım, annesinde kalacaklardı. İki katlı müstakil bir ev, ev eşyası, çocuk odası, çocuğa elbise, oyuncak derken bir ay çabuk geçti. Nisan sonunu buldular bir çırpıda. Babaanne olundu, baba olundu. Nergis oğluyla gelinine bıraktı evini. O büyük evde bir odaya taşındı. Kızı uzaktaydı, okuyordu hâlâ. Geldikçe abisinde kalırdı. Yaaa, bir çocuk nelere kadirdi Bahattinim.

“Onun yüzünden mi deyim, sayesinde mi deyim, kaç ev kalktı, oturdu. Bu arada sen istediğim şeyleri yapabildin mi gardaş?”

“Yaptık gardaş yapmasına da sen yine ne işler çeviriyon onu anlamadık gardaş.”

“Bir kere de anlama la gardaş. Bana kalsın.”

“Sana kalsın la gardaş. Ne yaparsan yap ama benim başımı ağrıtma.”

“Hap buluruz Baham. Sen iste yeter.”

“Allah razı olsun Erdom. Çay?”

“Hem de nasıl. Amerikan cigarası da var mı Baha?”

Ezici bir bahar güneşi, akşam vaktine kadar galipti Ankara’da. Fakat akşamüzeri nereden çıktığı belli olmayan serseri hatta şaki sayılabilecek bir bulut, insanları tişörtle, kısa kollu gömleklerle, sırtı açık elbiselerle yakaladı. Sert yağan yağmur tozu tufana katıp doluya doğru döndü. Yere vurduğunda çıkardığı ses kulaklara yansıdığında, belli belirsiz korkular

doğurup besleyen bir cicoz yığını hızla sokakları kaplıyordu. Birkaç saniye içinde insanlar tamamen hazmedildi, gölgelikler tarafından.

Evlerinde, bürolarında olanlar ise olanları hissedilebilir bir güvenle, sıcak ve vicdanları titretmesi gereken bir umursamazlıkla izliyorlardı. Bahattin bu hengamenin içinde sadece cama bir bakmakla yetindi. İnşallah diye geçirdi içinden, camlar zarar görmez. Görmedi de, birkaç dakika sonra yağış azaldı, cicoz yığını hızla erimeye başladı. Ne kadar korkunç bir dolu yağdığı ile ilgili bir ton söz ve bu sözlere ait ses dalgaları bulutun yerini almaya başladı. Ne var ki bu ses dalgaları, Bahattin'in bürosunun çift camlarından içeriye giremedi.

Dalmıştı bir boşanma davasına, tonla dedikodu vardı içinde. Karşılıklı olarak açtıkları davalarla boşanmak isteyen çift, dilekçeler yoluyla evde yaptıkları tartışmaları devam ettirmeye çalışıyorlardı. Esaslı bir çözümlemeyi gerektiren bu laf kalabalığı arasında kullanılabilecek bir satırı arayıp bulup belirlemek ve delillendirmek nasıl bir konsantrasyon istiyordu ki, sorma gitsin. Kafasını toparlamak için bir sigara yaktı. Birkaç derin nefes çekti üst üste, tekrar okumaya koyuldu. Geriye dönüşlerle doldurulmuş ve kötü kurgulanmış bir romanı okumaya benziyordu. Nasıl bir delilik hâliydi acaba boşanmak? Erdoğan neler yaşamıştı diye düşündü. Erdoğan bir şey yaşamamıştı. Şanslı pezevenk diye geçirdi içinden. İnsanlar bunu yaşamak için mi evlenirlerdi? Evlenirken bu hâle gelebileceklerini biliyorlar mıydı? Erdoğan halletsin bu işi diye bağladı en sonunda. O anlardı bu işlerden. Erkeğin avukatıydı Bahattin. İşin içinde aldatma vardı. Kesin Erdoğan bir sonuca bağlardı bu işi. Evet, evet en iyisi Erdoğan'a devretmek. Vardığı bu sonuç bir de keyif cigarası yaktırdı. Amerikan sigarası. “Ne alemlerde acaba bu Halil?” Dudak büktü. Ses seda yoktu şimdilik, hele akşam olsundu. Bir haberi gelirdi nasıl olsa. Ararlardı, bilgi verirlerdi. Çay! Çay içmeli. Nurcan'a seslendi. Nurcan her zamanki gülümsemesiyle göründü. Boş bardağı aldı çıkıyordu ve ne yazık ki poposunu da götürüyordu arkasında.

“Ah be Nurcan, onu bırakıp gitsen ya bebeğim.” Güzel kızdı Nurcan, akıllı kızdı. Fakir büyümüştü, baba dayağı abi zulmü çekmişti. Hâlâ kısmen bu eziyet devam etmekteydi. Hele en büyük suçu hukuk kazanmaktı. İki seneye mezun olacaktı. Lise çağlarından tanırdı Nurcan'ı. Lise bitince babası getirmişti Bahattin'e. Babası eski bir tanıdık. Dört beş sene

çalışmıştı yanında. Sonra heves etmiş çalışmış, hukuk kazanmıştı. Boş vakitlerinde, bazen dersleri dahi asıp sekreterlik yapıyor, bir yandan da okuyordu. Hani Bahattin olmasa o baba ile o abi bu kızın canına okurlardı. Biraz doğululuktan biraz avukat olduğundan ama en çok örgüte yakınlığından dolayı çekinirlerdi Bahattin'den; dokunamazlardı kıza. Güzel kızdı Nurcan, akıllı kızdı. Daha ne isterdi ki bir insan, bir erkek...

Gitsem açılsam mı kıza? Bana gülümsemesi, gösterdiği ilgi... Böyle nasıl desem sanki... Bana ilgisi var gibi geliyor, sanırım. Hele bir de ciddi olduğumu söylersem kesin evlenir benimle. Evlenir mi acaba? Ya ters teperse. Teperse tepsin. Tepmesin, çok ayıp olur. Babasını tanıyorum, adama çok ayıp olur. Ama en çok kıza ayıp olur. Hem aramızda 10-12 sene yaş farkı var. Varır mı bana? Niye varmasın, neyim eksik? O gülümsemesi yok mu, yakıyor beni. Hele poposu! Sadece poposu mu lan! Değil lan. Aklı, zekâsı... Eli de becerikli kızın. Yani mükemmel, bir insan daha ne ister ki? Beni kabul eder mi peki? Ya reddederse? Etmez. Ederse etsin. Kaç yıldır içimde. Taşıdığım yeter. Biraz da o taşısın. Belki taşımak hoşuna gider. Benimle evlenir. Evlenir? Seninle evlenmesini istiyorsun yani. İstiyorum. Nasıl açılacağım peki? Anlamam da lan bu işlerden. Erdoğan'a mı sorsam. Aman o puşt da... Onun vereceği aklın... eşek kadar adam gidip Erdoğan'a lise bebeleri gibi... Ulan ne kadar zavallı bir adamsın sen be! Ezik misin lan serseri? Ama zor be hacı bu işler. Zor da ne yapacaksın, mutlak yapacaksın. İçimde taşıyamıyorum artık bu hissi. Açılmak istiyorum. En azından Erdoğan'a açılsam. O anlar beni. Dalga geçecek ama kesin, biliyorum. Deli edecek beni önce, sonra kalk diyecek rakı içelim, sonra makaraya alacak. Ciddileşecek, en son tek söze bağlayacak. Yekten açıl abi, diyecek, koy ver gitsin. Kısmetse diyecek, kısmetse ayağına dolanır.

Doğru! Yekten açılmak gerek. Gidip Nurcan, ben seni yıllardır tanıyorum. Seni beğeniyorum. İşte bu meziyetlerin var, şu niteliklerin var. Olur mu lan belki kız sevilmek isteyecek. Bunlar takdir edilmeye girer sevmeye değil. Sevmenin takdir etmekle ilgisi var mı? Bence yok. Güzel olmak, akıllı olmak, eli becerikli olmak sevgiyi doğurur mu? Tersi sevgiyi ortadan kaldırır mı? Sevmemeyi, sevilmemeyi gerektirir mi? Erdoğan'a mı bir sorsam acaba? Evet yaaa, niye sormuyorum ki?

Telefonu çevirdi: "Alo Erdoğan."

"Merhaba gardaşım nasılsın?"

“İyiyim be gardaş. Vaktin varsa bir şey soracam.”

“Sor da telefonun pili zayıf her an bitebilir haberin olsun.”

“Tamam çok uzun değil zaten... Neredesin sen bu arada?”

“Uşak’da bir dava vardı hani, benimkinin yaşadığı yere alınmıştı. Gidip o davayı hallettim. Yani bitmedi de bitecek inşallah. Bu arada sarışını da gördüm. Yemek yedik beraber. Tonla laf birikti ağa, dilim şişti. Gelip anlatacam sana. Hep derim ya, kısmetse ayağına dolanır. Ankara’ya yaklaşıyorum şimdi, bir iki saate varırım.”

“Dersin hacı. Benim derdim büyük sen anlarsın.”

“Anlat bakalım neymiş derdin, karı kız meselesi mi?”

“Nereden anladın?”

“Bana başka bir şey sormazsın ki. Hem senin nazarında ben başka bir boktan da anlamam. İstersen bekle, gelince anlatırsın. Hem içeriz de.”

“Tamam içeriz. Ayrıntısını sen gelince konuşuruz. Ama acil bir cevaba ihtiyacım var. Ciddi bir mesele bu...”

“Nurcan mı lan yoksa?”

“Sen nasıl bir puştsun la! Nasıl haberin oldu bundan?”

“Kıza nasıl baktığını görüyorum gardaş.”

“Nasıl bakıyorum ki?”

“Böyle nasıl anlatsam, üf ulan karıya bak bakışı değil de, ah ulan ah bakışı!”

“Hadi ya. O kadar bariz yani.”

“Hem nasıl. Hem kız da boş değil sana bilesin.”

“İnanmam. Onun da sende gönlü var diyorsun yani.”

“Aynen öyle diyorum. Onun da birkaç bakışını yakaladım ama senden bekliyor haberin olsun.”

“Peki, ne yapayım? Yani bir sinemaya mı götürsem, yemeğe filan mı çıkarsam?”

“Yok lan yemek memek. Git yekten söyle ne hissettiğini.”

“Yekten evlenme mi teklif edeyim yani?”

“Hayır canım, ne demek yekten evlenme... Duygularını aç ona. Bilsin, duysun, düşünsün... Ayağa kalkıp boynuna sarılma olasılığı da var.”

“Dalga geçme lan. Ciddi ciddi konuşuyoruz şurada.”

“Dalga geçen kim. Biriktirmişse içindekileri... Birden patlama olabilir yani. Olmayacak şey değil.”

“Olabilir mi gerçekten bu?”

“Olabilir. Bana olmadı ama olanları biliyorum. Çok zevkli oluyormuş.”

“La bi siktir git la!”

“Valla dalga geçmiyorum lan. Doğru dediklerim. Biraz çocukça ama... Oluyor yani.”

“Ya iyi de oğlum. Böyle yekten olur mu? Önce biraz ağzını arasam. Şöyle yavaş yavaş...”

“Sen çaktırmadan o işi de yaparsın bu beceriyle. Var mı öyle bir şey?”

“Olmaz mı? Ürkütmesem diyorum, yaşı bana göre genç.”

“Lan siktir et gençmiş, yaşlıymış. Gönlün neye kondu ise peşine düş. Sonra pişman olursun. Birkaç aya, seneye takar koluna birini çıkar gelir ya da patronu olarak seni nişanına davet eder, görürsün ebeninkini, yıkılırsın. Pişmanlık yaşamaktansa, reddedilmeyi yaşa. Yeğdir. Görürsün. Bu riske girmeye değer. Benden iyi kimse bilemez.”

“Değer mi hacı?”

“Değer hacı. Hem iyi kız Nurcan, güzel de. Senin de o işlerde gözün yok. Meslektaş olacaksınız. Daha ne olsun. Yaşar gider, bir sürü kürt bebesi yaparsınız! Biz de babasına söveriz o bebelerin. Güleriz, eğleniriz, gönlümüz hoş olur. Hem benim kızlara damat gerek. Elini çabuk tut,

büyüyorlar. Bari sonuncuya yetiş. Bir iki sene neyse de, çok küçük olursa oğlan, vermem kızı bilesin.”

“Tamam lan. Gidip yekten açılacağım, diyeceğim seni seviyorum, şudur budur.”

“Açıl ama çok yüklenme, hemen cevap da bekleme. Fazla beklenti yorar adamı. Bırak gitsin. Dediğim gibi kısmetse olur.”

“Peki ne yapayım oğlum, ne diyeyim?”

“Şimdi mi yapacan?”

“Heee!”

“Dinle o zaman. Önce kalk bir banyoya git. Elini yüzünü bir yıka. Aynaya bak. Sırıt aynaya. Gülmeye çalış. Gülmek alır adamın heyecanını.”

“Heyecan mı? Heyecanlanacak mıyım?”

“Hem de nasıl gardaş. Sendeki duyguyu hissetmeyeli yıllar olduydu. Daha dün yaşadım, çok garip oluyorsun. Kalbin güm güm atacak. Ağzına kadar gelecek.”

“Evet ya olabilir bak iş ciddiye binince...”

“Neyse, gülmeyi unutma. Bu arada dişinde simit susamı, gözünde çapak, burnunda sümük varsa temizle! Kıza iyi görün. Sonra mutfağa geç. Haaa bu arada, işemeye çalış. O da iyi gelir. Mutfağa gidince bir bardak dolusu su iç. İki bardak çay koy. Yanına git çaylarla. Karşısına otur.”

“Gidip karşısı mı oturayım?”

“Otur ya. Ayağına git demek istiyorum, ayağına çağırırsan olmaz hacı. Ayağına git. Patron değilsin artık. Sevgili olacam diyorsun kıza. Ayağına çağırırsan patronluk olur, tacize girer, ebeni sikerler!”

“Lan bırak dalgayı anlat.”

Git işte karşısına otur. Gülümse ama sırıtma. Ciddi bir gülümseme olsun bu. Hatta banyodayken çalış üzerinde.

“Çalışayım, ciddi bir gülümseme.” Bu arada farkında olmadan not almaya başlamıştır Bahattin.

“Not mu alıyon lan gene?

“Heee, alıyom. Sen devam et.”

“İki sigara çıkar cebinden. İkisini de kendi dudağına götür, yak bir nefes çek. Birini ona uzat. Gülümse ama unutma.”

“Sigara, evet, gülümseme unutulmayacak.”

“Gözlerinin içine bakarak konuş: Taa göz bebeklerine... Sakın gözünü kaçırma.”

“Anladım göz kaçırılmayacak. Bunu nasıl becerecem peki? Utanırım.”

“Utanırsan olmaz. Utanmayacaksın. Böyle böyle böyle de...”

“Ne diyeyim?”

“Ne söylemek istiyorsan onu. Ama sakın evlenme teklif etme.”

“Etmeyeyim. Peki ne diyecem oğlum, onu söylesene.”

“Ne bileyim oğlum ne söyleyeceksin. Dürüstçe anlat hissettiklerini. Ama söylerken ondan bir şey istediğini, izin istediğini hissettirecek fakat net olup yalvarmadan yakarmadan, istediklerini de sıralayacaksın.”

“Çok soyut oldu bu.”

“Lan nasıl demeli, işte... Nurcan seni yıllardır tanıyor ve yıllardır seni beğeniyorum. Varlığın beni mutlu ediyor. Bu mutluluğu sadece bir iş ilişkisi olarak değil, başka şekillerde de yaşamak istiyorum. Bir bardak çayı, canım diyerek getirmen beni en mutlu edecek şeydir. Buyurun Bahattin Bey demen ise bana büyük işkence. Böyle bir şeyler işte... Söyle gitsin.”

“Sonra?”

“Sonrası yok. De bırak. Bakalım ne diyecek. Haaa bu arada, sakın dokunmaya kalkma!”

“Tamam. Eli uzunluk yapmam. O kadarını akıl ediyorum da, ‘de bırak’ı anlamadım.”

“Nesini anlamadın, de bırak. Soru sorma, bir şey isteme, cevap bekleme. İçindekileri anlat. Cevap bulması için onu zorlama. O da içindekileri anlatsın. Belki sadece gülümseyecektir. O bile yeter anlatmaya.”

“Yeter mi?”

“Yeter, sen bana güven.”

“Güveniyim mi lan sana?”

“Güvenme oldu mu puşt! Git ne istiyorsan onu yap. Poposuna bakıp otuz bir çekmeye devam et! Bu da senin tercihin... Saygı duyarım.”

“Lan oğlum, bi adam ol la.”

“Tamam tamam. Kızma. Seni sarsmaya çalışıyordum, sanırım tam on ikiden vurdum.”

“Vurdun gardaş. Tam yaraya bastın yani aferin.”

“Neyse kafana takma. İstersen akşam geniş geniş planlarız.”

“Yok şimdi açılacam. Aklımda duracağına cebimde dursun.”

“Dursun. Hadi bir dene bakalım.”

“Deneyecem ulan. Ne kaybederim. Bunca yıldır kendimi kandırdım. Azıyla yetindim. Yetindiğimi sandım. Nurcan’ın hepsini istiyorum. Etiyle, canıyla, gönlüyle, ruhuyla her şeyiyle...”

“İstiyorsan söyle o zaman.”

Telefon kapanınca Bahattin, koydu onu masaya yavaşça. Duymak istedikleriydi aslında bunlar. Nasıl da neşelenmişti Erdoğan. Nasıl da seviyordu Erdoğan’ı. Sevilecek adam mıydı hayta? Değildi ama seviyordu. Peki Nurcan’ı niçin seviyordu? Nurcan’ın nazarında sevilmeyi hak ediyor muydu? Fakirdi Nurcan. Kenar semtte büyümüştü. Doğuluydu. Baba dayağı yemişti; abi zulmü çekmişti. Azimliydi Nurcan. Beceriyordu işte. Bahattin vardı arkasında. Kolay kolay yedirmezdi kurda kuşa. Seviyordu Nurcan’ı.

Bilmiyordu niçin sevdiğini Nurcan'ı. Bilmesine de gerek yoktu anlaşılan. Her boku bilmesi de gerekmiyordu hem.

Sigarayı söndürdü. Aldığı notları katlayıp cebine koydu. Ayağa kalkıp yürüdü, her adımda yüreği daha da hızlı çarptı, çarpıntı ağzına kadar geldi. Şaştı kendine, nasıl bir hissiyattı ki bu, adamı bu hâle getirebiliyordu, hem de kırkına merdiven dayamış bir adamı. Sevmek bu muydu? Yürek ağza gelip gidiyor muydu her kan pompaladığında? Peki kanı bu kadar hızlı, güçlü basıyordu da niye parmak uçlarından kan çekildiğini algılıyordu?

Dediği gibi yaptı Erdoğan'ın. Önce banyo, dedi içinden. Koridora çıktığında soluna doğru hafifçe baktı, Nurcan'ı gördü. Eğilmiş bir şeyler yazıyordu kâğıda. Kafasını kaldırdı o an. Göz göze geldiler. Gülümsedi Nurcan. Herhâlde ağzından ucu gözüken yüreği çok komikti. Toplayınca istikameti dış kapıyı gördü. Birkaç adım daha... Hemen banyo kapısına varmıştı. Açtı girdi içeri, ışığı yaktı. Klozetin başına vardı. İşedi, dolu dolu. Hayret, birkaç zaman önce böyle bir ihtiyacı bile yoktu aslında. Ne zaman dolmuştu ki bu mesane? Salladı uzun uzun, hatta abartı biraz. Düşerse dedi son damla dona, oradan sirayet etmesin pantolona! Kız karşıdan görecek yani olmasın öyle bir ıslaklık! Sifonu çekti, sonra musluğa eğildi, suyu koyuverdi ellerine. Elleri titriyor muydu ne? Yüzüne birkaç su çarptı, iyi gelmişti soğuk su. Yanakları mı kızarıyordu acaba?

Gülümseme idmanına sıra gelmişti şimdi. Ama önce açtı, notlarına bir göz gezdirdi. Gerçekten de ön dişlerinin birinin arasında hain bir susam parçası tuzak kurmuştu gülümsemesine. Hemen bertaraf etti onu. Aynaya eğilince bir de ne görsün, bir çapak sol gözünün hemen dibinde sabah acelesinden kalmış... Onu da aldı parmağının ucuyla. Aynada birkaç gülümseme idmanı daha yaptı ama hiç birini beğenmedi. Eksikti bir şeyler ama anlamadı. Anlamaktan da vazgeçti bir süre sonra.

Durup banyoda, kendini dinledi bir an. Olumsuz bir ses yakalayamadı. Bina kapısından giren üç çift lastik pabucun sesiydi belki duymaya çalıştığı ama beceremedi. Dışarıda çalışan arabanın motor gürültüsü ise diğer motor gürültülerine karışıyordu, hiçbir olumsuzluk veya farklılık içermiyordu.

Koridora çıktı, birkaç adımda mutfağı buldu. Ocağın başına gitti. Yavaş hareketlerle bardak, kaşık, şeker, tabak... Hepsi tamamdı. Asansörün zeminde çıkardığı fren sesi buralardan duyulabiliyordu ama... İçinden,

birileri gelip de ortamı bozmasa bari diye geçirdi. Hatta biraz dua gibiydi bu içinden söylenme. Çayları Nurcan'ın odasına götürmesi, üç çift lastik pabucun asansöre binip üçüncü katın düğmesine basmasına denk gelmektedir.

Bardakları usta işi el hareketleriyle masaya koydu, birini Nurcan'ın önüne doğru itti. Şaşırdı Nurcan.

“Ama... Ben getirseydim.” gibi bir şeyler döküldü dudaklarından.

“Rica ederim Nurcan. Bir kerede ben yapayım, elime yapışmaz.”

“Teşekkür ederim öyleyse, sağ olun.”

“Ne demek canım... Bir bardak çay, lafı mı olur. Hem Amerikan cigarası da var istersen?”

Gülümseyerek yanıt verdi Nurcan. İstiyordu demek. Yine aklına geldi Halil ama birkaç salise için. Geçti gitti, durmadı; duramadı ortamı görünce. Gömlek cebinden iki sigara çıkardı. Elini uzatmıştı ki Nurcan, ikisini de ağzına götürdü Bahattin. Çakmağı çaktı. Çakmak sesiyle aynı anda asansörde üç MP 5'in emniyetleri düşürülüp ağızlarına mermi sürüldü. Ama bu ses de duyulmadı.

Yakınca sigaraları, birini uzattı Nurcan'a. Nurcan aldı, ağzına götürdü. Bir nefes çekti. Karşılıklı şeker atıp bardaklara birkaç saniye karıştırdılar. Aynı anda karıştırma faslı, bittiğinde, Bahattin kafasını kaldırdı ve Nurcan'la göz göze geldiler. Göz göze dedi içinden, gözünü sakın kaçırma.

“Nurcan?”

“Efendim Bahattin Bey.”

Bey mi dedi içinden Bahattin, bey batsın. Ne var sanki şöyle canım desen. Benim de işim kolaylaşsa. Sıkıntı benzeri bir yağmura yakalanacaktı ki, şemsiyesini açtı hemen.

“Yıllardır beraberiz. Geldiğin günden bugüne taşıdığım bir yük var. Bunu taşımak istemiyorum artık tek başıma. İstiyorum ki bölüşelim. İstiyorum ki sen de benimle ilgili bir yük yüklen. İstiyorum ki gülümsemen nezaketinden değil, bana karşı olan ilginden, sevginden, muhabbetinden olsun. Bunları

sana söylemek zor ama söylemeliyim. Dürüstlük bunu gerektiriyor, zor ama sana karşı olan ilgim bana bu gücü veriyor.” dedi, gözlerinin taa içine bakarak ve kaşığı yerine koymak o an aklına geldi.

Nurcan gözlerini kaçırdı birkaç saniye. Masaya doğru eğildi hafifçe. Gülümsedi, görülebiliyordu bu. Açıkça, hunharca, gülüyordu be! “Gülümsedi!” dedi içinden Bahattin. Ne demek şimdi bu? Oluyor mu yoksa? Erdoğan doğru mu dedi yoksa, gülümseme anlatabilir miydi her şeyi? Uzansam, elini tutsam bir an. El uzunluk yok ama notlarını hatırladı hemen. Bir şeyler daha demeli miyim acaba? Bu suskunluk... Can sıkıcı, umut kırıcı. Bir cevap ver Nurcan bir şey söyle... De bırak, de bırak... Bakalım ne diyecek. Bir şey demiyor işte, gülümsüyor. Gülümseme anlatıyor her şeyi. Aktı içinden bir sürü. İçinde ne yoktu ki; sidik vardı, çapak, o simidin susamı, ter, sigara dumanı, parmak uçlarına doğru kan, sabuna bulanmış su, iç sıkıntısı, yürek çarpıntısı...

Akıp gidenlerle vedalaşıyordu Nurcan’ın hafifçe öne eğik o güzel esmer yüzüne bakarken. Bu dalıp gitmişlik, bu kaybolmuşluk hissi, kapı ziliyle uykulardan gece uyanmalarına, bulutlara dayalı ayakların yere basmasına, gelecekteki mutluluk hayalleri ile geçmişin kaybolmayan fosil üzüntülerinden şimdiki zamana taşıdı onları.

Nurcan’a fırsat doğmuştu. Cevap verememenin bahanesi hazırdı: Kapı çalınmıştı işte. Sekreterdi; kalkıp açmalıydı. Göreviydi, değil mi ama? Sevindi doğrusu bu fırsatı yakaladığına.. Acar kalktı masadan, Bahattin’in kızın yüzünde daha önce hiç görmediği ve kanı kasıklara iten dişi bir gülümseme ile uçtu kapıya doğru. Bu gülümsemeden Bahattin de aldı nasibini bir saniye için.

Kapıyı açmasıyla duvara çarpması saliselik bir olaydı. İki çift güçlü kol, kapıyı ve arkasındaki Nurcan’ı savurdu. Bir diğer çift kol asansörün kapı dilini yukarı itmiş, aşağıyı ve yukarıyı kolaçan ediyordu. Bahattin hızla ayağa kalktı. Masasındaki tabanca aklına geldi, o tarafa doğru koştu. Kendi odasına attığı ilk adım, ilk kurşunun sol böbreğine saplandığı ana denk düşmekteydi. Bu anı göremedi Nurcan, bayılmıştı.

MP 5 tarakaları binayı tutmuştu. Kapıdaki ise bina içinde gelişigüzel ateş ediyordu, korku salmak, milleti sindirmek için. Bütün bina bu seslerle

inlerken, sokak kendi havasındaydı. Bahattin'in ofisinin kalın çift camları, sesleri sokağa vermiyordu.

Hiddetlendi, sesin şiddetine ve yoğunluğuna dikkat etmeden yine o doktordur ya da polis yahut o göbekli diye geçirip içinden dönüp sövecekti ki, dönmesiyle annesini gördü karşısında. Tekrar yüzünü döndü ışıklı karanlığa, cevap vermedi.

"Nasılsın oğlum?"

"Nasıl olayım ana. Öldürdüler işte gardaşımı, vatanı kurtardılar!"

"Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Bir sürü küfür etmek için, bağırıp çağırmak için sertçe döndü annesine. Ağzından tükürükler saça saça senin oğlunu da senin de diyecekti ki, o yaşına kadar hiç gözünde yaş görmediği annesinin gözünden yanaklarına inen damlaları gördü. Sönüverdi öfkesi, "Çay." diyebildi.

"Çay mı?"

"Evet anne, çay istiyorum."

"Tamam çocuğum, hadi gidelim evimize, çay yaparım ben sana. Bakıcıyla, kız da bendeler merak etme."

Hiç itiraz etmedi. Annesi eliyle yardım etti yavrusuna. İlk defa Erdoğan itiraz etmeden annesinin dediklerini yapıyordu. Uysaldı, şaşırtıcı şekilde. Kışkırmıyor ve kışkırtmıyordu iğneli sözlerle. Bir taksi çevirdi. Erdoğan'ın yerleşmesine yardım etti. Öbür kapıdan yanına oturdu. "Kavaklıdere yavrum." dedi.

Yol boyu hiç konuşmadılar. Taksinin camından yolları, binaları izleyen Erdoğan, ilk kez camdan yansıyan yüzünü seçti belli belirsiz. Yüzü darmadağındı. "Hayret" dedi içinden, "Bir yerim kırılmamış." Farkında değildi ama sol gözünün altı patlamıştı, dikiş atmışlardı iki tane, hem sol kaşı da açılmıştı. Sol gözü yarı yarıya kapanmıştı morluktan ve şişlikten. Kulağı sargılıydı. Kafasının arkasına yediği copun çekilen tomografide bir zarar vermediği tespit edilmişti. Bu şişlik ise bir hafta onunla gezecekti. Burun deliklerinin içinde birer tane kocaman, artık pamuk mu sünger mi ne olduğu belli olmayan, nesneler tıkılmıştı. Üst sol köpek dişi de yoktu ama

şimdilik bilmiyordu bunu, sabah öğrenecekti aynaya baktığında. Dilini ısırmıştı herhâlde ki, şişmişti ağzının içinde. Sağ dizinde, belinde, her iki omzunda ağrılar vardı. Herhâlde morarmışlardır. Ve genel olarak duyumsadığı loğlandığıydı. Sırtından başlayan bir yorgunluk hissi, bir taraftan saçlarının ucuna doğru bir taraftan da ayak parmaklarına doğru giderek yayılıyordu.

Evin önüne vardılar. Erdoğan tek başına inebildi arabadan. Annesini bekledi. Annesi parayı verdikten sonra acele adımlarla girdi koluna oğlunun. Yavaş yavaş birinci kata çıktılar. Eve girdiklerinde bakıcı kadın daha ayaktaydı. Vahlar çekti, ahlar çekti. Çok üzülmüştü, hem Bahattin Bey'in öldürülmesine hem Erdoğan Bey'i soktukları hâle. Sonra Fatma Hanım'a döndü, gitmesi gerektiği söyledi. Fatma hanım biraz para verdi kadına, çekti gitti, Erdoğan'ın yanına.

Erdoğan mutfağa çökmüş kalmıştı. Genişçe mutfak, rahat iskemlelere sahipti. Fatma Hanım koşturur bir hâlde su buldu, demlik buldu, çay demlemeye koyuldu. İşini bitirince Erdoğan'ın karşısına oturdu. Eliyle saçlarını okşadı Erdoğan'ın. Nasıl bir güven hissiydi ki bu kırk yaşına yakın sakalı bıyığı olan kocaman sağlıklı bir adam, bu yaşlı başlı tansiyon hastası kadına kendisini bırakıveriyordu. Erdoğan düşse yere, kaldırabilir miydi bu yaşlı kadın? Mutlaka kaldırırdı. Erdoğan'ı dövenleri dövebilir miydi? Kesin! Yaralarının tımarını yapabilir miydi? Valla ağızlarına bile sıçardı. Ama önce çay yapacaktı. Bir bardak çaya nasıl da muhtaçtı.

"Çay koydun mu anne?"

"Evet, canım, şimdi demlenir. İçersin sıcak sıcak."

"Sağol be anne."

"Uykun var mı Erdoğan? Yer yurt yapayım sana."

"Var ama uyumak istemiyorum anne. Çay içmek istiyorum. Hem sigara..."

"Aç mısın oğlum? Bir şeyler hazırlayayım sana."

"Valla farkında bile değilim aç mıyım tok muyum ama canım bir şey istemiyor. Sadece çay."

“Tamam canım tamam, sadece çay.”

Sessiz geçti bir süre daha. Ama annesi durmadı, ara sıra kalktı oturdu, her oturup kalktığında masa biraz daha doldu. Zeytin, peynir, domates çılgınlığı. Arkasından “Bal da çıkarayım mı?” sorusunun cevaplanmaması üzerine çıkarılan ve masaya getirilen bal kâsesi. Hiç birini görmüyordu Erdoğan. Varsa yoksa çaya odaklanmıştı. Nerede ise söylenecekti ki, çay geldi önüne. Sigara arandı, bulamadı. Annesinde sigara var mıydı?

“Dur olacak bir paket şurada getireyim.”

“İçiyorsun değil mi anne bu boku hâlâ?”

“Bazen Erdoğan, çok değil günde üç beş tane.”

“İyi de anne yasak etmemiş miydi doktor?”

“Yasak da ne yapacaksın. Bak fena mı oldu iyi ki içiyorum, yoksa sen de sigarasız kalacaktın!” Garip bir ironiydi ama doğruydu. Bir tane de kendisine yaktı. Yine karşısına oturdu. Bu kez ayasının içine Erdoğan’ın sağlam yanağını aldı. “Yemeyecek misin evladım?”

“Yok ana yemem. Canım istemiyor.”

“İyi madem sen bilirsin.”

“Anne.”

“Efendim.”

“Sana bir şey soracağım.”

“Sor bakalım.”

“Ama doğru cevap vereceksin. Bir kere soracağım. Ne dersen inanacağım. Sadece cevaba ihtiyacım var. Yalan bile olsa bir cevap.”

“Neymiş hayrola!”

O anda aklına gelmişti Erdoğan’ın. Daha önce kurgulamadığı, üstünde pek düşünmediği bir soruydu. Ama her nedense birdenbire aklına gelmişti ve dayanılmaz bir istekle sorma ve öğrenme gereği duydu. Ama suskundu. Soruyu sormak istiyor lakin kelimeleri sıraya dizemiyordu.

“Eee, neymiş sorsana.”

“Anne.”

“Efendim Erdoğan, korkutma beni.”

“Baksana. Düşünmüşümdür hep... Sen niye gittin?

“Nasıl yani... Gittim?”

“Yani babamı niye terk ettin?”

Kadın elindeki bardağı masaya koydu. Günü gelmişti demek. Çoktandır alıştığı anne eksikliği Bahattin’in ölümüyle artık iyice gün yüzüne çıkmıştı. Anne diyordu yani, çok eksildim, sana ihtiyacım var. Ama önce cevaplar. Bir cevap ver de, rahatlayayım. Seni seviyorum anne, seni istiyorum. Sıcaklığını, dostluğu... Hem çok söylerler anneler böyledir diye, karşılıksız verebilme gücünü görmek ve tatmak istiyorum. Bakma sen öyle göründüğüme, sen eksildiğinden bu yana, herhangi bir nesne veya kimse dolduramadı o boşluğu. Farkında değilim ama aklım bana bu oyunu oynuyor. Rüyada sorgular gibi dökülüyor. Bu sorunun akılla ilgisi yok. Belki ölmeseydi Bahattin ya da yemeseydim bu dayağı, aklıma bile gelmezdi sormak sana bunu. Bu soru taaa yüreğimin içinden geliyor. Bak ağlayamıyorum bile. Gardaşımı öldürdüler, ağlayamıyorum. Bak anne, dayak yedim, dayak yediğime dair tüm işaretler yüzümde; sargı bezleri, pansumanlar, dikiş ipleri, tentürdiyot kızıllıkları, morluklar, kan akıntıları... Ama görebiliyor musun bir damla yaş gözlerimde? Senin evladın değil ama benim gardaşımdı o bebe. Rahmine dönmek istiyorum. Orası öyle sıcak, güvenli, huzurlu ve her şeyden uzaktı ki. Baş edemedim anne. Ne karılarla ne Bahattin’in inadıyla ne babamın hoyratlığıyla ne yüzlerini görmediğim kızlarımla, ne kendimle... Bak tüm o totemlere rağmen, o Beşiktaş denen illet üç puan arkadan gelip şampiyon oldu mesela. Az acı mı bu benim için! Sen hiç yoktun anne. Niye yoktun anne?! Cevap ver!..

“Babanı terk etmedim.” deyiverdi.

“Nasıl yani terk etmedin? Çektin gittin işte.”

Ben gitmedim, daha doğrusu gitmek istemedim. Baban uzaklaştırdı beni evden.”

“Sebep... Niçin uzaklaştırsın seni?”

“Kızmıştı bana. Hem de çok kızmıştı.”

“Kızmış mıydı?”

“Kızmıştı.”

“Anne deli etme adamı, tamam babamın manyaklıkları vardı ama...”

“Erdoğan.”

“?”... Uzun bir sessizlik hiç bitmeyecek gibi oldu.

“Bunları bir annenin evladıyla konuşması biraz zor ama bir cevap bekliyorsun ve bence hak ediyorsun. Sana dürüstçe söylemeliyim. Söylediğimde belki seni hepten kaybedeceğim ama söylemeliyim.”

“Eee, söyle artık ama ne oldu anne? Deli etme adamı.”

“Erdoğan sen de bilirsin ki, baban gider gelmezdi günlerce. Üç gün beş gün eve uğramadığı olurdu, hatırlarsan.”

“Evet hatırlarım.”

“Eve geldiğinde ise genellikle sarhoştu. Kavga çıkarırdı.”

“O kavga çıkarmazdı anne. Sen çıkarırdın. Bir sürü laf eder, çıldırtırdın adamı.”

“Ama o da bir cevap vermezdi. Be adam yalan da olsa bir cevap ver, değil mi ama? Öyle susar ya da azarlar... Yok sana ne, yok boş ver, ne bileyim işte başka zaman konuşuruz gibi geçiştirirdi. Hem kadın kokardı. Başka başka parfüm kokuları alırdım. Emindim beni aldattığından ama ispat edemiyordum. İspat edemedikçe ikrara zorluyordum kendimce. Konuşmak, tartışmak istiyordum ama baban ısrarla kaçıyordu. Sıkıştıkça üstüme yürüyordu. Bana vurmuyordu fakat çok korkutuyordu.

“Eeee?”

“Ee’si şu ki oğlum, artık yaşadıklarım çok sıkıntı vermeye başlamıştı bana. Neye, niçin katlandığımı çözmeye çalışıyordum. Düşündükçe babanı asla değiştiremeyeceğimi anladım.”

“Doğrudur anne. Benimde insan ilişkilerinde anladığım bu; insanlar değişmezler. Fakat ilginçtir, gelişebiliyorlar.”

“Ne dediğini pek anlamıyorum ama anlamlı geliyor ilk duyduğumda bile. Her neyse, baban anladım ki değişmeyecek. Bunu anlamış olmam, iyice dayanılmaz kılıyordu yaşamımı. Kaçmak, kurtulmak istiyordum. Ama değişik ve belki de biraz ruhu bozuk bir adamdı. Ara sıra gizli gizli telefonda konuşurdu, mesela. Bir işlere bulaşırdı; çözemezdim. Anlatmazdı, konuşmazdı. Bu hâlleri korkuturdu beni. Gitmeye cesaret edemiyordum. Hele seni alıp gitmek, hiç cesaret edemeyeceğim bir şeydi.

“Sen de terk ettin, öyle mi?”

“Yok, öyle değil pek. Hakkı’yı terk etmeye esaret edemeyince o beni kovsun diye başladım onu zorlamaya. Ettiğimiz kavgaların bu kadar yüksek sese yükselmesi, birbirimize savurduğumuz o tehditler... Evet! Ben zorluyordum Hakkı’yı. Haklıydım da. Ama kabul ediyorum, yöntem yanlıştı. Daha cesur davranabilirdim. Çıkıp karşısına haykırabilirdim istediklerimi. Yapmıyor mu, alırdım evladımı çeker giderdim. Yapamadım. Korktum.”

“Peki, madem değişmeyecek neden evlendin o zaman babamla?

“Bir kere değişip değişmeme hakkındaki düşüncem o tarihlerde böyle değildi. Değişir umuyordum. Sevdiğim tarafları ile sevmediğim tarafları karşılaştırıyordum aklımda. Sevdiğim tarafları daha fazlaydı. Sevmediğim taraflarını zaman içinde değiştiririm diye umuyordum. Yanılmışım. Zaman geçtikçe değiştirememenin verdiği sıkıntı, sevmediğim yönlerin daha da batmasına yol açtı. Boğulur gibi hissediyordum.”

“Sevmediklerini anladım sayılır ve ben de katılırım aslında bu dediklerine. Zor adamdı babam. Peki, neyini seviyordun babamın?”

Ne bileyim Erdoğan. Sevdiklerini çok tanımlama ihtiyacı duymuyorsun. Yaşıyorsun. Sevmediklerinle meşgulsün daha fazla. Onları düşünüyorsun ve aklında daha çok kalıyor. Bir nevi kendini telkin gibi bir şey... Neye odaklanıyor ve aklında döndürüyorsan, o kalıyor aklında.”

“Yok mu yani aklında kalan bir şeyler?”

“Var canım olmaz mı? Bir kere baban çok yakışıklıydı, alkolden önce ama... Kendine bakan, kötü kokmayan, dişleri, tıraşı, üstü başı düzgündü. Güçlü, kuvvetliydi hem. Ama neye yarar güzellik işte geçiyor. Ben de güzeldim gençken ama geçti işte kalmadı bir şey.”

“Bir bakıma sen babamın karakteri ile uğraşmadın anne, yanılıyor muyum? Yakışıklılığı ve bakımlı olması ilgini çekti senin. Bunların bir ömür yetmeyeceğini anladığında ise iş işten geçmişti. Öyle mi?”

“Aslında o kadar değil. İdealist bir adamdı. Ülkesini çok severdi mesela; rijit yaklaşımlar, hatta şoven yaklaşımlar sergilese de, öyleydi. Bak mesela, Aleviyim diye beni istemeyen babasına rest çekmişti. Küs öldü biliyorsun deden babana. Yani böyle hâlleri vardı.”

“Yani diyorsun ki, iyi yanları kötü yanlarına göre daha azdı.”

“Tam öyle değil canım. Bence bir hesap meselesi değil bu.”

“Açsana biraz.”

“Şöyle, diyelim ki bir insan var ve bu insan yüz özellikten oluşuyor ve sen bunları izliyor, yaşıyorsun. Bu özellikleri seni de ilgilendiriyor.”

“Evet.”

“İşte bu yüz özellikten diyelim ki altmışını seviyor, diğer kırkını sevmiyorsun. Ama bu altmış özelliği sevmen diğer kırkını çekeceksin anlamına gelmiyor.”

“Niçin gelmesin? İşte daha fazla değil mi?”

“Fazla da, örneğin bu oran doksan dokuza bir de olabilir ama yine çekilmeyebilir.”

“Nasıl olacak o?”

Yani adamın yahut kadının öyle bir özelliği vardır ki, bu özellik tüm o güzel şeylere rağmen ilişkiyi çekilemez hâle getirebiliyor. Örneğin adam diş temizliğine dikkat etmiyor diyelim ve senin için eğer bu katlanılamaz bir şeyse, tepki gösteriyorsun. Adam umursamıyor ya da umursuyor ama arkası gelmiyor. Sen bu sefer düşünüyorsun yahu ne var senden bir şey istedim,

sen bunu yapmıyorsun. Bu kadar mı değersizim, sorusu giderek hınca dönüşüyor ve saldırmaya başlıyorsun.”

“O zaman babam değersiz hissettirdi sana yaptıklarıyla veya yapmadıklarıyla.”

“Doğru, değersiz hissettirdi.”

“Ama babamla mı değerlenecektin? Yani anlamıyorum, o olmazsa kendini hiç mi sevmeyecek, hiç mi güven duymayacaktın?”

“Bir bakıma evet! O hâle gelmiştim. Yahut o hâldeydim babanı o sıra tanıdım. Çok sevilmeye ihtiyacım vardı. Gün yirmi dört saat benimle ilgilenilsin istiyordum. Şımarmak istiyordum. Genç ve güzel bir kadın olarak üstelik o devirlerde pek de olmayan mesleğe sahip bir kadın olarak yakışıklı, bakımlı bir erkek tarafından şımartılmak istiyordum.”

“Ne güzel kendi ağzınla söyledin, Çorum gibi yerden o devirde fakir bir ailenin çocuğu olarak okuyup avukat çıkıyorsun, Ankara gibi bir yerde var olabiliyorsun. Yetmiyor mu sana kendini değerli hissetmek için?”

“O devirler bu devirler gibi değildi oğlum. Sokakta sigara içemezdik. Değil avukat, ağır ceza reisi olsan ne fayda... Evet, avukat olarak var oldum ama sen gel bana sor nasıl var oldum. Kadın olarak var olamadım örneğin. Erkekleştim git gide. Konuşmalarım, tavırlarım değişti zamanla. Kadınsı masumiyetimi kaybetmek üzereydim babanla tanıştığımda.”

“O da sana, ben sana geri verebilirim izlenimi mi yarattı?”

“Önceleri yarattı hem de istediğimden de fazla. Ne desem yapıyordu Erdoğan, hem de büyük bir zevkle. Hepsini yapamasa da gayret ediyordu. Onun o gayretkeşliği inanılmazdı. Tam bir salon adamı gibi davranıyordu bana. Cesur tavırları, boş ver kızım bunları iç sigaranı, deyişleri filan çok hoşuma gidiyordu.”

“İlginç. Bak bu dediğin tanıdık geliyor bana. Sonra ne oldu peki?”

“Zamanla değişti Erdoğan. Daha nişanlıyken değişmeye başlamıştı. Evlenince değişimi hızlandı.”

“Bence değişmedi anne. O hep aynı adamdı ama sen göremedin.”

“Ya da o gizledi ne mikrop olduğunu!”

“Babam gizlemez anne. Ortaya bir adamdı o. Bildiği gibi yaşardı. Bak mesela sen gittin, bir kere yalvardı mı sana dön diye?”

“Doğru yalvarmadı ama o kovdu beni sonuçta. Ne diyebilirdi ki bana?”

“Ama sen dedin ki, ben kovdurtmaya çalışıyordum kendimi farkında olmadan.”

“Evet, bu da var tabii ama... O da hiç özür dilemedi.”

“Dilemez benim babam. Huyu öyledir. Belki de senin gitmek istediğini anlamış, suçu kabullenmiştir. Yani yine bir salon adamı gibi davranmış, kadının şartlarını zorlamamıştır.”

“Sanmam yapmaz öyle. Belki ben zorladım kabul ama o da devam etsin diye uğraşmadı. Demek ki onun da aklında aynı şey vardı. O da benden vazgeçmişti. Yani herkese bir bahane gerekti. O da gerçekleşti bir gece vakti. Bir erkek olarak biraz daha uğraşmalıydı bence.”

“Nasıl yapacaktı anne bunu? Adamı zorluyorsun değiş değiş diye. Değişemiyor işte! Hem değişmek zorunda mı? Yani naz mıydı yaptıkların?”

“Ne var yani birazcık değişseydi, ne olurdu? Ayrıca naz da değildi yaptıklarım. Bugün bile aynı düşüncedeyim.”

“Keşke dediğin gibi olsaydı. Ama insanlar değişmiyorlar. Eminim babam da değişmek için kendini zorlamış, değişemeyince kendine de, sana da kızmıştır.”

“Bana niye kızacak ki?”

“Onu zorladın diye.”

“Evet zorladım.”

“Keşke zorlamasaydın, idare etmeye çalışsaydın.”

“Çalışamazdım idare etmeye Erdoğan. Dedim ya adamın bir huyu vardır kötü ve o senin için katlanılmazdır.”

“Peki, son aşamada ne oldu da gittin, yok seni kovmak zorunda kaldı falan?”

“Kötü söz söyledim babana.”

“Ne gibi?”

Dört beş gece gelmemişti eve. Geldiğinde de sarhoştu. Sen Aydın’daydın dedenlerde. Erkekliğine sövdüm kavganın bir aşamasında, o da tokat attı bana ve beni evden kovdu.”

“Erkeliğine mi sövdün, ne dedin peki?”

“Ya nasıl denir bilmem ki... Sen de erkek misin, beceremiyorsun bile o işi gibi bir şeyler işte!”

“Hadi ya.”

“Vallahi dedim. Bunu onu üzmek için dedim. Bilinçliydim yani. Hani sinirle dedim, ağzımdan kaçtı dersem yalan olur. İşte geç gelirdi eve, genellikle külçe gibi yığılır kalır uyurdu. O sarhoş kafayla hiç bir şey de yaşanmazdı zaten aramızda. Sıkılırdı bu mesele açıldığında. Kendini biraz mahcup hissederdi. Ama aslına bakarsan genel olarak memnundum babanla hayatımızdan. Ama dedim ya onu üzmek için, bu işi bitirmek için söyledim bunu.”

“O da seni dövdü ve evden kovdu öyle mi?”

“Dövdü sayılmaz. Önce ağladı birkaç dakika. Tam benim yüreğim yumuşayacak özür dileyecektim ki, yataktan kalkıp bir tokat attı bana ve ‘Siktir ol git bu evden, Erdoğan’ı da alamayacaksın. Seni boşamayacağım da.’ dedi bana.”

“Sonra?”

“İşime geldi bu durum. İstediğim sonucu almıştım, sadece ‘Erdoğan’ı alamayacaksın’. sözleri dönüyordu kafamda. Başka derdim yoktu o an için. İyi dedim içimden, nasıl olsa dava açar alırım elinden diye bu konuyu uzatmadan hatta hiç üstünde dahi durmadan aynı gece birkaç parça eşyayla evden ayrıldım. Birkaç gün otelde kalayım dedim. Zorlandım. Tek başına bir kadının otellerde kalamayacağı bir dönemdi hâlâ. Bir bekâr arkadaşa

sığındım. Sonraları bu eve yerleştim. Sonra bu evi satın aldım ve olaylar gelişti. Bu arada boşanma davası açtım tabii. Beni boşamadı. Davalar, duruşmalar uzadı gitti. O zaman Medeni Kanun şimdiki gibi değil tabi erkekten yana. Dört beş sene devam etti dava. Avukat olarak baban da ben de bütün hünerlerimizi sergiledik. Son aşamada evi ben terk ettiğim için velayeti kaybedeceğimi anlamıştım. Bunu o da anlayınca seni alıp Aydın'a yerleşmekle ve seni bir daha göstermemekle tehdit etti beni. Yemedim yemesine de bu blöfü yine de göze alamadım. Hem hayat devam ediyordu Erdoğan. Hırs yüzünden her şey tepetaklak olabilirdi. Peşini bıraktım davaların, kendiliğinden düştü. İş, güç yıllar geçti. Hem seni görmeme de engel olmuyordu. Görünüşte karşı çıkıyordu ama fiiliyatta görüştüğümüzü biliyor seslenmiyordu."

"Evet, hatırlayabiliyorum bunu."

"Sonra boşandık. Sen bayağı büyümüştün. Bu kez davayı o açtı. Ben o zamanlar kadın haklarının yılmaz savunucularından biriydim. Ama kocasından boşanamayan bir nefer! Gitti kendiliğinden dava açtı baban. İtiraz etmedim hiçbir şeye. Sanırım sen de büyüktün, üniversiteye filan gidiyordun. Bir iki celsede boşandık. Ben yılmaz neferliğime geri döndüm. Ancak kozum azalmıştı. Her yerde boşanamayan, bu zulmü çeken kadın havasındayken bir anda bunların hepsini kaybettim. Komik değil mi?"

"Evet, bence de komik. Hayatın belli dönemindeki sıkıntı, belli olmuyor işte sonra koz hâline geliyor. Şartlar değişiyor. Hayat akıyor anne. Zaman ve dünya her şeyi değiştiriyor."

"Öyle Erdoğan, değiştiriyor. Mesela beni al ele. Neydim gençliğimde, orta yaşlılığımda; heyt be! Kadın haklarının yılmaz savunucusu... Erkek gibi kadın... Avukat Fatma... Adım da Fatma ya, erkek Fatma diyen çok olmuştur bana. İzinli izinsiz gösteriler, Medeni Kanun'un değişmesi için türlü talepler, eylemler, şunlar, bunlar...

"Eee, ne oldu yoruldun mu?"

"Yoook yorgunluk değil. Tartıyorum, bıkkınlık da değil. Sanki sanki hata yaptım duygusu. Bir şeyleri kaçırdım, nasıl yakalarımın yarattığı bir parça panik havası."

"Hata mı yaptın? Neyi yanlış yaptın ki?"

“Al işte Medeni Kanun Erdoğan; bu uygulanış hâliyle hâkime geniş bir takdir hakkı tanıyor, hiçbir vesikayla ispata gerek kalmadan hâkim erkek aleyhine kararlar verebiliyor. Eski hâliyle kötü niyetli kocayı yahut erkeği diyelim koruyan yasa şimdiki hâliyle de kötü niyetli kadını koruyor. Sanırım kaçırdığım nokta tam da buydu benim; kötü niyet. Yani erkekten ve kadından bağımsız bir şey bu... İnsan olmakla alakalı. Şimdi ise hâkimler, birçok baskı altında kalıyorlar, davaların çokluğu, nasılsa yapmıştır bu herif mantığı, basının zorlaması, dernekler, eylemler, yaşanan kötü örnekler... Bir olup hâkimi zorluyor, o da adamın sırtında patlatıyor kırbacı. Bir bakıma Medeni Kanun’un aile hükümleri, bir hukuk davası olmasına rağmen, erkek açısından bir ceza davası gibi kullanılıyor. Madden ve manen cezalandırılıyor. Haa hâlâ karısına eziyet eden adam yok mu, var elbette. Ama hukuk kişilerden yola çıkarak genele ulaşmada, kadın erkek ilişkilerinde çok belirleyici bir role sahip subjektif değerleri ele alamıyor ki ama alması gerekir. Böyle bir mekanizma yok. Yani boşanmak bir hak ama kötüye kullanılmaması gerekiyor. Evliliğin getirdiği ve tanıdığı hakları kötüye kullanan erkekleri dizginleyelim derken boşanma hakkını kötüye kullanan kadını yüceltir olduk. Düşünüyorum da varolmak, kişilik edinmek, para kazanmak için önce babamla, sonra kocamla girdiğim mücadeleyi, sanki çoğu zaman bu çabaların hiç birine katlanmayan, tembel, umursamaz, bir koca bulayım da onun etinden sütünden kılından istifade edeyim, rahat edeyim diyen kadınlara, adamları mahkûm eder hâle geldik. Yasa tepkisel amaçlarla kullanılır hâle geldi sonuçta. Erkekler evlenmeyecekler artık kadınlarla. Hele kötü tecrübesi olanlar asla. Eğer aile dağılırsa ne koyarız yerine, orası meçhul.”

“Aynen anne! Bravo! Sonunda doğru noktaya geldin işte. Ben hep derim zaten şeytan Havva’yı kandırmadı; ortaktılar!”

“Şımarma hemen! Kadınlara saldırma. Dediğim gibi, bu bir cinsiyet meselesi değil bir insanlık meselesiymiş. Bunları da görünce başka bir takım olaylar da eklendi üzerine ve bugün büroyu kapatma kararı aldım. Kapatacağım. Büroday-ken olanları izledim televizyondan, akşam saat sekiz dokuz filandı. Düşün bütün gün bunlar yaşanıyor ve ben adliyedeki işler, bürodaki işler yüzünden oğlumun başına gelenleri ancak o saatte ve o da televizyondan öğreniyorum. Çıldırdım. Ne yapacağımı şaşırdım. Seni aradım, hastane hastane gezip. Takside gelirken karar verdim kapatmaya. Yeter artık. Emekliye ayırdım kendimi. Sen varsın, torunum var... yeter de

artar bile bana. Toparlamalıyım çocuklarımı, kar tanesi gibi savrulacaklar. Aklım başıma geldi yani.”

“Anne” diye inledi Erdoğan, yerinden kalkarak annesine yaklaştı. Önünde çöktü, mutfağın taşlarına ellerini dayayarak güç aldı ve kafasını annesinin dizlerine dayadı. Ağlamaya başladı.

Fatma Hanım, hiç sesini çıkarmadı. Ağlama da demedi oğluna. Ağlasın, ağlasın da açılsın. Saçlarını okşadı. Göz-yaşlarını sildi bir iki. Sonra tekrar saçlarını okşadı. Bir sürü sövdü, saydı Hakkı’ya içinden. Duyurmadı oğluna. Bu hâllere gelmelerinin nedeni olarak onu görüyordu. Pis sarhoş, zevk düşkünü, düşkün, alçak, bütün hayatlarını param parça etmişti. Ne bok yediğini biliyor muydu acaba şerefsiz! Kendi hâline de kızdı. Hakkı öleli kaç sene geçmişti. Niye sahip çıkmamıştı ki oğluna? Sebep neydi? Kariyer miydi? Batsın kariyer, al işte bir anda vazgeçiliyordu. Neydi ki sebep? Neden korkuyordu hâlâ? Bir anne, bebesinden güç alırdı. Yoksa annelik ne içindi. Annelerin analık gücü, anne oldukları, yani bebe sahibi oldukları için vardı. Annelik gücü fedakârlıktı ve fedakârlık sadece bir şeylerden evlat uğruna vazgeçmek değil, vazgeçtiğinle barışık olmayı da gerektiriyordu. Annelik gücünü kim verebilirdi ona? Onu seven ve ona güvenen oğlundan başka. Haaa bir de o sıpacık vardı Erdoğan’ın tabiriyle ve hiç görmediği diğer torunları. Erdoğan o salya sümük içinde Bahattin’in gerçekten babasının diğer bir oğlu olup olmadığını düşünürken, annesinin nice sonra aklına geldi birden:

“Erdoğan sen tatile gidecektin değil mi kızlarla?”

Kafasının kaldırdı annesinin dizlerinin üstünden, gözyaşlarını sildi elleriyle, uyanır gibi, daha mutlu bir yüzle;

“Evet.” dedi. “Gideceğim.”

“O zaman bana da yer hazırla bir tane, ben de geleceğim.”

Mutlu duyumsadı kendini Erdoğan. Biraz da sorumluluk kalkacaktı üstünden Allah var ya! Nasıl baş edecekti gerçekten kızlarla? Annesinin varlığı rahatlatacaktı günlerini ve kızlarla olan ilişkilerini. Gerçekten ya! Tam bir cümbüş yaşanacaktı. O kadar kızın kadının içinde bir kendisi. Bakalım ne olacaktı.

Bu düşüncelerle nispeten mutlu girdi yatağa. Uzanırken bir an önce uyumayı düşünüyordu. Ayaklarını uzatması, yatağa yerleşmesi ise tam bir işkence olmuştu. Vücudunun ağrımayan yeri yoktu. Zorlukla da olsa yerleşince yatağa, yine aklına düştü Bahattin. Anlaşılan zamanlı zamansız gelip gidecekti böyle, teklifsiz. Her aklına geldiğinde canını acıtacak, belki acıları giderek azalacaktı.

Dolunay şavkı belli belirsiz gölgeleri arındırmıştı Erdoğan'ın odasından. Görebiliyordu net olarak masasını, kitaplığını, artık içinde ne olduğunu bilmediği dolabını... Duvarlarda asılı birkaç resmi... Hayret 1988 şampiyonluğuna ait poster dahi asılıydı ve hatta çerçevelenmişti.

Evet! Buraya odası diyebiliyordu. Küçüklüğünde gençliğinde, ara sıra annesine geldiğinde kaldığı odasıydı burası. Her şey yerli yerindeydi. Annesi eşyasına dokunmamış, odayı her an kullanılır hâlde tutmuştu. Temizdi yatağı, yorganı, çarşafları... Güven duydu. Burada Bahattin ölmez, ölse de yokluğu acıtmazdı o kadar, yediği dayağa ait acılar ötelenebiliyordu.

Çocuk olmak bu muydu? Güven duyabilmek... Yoksa güven duydukça çocuklaşıyor muyduk? Ya da güven duymak istediğimizde çocuk olduğumuz, olabildiğimiz yerlere ve çocuğu olduğumuz insanlara mı sığınıyorduk?

Bahattin'in tarifiyle binayı kolayca buldu. Daha saatin 24.00 olmasına yarım saat kadar vardı. Vakit geçirmekte zorlanacağını anladı. Kimsecikler yoktu sokaklarda. Gidip bir yerlere otursa dikkat çekebilirdi. En iyisi yürümek diye düşündü. Aynı tempoda on beş dakika geldiği yöne doğru yürümeyi, sonra on beş dakika geri gelmeyi koydu kafasına, dediği gibi de yaptı.

Dönüşte biraz ağır takılmıştı herhâlde, eve girmesi bir beş dakika kadar gecikti. Bir yandan da düşündü ne acayip bir plan, ne kadar çok ayrıntı ile dolu. Acaba Bahattin bir tuzağa mı çekiyordu onu? Kapıyı açtı, yavaşça kapattı. Bahattin öyle dese de 14'lüsünü çıkardı, karanlıkta evi dinledi. Hiçbir ses duyamadı. Birkaç adım daha attı, bir daha dinledi. Yine ses yoktu. Oda kapılarını hızlı açıp kapadı, ani hareketler yaptı. Hiçbir tepki olmadı. Güvendi nice sonra evdeki ortama. Salonun ışığını yaktı. Sarı bir can sıkıntısı yayıldı içeriye. Küflü kokular yaladı geçti burnunu. Serindi içerisi hatta soğuk...

Pencereler bazı yerlerinde perdelerle, bazı yerlerinde gazetelerle örtülmüştü. Çok sade döşenmişti. Yerde büyükçe bir halı soğuklara meydan okuyordu. Halının üstünde hiç halının heybetine yakışmayan bir kanepe sağ tarafta, bir diğeri sol tarafta duvarları tutmuşlardı. Bir köşede zigon bir sehpa takımı istiflenmişti üst üste. Yatak, battaniye, yorgan yığını uyku çağrıştırıyordu. Televizyon, radyo filan yoktu yok olmasına da pencereye yakın masanın üstü kitap doluydu... Bahattin'in dediği gibi kitapla vakit geçirecekti anlaşılan.

Oradan mutfağa yöneldi. Buzdolabını açtı. Birkaç tencerede yemek vardı. Yağ, kahvaltılık, birkaç yumurta... Dolaplarda birkaç tabak, çanak... Ama en önemlisi çaydanlık ve çay bulması gerekiyordu. Bahattin'in müthiş planı gereği tam 24 saat sürecekti çilesi. Çaysız, çorbasız geçmezdi. Çaydanlık? Tamam. Çay? O da tamam!

Hemen küçük tüpün altını yakıp bir çay koydu ocağın üzerine ve salona geçti. Daha oturmamıştı ki, ne saçmalık diye geçirip içinden tüpü ve çaydanlığı kaptığı gibi salona getirdi. Kültablası, bardak, şeker, bardak altlığı eşlik ettiler... Bir yarım saat sonra, ki bu arada yatağı yorganı yapılmıştı, çay demlenmişti.

Koyu, hani böyle uyku kaçıran cinsten bir bardak çay koydu. Bolca şeker attı içine. Karıştırıyordu erisin diye. Çaydan çıkan buhar odayı kuşatmış, sigara dumanı ile yaptığı dans garip, anlatması zor ama hissetmesi kolay bir yorgunluk çöktürmüştü omuzlarına. Zift misali çay dahi uykusunu kaçıramıyordu. Her bir yudumda içi ürperiyor, soğuk, nemli, güvensiz bir dağ havası duyumsuyor ve hatta özlüyordu. Sırtına aldığı yorgan soğuğu, içtiği sigara nemi defediyor, sırtını duvara yaslamasına rağmen, sırtı bir kayayı istiyordu. Nedense duvar dağda kayanın verdiği güveni veremiyordu. Herhâlde odaların yarattığı sıkışıklık duyumunu ve doyumunu azaltıyordu. Bassalar kaçacak yer yoktu! Korktu belli belirsiz. Uzakta kalan tabancasını yanına aldı, çayına ve sigarasına devam etti.

Üniversiteye girdiği yıldı. Bahattin'le yeni tanışmışlardı. O da Kürt'tü ama bunlar gibi düşünmüyordu. Silahlı mücadeleye karşıydı Bahattin. Ona göre tamamı Amerikan tezgâhıydı. Olmaz ya hadi oldu diyelim, bir devlet kursalar bile, Amerikan uşağı olmaları bir tarafa, düşman belledikleri Türkiye Cumhuriyeti'ne de muhtaç olacaklardı! Amaç proletarya diktatörlüğü ise, Türk ve Kürt kimlikleri erimeli, millet temelli olmayan bir

karışım elde edilerek mücadele sürdürülmeliydi. Tersine devlet ve toprak talebi kendilerini de faşist kılıyordu.

Doğru muydu dedikleri? Değildi tabii. “Goşist pezevenk” diye söylendi içinden! Ama ona ihtiyaç duyuyordu şimdi. O goşist pezevengin itibarı, silahlı dağ kanadına mensup Halil’den daha fazlaydı. Dağ kadrosunda olmuş olması yediği bokları temizlemiyordu. Dürüsttü Bahattin. Kendisi değildi. En büyük özeleştirisi buydu ve nefret ediyordu dürüst kalabilenlerden. Dürüstlük babadan oğla kanla geçen bir erdem değildi, her gün mücadele etmek gerekiyordu. Dürüst olmak önemli değildi, dürüst kalabilmek önemliydi. Erdem, dürüst kalabilmektir! Kendisi kalamamıştı. İlk fırsatta erdemi tepmişti. Anlamıştı anlamasına da aradan belki yirmi sene geçmişti.

Bahattin ile yapılan tartışmalar sıkmıştı artık canını. Haklı ölüyor, öldürüyor; kendisi burada, bu rahat ortamda, o çok sövdüğü T.C.’nin verdiği bursla okuyordu! Dürüstçe değildi bu. Dağ kadrosuna dâhil olmalıydı. Yavaş yavaş niyetini açtı tanıdıklarına. Bir gün kapısı çalındı. Gerekli ayarlamalar yapıldı. Önce deniz yoluyla Yunanistan’a, yine deniz yolunu takiben Güney Kıbrıs’a ve oradan da Suriye’ye geçti. Suriye’de aldığı teorik eğitimin içinde bir yerlerde Halil’in keskin gözünü ve titremeyen ellerini keşfettiler. Oradan Kuzey Irak’a geçti. Keskin nişancı olmuştu bedavadan. Elleri titremiyordu işte, bir de kalbine söz geçirebilse titrememe konusunda...

“Vay be!” diyordu içinden. “Ne çok düşmanı varmış T.C.’nin.” Yunanistan ve Güney Kıbrıs’ı zaten biliyordu. Ama Suriye’lilere ne demeli, hem Ermeniler de vardı. Bu da anlaşılabilirdi. Belçikalı eski paralı komandolar, ara sıra gelip giden Amerikalılar. Iraklılar. Hatta İranlılar. Tüm ülkelerde yaşayan Kürtler birleşmişlerdi bir ülkü uğruna ve çok destek görüyorlardı. 1990’lı yılların başında eylemlilikleri artmış, garnizon, tugay basar hâle gelmişlerdi. Millet bilmiyordu daha ama T.C.’den toprak parçası bile kurtarabilmişlerdi! Onların çöktüğü dağlara T.C. askerleri giremiyordu! Bahattin konuşsun dursun, avukat olacakmış. Siktiğimin avukatı! Ama... Ama yıllar nasıl döndürdü tersine olguları, gerçekler nasıl dönüştü. Para ve ihanet her yerde ve her zaman aynı sonucu doğuruyordu: Güvensizlik!

Ve nasıl da güzeldi o kız. Uzaktan uzağa baktığı ama hiç görünemediği, yaklaşıp da konuşmaya cesaret edemediği o kız. Gerçek adını dahi

bilmiyordu. Yaptığı küçük çaplı araştırmalar da sonuçsuz çıkmıştı. Bir kere fazla kurcalayamazdı, lider kadrosuna yakındı. Rütbe olarak ondan fazlaydı. Sert bir kızdı. Yüzü gülmez. Kimseyle içli dışlı olmaz, burnundan kıl aldırmazdı. İkincisi, yasaktı. Hani sarksa ve ters bir cevap alsa canıyla ödeyebilirdi. Bir ela gözleri, kısa kesilmiş saçları, sert bakışının ardında gizli kalan tebessümü... Fakat ne o kızın hâlleri ve rütbesi ne de örgütsel davranışın gerekleri düşlerine gem vuruyordu; kısrağına çöküyordu düşlerinde. Bildiği tek şey kod adıydı: Hazan!

Gittiği ilk yılın dolmasına yakın, bir temmuz sıcağı dağları da esir ettiğinde görevlendirildiğini öğrendi. Bir küçük grup olarak yola çıkacaklardı. Görevin içeriği söylenmemişti. Sadece zamanı geldiğinde hazır olmaları emredilmişti. Dedikleri saatte dedikleri yere gittiğinde ilk önce gözleri Hazan'ı gördü. Her zamanki soğuk ifadesiyle bir taşa oturmuş, elinde keleşi bekleşiyordu. Çok yakınına gitmedi. Birkaç metre uzaktan selamladı. Selamı alındı. Kendi kanası omzunda asılıydı. Bir sigara yaktı. Sabahın erken vakitleriydi. Serindi daha ortalık. Bir kişi daha geldi. Genç bir erkekti bu gelen. Kendi arkadaş grubundan değildi. Uzaktan tanırdı. Pek de sevmediği bir tipti. Bir on dakika sonra da ekip lideri geldi yanlarına. Bu herifi tanıyordu işte. Eğitimlerine gelen, kendisine tüfek kullanmayı öğreten liderlerden biriydi. Kısa selamlaşmaların ardından yola koyuldular. Sınıra kadar bir arada yürüseler de konuşmadılar. Sadece Halil'in insanca bir çabası vardı; Hazan'ın gözlerine bakabilmek... Baksa ne olacaktı ki, hiç işte, bir umut belki. Hâlâ insan olduğuna dair bir umut sürüyordu. Bu şekil bir eylemliliğe yakışmasa da seviyordu Hazan'ı ya da adı her neyse.

Sınıra yaklaştıklarında grup üyeleri aralarına mesafe koymaya başladılar. Şimdi yaklaşık kırkar metre arayla yürüyorlardı. Akşama yakın durdular. Gün batmak üzereydi. Irak'ta mı yoksa Türkiye'de mi olduklarını bilmiyordu. Çevrede hiç köy görmemişti. Ne de bir asker. Geceyi o vadide geçirdiler. Nöbet tuttular sırayla. Sigara içmek yasaktı. Ama dinlemedi Halil. Nöbeti sırasında bir iki tane yuvarladı, alevini gizleyip çantasının içinde.

Sabah olduğunda akşama kadar gizlendiler. Hazırlıklarını, silahlarını gözden geçirdiler. Yakında bir zuladan fişek, biraz yiyecek, birkaç malzeme daha aldılar. Karanlık çöktüğünde ise yola koyuldular. Akşam ilerlediklerine göre herhâlde Türkiye'ye girmişlerdi. Dağları, böcekleri,

dereleri dinleyerek, tüm o sesler içinde postal sesi ayıklamaya çalışarak bütün gece devam ettiler. Nereye gittikleri hakkında hiçbir bilgisi olmayan Halil, hâlâ Hazan'a yoğunlaşıyor, daha şimdiye kadar bir kadın koynuna girmediğine hayıflanıyordu. Ya ölseydi ne olacaktı? Daha bir kadınla yatmamıştı bile! Bu düşünce hızlı ve zifti yoğun bir korku saldı içine; ölmemeliydi, bir kadınla yatmadan asla ölmemeliydi! Hele Hazan olacaksa bu, tümden mermilerden gizlenmeliydi. Liderle, şu sevmediği herife sıksaydı birer tane, sonra da Hazan'a çökseydi ya! Hemen defetti kafasından bu düşünceyi. Düşmanı bir değil iki olurda bu sefer.

Sabaha doğru liderin talimatıyla durdular. Oldukları yerde gizlenip birkaç saat uyudular. Uyandıklarında lider yoktu. Hazan'a sordu liderin nerede olduğunu. Belki yaklaşmak için bir fırsat olabilirdi bu. Yoksa umurunda değildi nerede olduğu. Ters ve kızgın bir bakış attı Hazan buna. Sorgulamasına kızdı. Ela gözleri ıslak bir öfke içeriyordu. Sanki ağlayacak ama ağlamaya dair başka mimik yok. Gerisin geriye yerine geçti, oturdu hiç yorum yapmadan ve cevap vermeden. Kız hâlâ bunu izliyordu. İzlendiğini duyumsuyordu yürürken. Ters dönüp otururken Hazan'la bir daha göz göze geldiler. Gülümsüyordu bu kez Halil'e. Anlamlandıramadı. Anlamlandırmaya çalışırken gülücüğe karşılık veremedi. Karşılık görmeyen gülümseme ise söndü bir anda. Pişman oldu. Niçin anlamlandırmaya çalışmıştı ki sanki. Gülmek anlamlı olmak zorunda mıydı? Sen de gülseydin keşke. Anlamlı olan bu olabilirdi; karşılıklı gülümsemek. Ama tüm bu yaşananlar umudunu köreltmedi, aksine güçlendirdi. Belki dedi, kısmetse... Yok eğer kısmet değilse...

Bu düşüncelere dalmış giderken bir sigara dumanı gibi hafifleyip gökyüzüne karışırken, birkaç kez daha yakaladı bakışlarını kızın, birkaç kez de kendi yakalandı. Neden sonra lider geldi. Yalnız değildi. Yanında ellisine merdiven dayamış bir surata ve pis bir ak sakal ile saçlara sahip bir adam vardı. Yaşına oranla diriydi ama. Zayıf güçlü bir bedeni vardı. Omzunda tüfeği asılıydı. Ayaklarına sağlam asker botları giymişti. Pantolonu kuşakla tutunuyordu beline. Üstüne arazi rengine uyumlu yeşilimsi bir gömlek ve yelek geçirmişti. Gözü tutmamıştı bu ihtiyarı, kıyamet habercisiydi sanki.

Tim lideri yaşlı adamla birden çıkıp gelmişti. Adam giyiniş itibariyle örgütten değildi. Elli yaşlarında olan bu adamın adı... Adı değil de, Reşo diye tanıtmıştı ekibine... Bütün gün vakit öldürdüler. Reşo, liderle konuştu

çoklukla. Hazan'la bir iki lafın dişini kırdı. Akşama doğru hazırlıklarını yaptılar, ağırlıkları geride bırakıp yola koyuldular.

Nereye gittiklerinden hiçbir haberi yoktu. En önde liderle bu adam, arkalarında biraz sola doğru Hazan, onun arka sağ çaprazında o genç çocuk ve tam liderle adamın arkasında yaklaşık yüz metre geride Halil yürüdüler. Sabah saat ikiye doğru durdular. Pozisyon aldılar. Bir iki saat dinlendiler. Eğer çatışma çıkarsa bu dinlenme şarttı. Nefes nefese ne nişan alabilirlerdi ne de kaçabilirlerdi.

İki saatlik dinlenmenin sonunda uzak dağların üstündeki gökyüzünün rengi siyahtan maviye doğru koşar adım giderken, liderle o adam, adamın elinde büyük bir spor çantası olduğu hâlde geldiler. Hiç farkına varmamıştı ne zaman gittiler, ne zaman ortadan kayboldular, ne yaptılar? O, o sırada Hazan'a yoğundu. Onu düşlüyordu. Gece karanlığında onu dikizliyordu. O da ona bakıyor muydu? Belirsiz...

Toplan işareti geldi. Nöbetteydi Halil. Çok oralı olmadı o toplan işaretine, kimsenin gördüğünü de sanmıyordu. Hemen seğirtti. Genç çocuğu kaldırdı. Oradan koşar adım gidip Hazan'ı dürtüp uyandırdı. Hazan'ın niye kalçasına yakın dürtme ihtiyacı duymuştu acaba? Ucuz çapkınlık başka ne olacak! Hayatının en güzel nöbetiydi. Sadece Hazan'ı düşlemişti. Onunla sevişmelerini, o çıplak kıçının bir parça görüntüsünü aklından uzaklaştıramıyordu. Artık her nöbette gece seslerinin içinden postal seslerini ayıklamayı bırakmıştı.

O genç çocuğun adı neydi? Adı yoktu. Kod adını dahi bilmiyordu. Liderin kod adını biliyordu. Onu söyledi. Hazan kod adını söyledi. Onun da gerçek adını bilmiyordu. Kendi kod adını da ihmal etmedi tabii.

Bütün gün gizlendikten sonra, gece tekrar yola koyuldular. Adam da yanlarında geliyor, ilk buluştukları yere yaklaşıyorlardı. Adam elinden çantayı hiç bırakmıyor, hacete giderken bile yanında taşıyordu. Çok yorulmuşlardı. Gece ilerleyen saatlerde mola verdiler. İlk nöbeti de Halil'e. Gruptan biraz uzakta yüksekçe bir yere çıktı. Dolunay ara sıra bulutlara gizlense de çoklukla gökyüzündeydi. Ortalık oldukça aydınlıktı. Hiç de güvenilir bir ortam değildi aslında, gözü dört açmak gerekiyordu ama nafile; sadece odaklanmış, ilerde bir yirmi metre kadar ötede Hazan'ı dikizliyordu.

Bir ara gözü kapanır gibi oldu. Uyandığında hemen Hazan'ı aradı ama Hazan yerinde yoktu. Uykusu bir anda dağılmıştı. Hemen doğruldu, gözleriyle o ay ışığında Hazan'ı bulmaya çalıştı ama görünmüyordu. Yattığı yer boştu. Lidere haber verecekti ki, uzakta yaşlı adamı gördü elinde çanta ile uzaklaşıyordu. Bu sefer kesin lidere ulaşmak zorundaydı. Haberdar etmeliydi. Kendi de yapabilirdi ama ses çıkarmaktan ürküyordu. Hem bilmediği bir şey de olabilirdi. Belki vakit o vakitti ve adamın gitmesi gerekiyordu. Liderin yattığı yere ulaştığında onu da bulamadı. Hacete gitmiştir diye düşünerek biraz aşağıda bulunan pınara doğru indi. Pınar bir kayanın dibinden kaynıyordu. Küçük bir suydu ve birkaç metre daha gittikten sonra yaklaşık yirmi yirmi beş metreden aşağıda doğru düşüyor ve düşerken de oldukça dağılıyordu. Yeniden toparlanması vadinin dibinde birkaç on metre daha alıyordu.

İndiğinde sesler duydu. Duyduğu sesler kesik kesik geliyordu. İlk gençliğinde izlediği filmlerde kadınların çıkardıkları seslerdendi bunlar. Ama çok kısık bir şekilde, onlar gibi bağıra çağıra değil. Vay be dedi içinden, normal zaman olsa uyudum diye sorguya çekerlerdi. Meğer kaçacakları varmış, meğer sevişecekleri... O yüzden beni nöbetçi koymuşlar. Kendine çok kızdı önce; tam bir aptaldı.

Sevişenlere doğru daha da yaklaştı. Ay ışığı altında Hazan'ın terli vücudunu gördü. Arkasından bakıyordu ona. Bir adamın üstüne oturmuş, kalçasını öne arkaya doğru sallıyordu. Salladıkça saçları dağılıyor, kafasını bir öne bir arkaya sallıyor, her salladığında kesik kesik sesler çıkarıyordu. Hiç sesini çıkarmadan onları izledi. Daha sonra adam geçti kadının üstüne. Ama adam kadın kadar yumuşak değildi partnerine karşı, daha sert hareketleri vardı. İki bacağının arasında hızla gidip geliyordu, kara kıçı ne de iğrençti! Sonra beraber hareketsizleştiler. Adam üstte kadın altta bir süre daha yattılar.

Erkekliği sertleşmişti. Nicedir içinde tuttuğu içinden fırlamak üzereydi. Yasaktı ama onlar çok güzel işlerini görmüşlerdi. Bunlar iş görürken ve ben uyurken o herif de torbayı alıp kaçmıştı. Ya da vakti gelmişti de gitmişti. Ne yapacaktı şimdi? Gidip söylese miydi? Bekleyip öyle mi söyleseydi? Herhâlde adamın gittiğini görmediği için canına okuyacaklardı. Ya adamın zamanı o zaman ise ne olacaktı? Evet, bu da ihtimaldi ama zayıf bir ihtimal... Güçlü olan ihtimal ise, uykuda uyuduğunu doğrulamaktaydı. O

zaman da seviştiklerini söylerdi bu ikisinin. Söylerdi de kim inanırdı? Hem inansalar bile bu ilişkiye, ikisi de liderdi. Sözleri bundan daha fazla geçerdi. Eee, ne yapacaktı o zaman?

Bu parlak fikir işte o anda aklına geldi. Birden yerinden fırladı. Birkaç büyük adımda yanlarında bitiverdi. Lider giyinmiş arkası Halil'e dönüktü. Kadın ise daha çırılçıplak yatıyordu. Lider gelen sesler üzerine henüz arkasını dönmüştü ki, alnının tam ortasına dipçiği yedi. Bir parça hâlinde, herhâlde daha dipçiği yer yemez ölmüştü, sırtının üstüne düştü. Lider daha düşmeden darbenin etkisiyle uykudan birden uyanır gibi yerinden fırlayan Hazan da bir dipçik darbesiyle yattığı yere tekrar uzandı.

Halil çok hızlı bir şekilde liderin şah damarını yokladı. Emin olamadı öldüğüne, ay şavkında kafası parçalanıncaya dek dipçikle birkaç defa vurdu. En sonunda öldüğüne kanaat getirince Hazan'a döndü. Hazan'ı yokladı ölmemişti ama kafasından kan süzülüyordu. Büyük ihtimalle ölecek diye düşündü.

Kızın iki bacağının arasında dizlerinin üstüne çömelmiş bir hâlde kızın yaşayıp yaşamadığını anlamaya çalışırken kızın çıplak olduğu aklına geldi ve iki bacağının arasındaydı şimdi üstelik kız ölmek üzereydi. Aklı karmakarışık olmuştu. Ne yapacağını düşünemez bir hâldeydi. Lideri öldürmüştü, bir diğer örgüt üyesini öldürmek üzereydi, biri daha vardı ötelerinde, ya o bunu ya bu onu öldürmek zorundaydı ve tüm bu hesaplamalar içinde erkekliğinin yine sertleştiğini, dayanılmaz bir biçimde kıza girmek istediğini duyumsuyordu.

Hemen alt tarafını soydu. Kızın içine girdi. Hiç de düşlemediği bir şekilde Hazan'la birleşmişti. Birkaç zaman içinde belki bir dakika bile dolmadan boşaldı. Kızda hiç ses yoktu. Yaptığı nasıl bir alçaklıktı şimdi? Sevgililerden birini öldürmüş, diğerine tecavüz etmiş, ne ahlak, ne örgüt, ne dava, ne dürüstlük koymuştu! Kendisinden iğrendiğini hissetti bir an. Sonra hemen toparlandı. Yapılması gereken önce o oğlanı da öldürmekti! Sonra hepsini gömer kaçardı. Yok gömmek zaman alırdı, en iyisi biraz gizlesin cesetleri, yeterdi. Gerisini de sonra düşünürdü. Hem o yaşlı herif de vardı. O ne olacaktı? Elindeki çantada ne vardı? O pezevenk gidip bir sürü şey anlatabilirdi.

Giyindikten sonra hemen Hazan’ın da elbiselerini giydirdi. Yaşıyor muydu acaba? Yaşasa ne olacaktı ki, bu sefer bunu öldüreceklerdi. Öldüğüne emin olmak için bıçağını kalbine soktu. Kız tiz bir ses çıkarıp göğsünü dışarı çıkardı sonra birden tekrar olduğu yere sırtı geldi. Demek ölmemişti hâlâ. Bu yaptığından da iğrendi bir an. Cesetleri ayaklarından sürüyerek suyun döküldüğü vadiye yuvarladı. Yüksekten yere çarptıklarında çıkan boğuk et sesi ve kırılan kemik sesleri içini parçaladı.

Sonra tepeye doğru yaklaştı. Oğlanı uyandıracaktı, nöbet saati yaklaşıyordu. Bundan yararlanıp onu öldürebilirdi ama bu sefer istediği kadar ses çıkarabilirdi. Ya da uyuduğu yerde uzaktan vurabilirdi tüfeğiyle. Tepeye henüz varmıştı ki, kalın bir erkek sesi vadiyi inletti. Teslim ol!

Genç oğlan çoktan uyanmıştı. Belki de her şeyden haberi vardı. Ancak kuşatılmışlardı. Oğlan hemen silahına sarıldı ve peşpeşe kurşunları yağdırmaya başladı. Askerler de silahlarını ateşlemişlerdi. Kendi olduğu tarafa hiç mermi gelmiyordu ki, vızıldama işitmiyordu. Olduğu yere çöküp kafasını ellerinin arasına aldı. Sadece sesleri duyuyor, bir an önce bitsin diye dua ediyordu. Birkaç dakika sonra oğlanın çığlığını duydu. Öldürmüşler miydi? Sesler kesildi. Kafasını çıkarıp baktığında oğlanın yarısı yok olmuş kafasını gördü. Kusacaktı. Tuttu kendini. Hâlâ kıpırdamıyordu. Birkaç dakika sonra askerler de gizlendikleri yerlerden çıkmaya başladılar.

Derin bir pişmanlık içini kapladı. Bir insan birkaç saatte ancak bu kadar ölümcül hata yapabilir ve bu kadar şanslı olabilirdi. Uyuyakalmış, pusu kuran askeri fark etmemişti. Adam kaçmıştı. Kuvvetle muhtemel o satmıştı askere bunları. O çantada bir şey vardı, hem de önemli bir şey. Para veya ot olabilirdi. Hazan’ı ve lideri öldürmüştü. O kod adını dahi bilmediği genç adam da kendi yüzünden ölmüştü. Bütün suç kendisindeydi ama kendisine kızamadığı için askere kızdı. Büyük bir öfke kapladı içini. Kanasını doğrultup en öndeki askere nişan aldı. Gökler mavileşmekteyse de vadidekiler hâlâ siyahtı. En öndeki karartıya ve hatta karartının başına tek mermi sıktı... Davası boyunca, o sıktığı tek mermi bir teğmenin canını almıştı!

Askerler bir an donup kalmıştı. Tim komutanı düşmüştü. Üç beş saniye sonra akıl edip mevzilendiler ve silah sesinin geldiği yöne doğru mermi kusmaya başladılar. Askerler mermi yakmaya başladıklarında Halil pınarı

geçmişti, seri hareketlerle vadinin dibini bulmak üzereydi. Hazan'ın cesedine takılıp düştü. Doğruldu. Hazan'ı gördü. Yüzü yeni yeni seçiliyordu. Bakamadı yüzüne başını çevirdi. Arkasına bakmadan kaçtı.

Yarım gün kadar sonra son olarak mola verdikleri yere döndü. Sivil elbiseler vardı. Onları giydi. Zuladaki bütün parayı ve yiyeceği de alarak yola koyuldu. İki gün kadar yol kat ettikten sonra kasaba bozması bir yere vardı. Yıkanma, temizlenme ihtiyacı duyuyordu. Hem tıraş olup tipini biraz adama benzetse iyi olurdu. Bir berber gördü, oraya doğru yürüdü. Berbere yaklaştığında o yaşlı adamı gördü. Berberle dükkânın önünde bir şeyler içip laflıyorlardı. Hemen yolunu değiştirip yandaki küçük dar bir sokağa saptı. Sokağın başında durup berber dükkânının önünü izlemeye başladı. Yaşlı adamın oturduğu kürsünün yanında o spor çantası duruyordu. Halil o çantayı almalıydı. Çanta da her ne varsa onu bu beladan kurtarabilirdi.

Akşam da oluyordu yavaş yavaş. Sonra adam neşeli hareketlerle doğruldu, berberle vedalaştı. Berber dükkânının biraz ötesindeki sokaktan sağa kıvrılıp gözden kayboldu. Halil seri bir şekilde, berberi de kollayarak adamın saptığı sokağa girdi. Sokak boştu. Ama biraz ötede sola dönen başka bir yol gördü, hemen yola doğru atıldı. Atıldığında oldukça dar olan sokağın bir tarafında bina duvarlarının, bir tarafında ise bir bahçe duvarı ve duvar üstündeki tahta çitlerinin uzayıp gittiğini gördü. Sokağın sonunda tahta bir kapı vardı. Buradan daha iyi bir yer bulamam diye geçirdi aklından. Bıçağını çekip adamın arkasından koşmaya başladı. Birkaç saniyede yetişti adama ve bıçağını bütün gücüyle adamın ciğerine sapladı. Çıkarıp sapladığı yere yakın bir yere daha sapladı. Sol eliyle de ağzını kapatmıştı. Adam düşmeye başladı. Son darbeyi de önden yine göğsüne doğru yaptı. Yere yıkıldığında canı çıkmıştı. Adamın kazıklaşmış ellerinden çantanın sapını söker gibi kurtardı. Tahta kapıyı açıp yola karıştı. İnsanlar gelip gidiyorlardı. Bir taksi çevirdi. Taksici nereye gideceklerini sordu. Hele sür dedi. Nerede olduğunu kendi de bilmiyordu. Şehrin dışına doğru gittiler. Yolda giderken şehrin çıkışında Şırnak levhası gördü. Şırnak dedi. Şırnak'a gidelim.

Çantanın içine Şırnak'a gittiğinde baktı. İçi para doluydu...

Parayı ancak Hopa'da sayacaktı. 215 bin dolar vardı içinde. 35 binini yedirip içirdiğine göre demek 250 bin dolardı hepsi.

BÖLÜM II

İstanbul’a gitmişti.

Yıl?

2005 herhâlde!

Bir inşaat şirketinin danışacakları varmış. Dava açıp açmamaya bu görüşme üzerine karar vereceklermiş. Bahattin yollamıştı bu işi ona. İstemeye istemeye gitti İstanbul’a. İstanbul rüzgâr, İstanbul soğuk, İstanbul trafik, güzel kız, deniz; nehir bozması bir suyun etrafına dağılmış ağaçlar, ağaçlara meydan okuyan beton pehlivanlar, oradan buradan akan gelen yollar, yolların üstü kamyon, araba, insan katarları...

Bu kadar milyon insan günde 150-200 gram sıçsa kaç ton bok ederdi acaba?! İstanbul İstanbul’du, İstanbul her gün bir maden kütlesi gibi bokuyla, gittikçe boka batıyordu. Kendi bokunda boğulacaktı bir gün!

Bilmez de İstanbul’u, nereden nereye nasıl gidilir. Telefonu çaldı daha Ankara’da iken, Kavacık da insinmiş, araba ile alacaklarmış, kaç gibi İstanbul’da olacağını haber versinmiş... Yaklaşırken İstanbul’a korktu bir an. Eğer dedikleri gibiyse İstanbul, nasıl baş edecekti. Nasıl düşürecekti bu devenin payandalarını? Kavacık sessizceydi doğrusu, umduğu korktuğu İstanbul ya bu değildi ya da İstanbul’dan korkmasına gerek yoktu. Hem niçin İstanbul korkulan bir yerdi ki sanki? Güzel değil miydi İstanbul? Güzellik niçin korkutucu olsundu. Otobüsten inince şık giyimli bir adam koştu geldi yanına:

“Erdoğan Bey miydi?”

Evet oydu. Kaptı çantasını adam bu yönde istek beklemeden. Siyah olduğu kadar ağır bir araba bekliyordu, otobüs firmasının Kavacık istasyonunun dışında. Sürünür gibi gittiler, gerçek mermilerle atış eden trafik mitralyözüne karşı.

Üsküdar’da boğazı gören bir büroya aldılar bunu. Şirket patronlarıyla tanıştı, meseleyi konuştular, çay, kahve derken; kolay iş ama bir gün daha

kalsa da dilekçeyi yazıp evrakları toplasa da verse mahkemeye iyi olacak gibi...

“Ankara... Git gel olmasın bir daha.”

“Sen nasıl istersen Avukat Bey...”

“Kalacak yerin var mı?”

“Aslına bakarsanız yok. Bir gece kalacağım düşüncesi yoktu.”

“Rica ederim ne demek.”

Hemen sağ sol arandı. Şirketin misafirlerini ağırladığı butik tarzı bir otele yerleştirdiler bunu. Dinlenmek için inşa edildiği belli, yine dinlenmeye yarayan şekilde döşenmiş bir yerdi burası. Sonradan yeri yurdu oldu İstanbul’daki. Geldikçe burada kalmaya başladı.

Haaa, akşamda bir yere gideceklermiş, gazino tarzı bir yer. Şule Hanım çıkıyormuş son kez... Şule Hanım deyince aklı çıktı bunun. Kısmet ayağına gelmişti. Meşhur ses sanatçısı Şule Sancak! Memleketin yetiştirdiği son ses zanaatkarlarındandı... Pek ilgilisi alakalısı kalmamış Türk sanat müziğinin esaslı yorumcularından. Çıkardığı kasetler pop tarzı ağırlıklı ama geceleri gazinolarda Türk sanat müziği söylerdi. Yaşından büyük gösteren kıyafetler içinde görmüştü Şule’yi. Bayağı yaşı geçmiş kadın havası vardı televizyondan gördüğü kadarıyla. Ne kadar duygusal çekmeye çalışsa da klipleri, kösnül bir şeyler akıyordu kızın her yerinden. Sanki elinde değilmiş gibi bir kösnüllük. Sanki istemiyor da öyle olmayı ne yapsın Tanrı vergisi işte, gizlenemiyor. Toplucaydı yavrum ama ince bir bel sayesinde göğüs ve popo dışarıda kalıyor, topluca da olsa seksi bir hava veriyordu ona. Hele bir televizyon programı hatırlıyordu ki, kısacık etekle çıkmış sahneye, gece boyu eteği ile uğraşmalar, ara sıra kaçan ya da gol olan frikikler!.. Hâlâ hafızasındaydı. Bu ülkede yaşayan biri için, zengin de olsa, İstanbul’da yaşamayan birisi olarak ne kadar uzaktaydı bu kadınlar. Evet! Kabul etmek gerekiyordu, yıldızdılar. Ulaşılmaz ve ulaştığında el yakıcı...

Gittiler akşam gazinoya; köprüyü geçtiler, bayağı bayağı yol kat ettiler. İlk defa geçiyordu boğazı. Bilmediği bir his kapladı içini. Biraz köylü hisseti kendini açık açık... Oralarda yaşayanlar için gayet basit gelen şeyler Erdoğan için yeni, belki biraz ürkütücü fakat herhâlde hayranlık vericiydi.

Eğer dedi İstanbul bu ise, buradan başka yaşanacak yer yok. Çok sonra anladı tabii, gündüz trafiğine battıkça, adliye yoğunluğuna karıştıkça ama o ilk izlenim yok mu, hiç çıkmadı zihninden.

Akşam mekâna vardıklarında biraz hayal kırıklığı yaşadı. O boğazda, ne bileyim deniz kenarında bir yer beklerken, basbayağı şehir içinde trafik tabakalarının içinde bir koşuşturmanın tam da ortalık yerinde buldu kendini. Ne kadar şık olursa olsun, kalabalık içindeydi işte mekân, hiç de ona göre değildi. Hürmet ikram yerindeydi ama. Garsonluk bu ise Ankara'dakiler neydi acaba? Meze buysa Ankara'da ne yemişti? Üstelik hürmet, ikram ve meze sanki rakıyı daha lezzetli kılıyordu. Tertemiz beyaz örtüler üstünde incecik porselen tabaklar, ağır birer gülleyi andıran çatal bıçak... İşemeye kıyamayacağın tuvaletler...

Önceden sahne alan birkaç ses sanatçısından sonra assolistimiz de yerini aldı. Böylelikle bütün tamamlanmış oluyordu. Hele içilen birkaç kadeh, assolist kavramına daha da renk katıyor, ölümsüzleştiriyordu. Çok duyardı bu ortamı ama yaşamamıştı. Daha önce yaşamamış olduğuna üzüldü. Hâlbuki imkânı da vardı. Kaçıp gelebilirdi birkaç gün, İstanbul'u yaşayabilirdi. Bir an pişmanlık duydu ve hemen karar aldı, daha sık gelinecekti İstanbul'a; sadece iş için değil, gezmek tozmak, düzmek için gelinecekti!..

İlk defa canlı görüyordu uzun zamandır hayran olduğu kadını. Üzerinde omuzları açık, göğüsleri hani neredeyse dökülecek, sabırlı ol, biraz bekle diyen tarzda, bir bacak boyu kadar dekolteli uzun kırmızı bir elbise, içinde Şule.. Ama ne Şule be!

Şule'ye dalmıştı Erdoğan. Şirketin sahibinin konuşmaları dağılıyor, Şule'nin arkasında oluşan sigara dumanı boşluğunda bütün mekânın eşyası ve diğer insanlar gibi dağılıp gidiyordu. Tabak, çanak seslerini duymuyor, ara sıra kopan alkışlar pek dikkatini dağıtamıyordu. Kilitlenmişti Şule'nin güzelliğine. Ön sırada ayarlanmış masa, Şule'nin kokusunu da duymasını sağlıyordu. Ağır parfüm bombardımanı altında inliyordu Erdoğan. Birkaç kere masaya eğilmiş, patronla şarkı söylemiş, Erdoğan'a yanaşmamıştı, göz göze gelmelerine rağmen. İyiye yordu bunu Erdoğan, "demek" dedi içinden; "bana alışıldık muamele yapılmıyor."

Nice sonra veda konuşmaları, ağlamaklı oluşlarla kendine geldi. Ayılmıştı sanki. Biraz sersemlemişti.

“Gözlerinizi alamadınız Erdoğan Bey.”

“Öyle. Güzel kız. Çok beğeniyorum. Sesi, fiziği bir harika.”

“Tanıştırabilirim istersen.”

Hadi ya çok sevinirim diyecekti, uçacaktı, yapamadı. Sadece nazikçe, “Teşekkür ederim, çok sevinirim.” diyebildi, daha ciddi bir edayla. Meğer bu şirketin bir uzantısı müzik işleriyle uğraşıyormuş ve Şule’nin Anadolu programını yapmış. Anlaşmışlar, bahar sonu ve yaz boyu Anadolu’da konserler verecekler. Demek o yüzden bu alaka.

Bir çeyrek saat sonra kalktılar kulise geçtiler. Kapıdaki iri kıyım adam “Hoş geldin abi.” dedi. Herhâlde bu da bunun işçisi... Kapıyı vurdu hafifçe. Açtı ve girdiler. Şule üstünü soyunmuş, bornozu geçirmiş sırtına oturuyor, bir yandan sigara içiyor, bir yandan da bir kadeh cin yuvarlıyordu.

“Merhaba Şule Hanım nasılsınız?”

Elini uzattı Şule, “Merhaba Kazım Bey, sizler nasılsınız?”

Kaç kişiyi kastediyordu acaba?

“Beyefendiyi tanımıyorum.” Sesine böyle bir anlam katmıştı, “Tanıştır, kim bu, ne işi var burada?”

“Beyefendi avukatımız Erdoğan Yiğit Bey. Ankara’dan geldiler.”

“Merhaba.” dedi Erdoğan, elini uzattı.

“Memnun oldum.” diye cevapladı Şule elini sıkarken.

“Bir şeyler alır mısınız Kazım Bey, ya siz?.. pardon isminizi unuttum neydi?”

Erdoğan diyecekti tuttu kendini. Gözlerinin içine baktı Şule’nin. Unutmamıştı. Nedense böyle davranma gereği duymuştu. Erdoğan diye atıldı Kazım Bey birkaç saniye süren sessizliği bozarak ve bu sessizlikten ürkerek.

“Haa evet. Kusura bakmayın. O kadar çok insanla tanışıyorum ki, isimler kalmıyor fazla hafızamda. Ama yüzünüzü asla unutmam. Allah da beni böyle yaratmış.”

İyi ki de yaratmış be gülüm. İyi ki de yaratmış...

“Siz ne alırsınız Erdoğan Bey? Gerçi cin var sadece başka da içecek bir şey yok.”

“Aman efendim ne demek söyleyeyim hemen getirsinler.”

“Olmaz Kazım Bey. Burada ne varsa onu içelim lütfen.”

Arkadan bir kahkaha.

“Cin veya çay var. Hangisi?”

“Cin alırım ben.” dedi Kazım Bey.

“Ben çay içeyim” dedi Erdoğan.

“Çay mı? Hayret!”

“Yeminim var hanımefendi. Cin içmiyorum.”

“Çarpar diye mi korkuyorsunuz? Meydan okuma ha. Hadi bakalım. Korkmuyorum.”

“Sizin hatırınıza 14 yıllık yeminimi bozamam!”

“Yemininiz mi var gerçekten, niye cin?”

“18 veya 19 yaşlarında çok kötü bir sarhoşluk yaşamıştım cin yüzünden. O gün yemin etmiştim içmeyeceğim diye.”

Aslında hatırladığından da gençtir Erdoğan, daha lise çağlarında. Sonradan polis olmuş bir arkadaşları... Neydi adı, çıkmıyor bir türlü. Gerçekten ne çok polis çıkmıştı eski mahallelerinden. Cin alıp onların eve çöküyorlardı. Anne babası köydeymiş... İçiyorlar mezesiz. Gerçi cin mezeyle içilir mi o yaşlarda, o da meçhul. Çabuk içiyor Erdoğan, çabuk ve çok içiyor, çok kötü sarhoş oluyor. Zorla atıyor kendini dışarı, sıcakta serin bir yer özlemi çekiyor. Hareket ediyor, hareket daha çok alkolün damarlarına bulaşmasına izin veriyor, boş midesinde ne varsa çıkıyor dışarı.

Alenen kusuyor parkın orasına burasına... Yalpalıyor, bir köşeye yığılıp kalıyor... Bir çimen serinliği duyduğunu hatırlıyor, kâbus gibi geçen saatlerden sonra çimen serinliğine kanıp uyuyor. Uykusunda yeşil bir deniz kenarında. Deniz yeşil olur mu? Oluyor. Özellikle kıyıya yakın yerlerde yeşil renk oluşuyor işte. Deniz bilindiği gibi mavi değil içinde her renk oluyor. Mavi, yeşil, turkuvaz, lacivert, sarı barındırıyor. Güneş sindiğinde gri oluyor örneğin. Olmadığında siyah, simsiyah oluyor. Ürperiyor Erdoğan nedense yeşil üşütüyor, denize girmek istiyor, deniz daha sıcak biliyor. Güneş istiyor. Sarı, sıcak bir güneş. Bazen yeşil, bazen mavi bir kız görüyor uzaktan, kız gülüyor. Deniz kenarı ama kızın üstü başı giyinik. Üstünde vatkalı bir ekose desenli gömlek, altında tayt tarzı bir pantolon, topuksuz yazlık ayakkabılar. Çantası çaprazlama asılmış. Çok genç bu kız. Kendisi kadar genç. Belli belirsiz göğüsleri çaprazlama asılan çanta nedeniyle daha da belirginleşiyor. İçi gıdıklanıyor. Yaklaşamıyor kıza, kız onu itiyor. Sonra Derya’yı görüyor. Dik saçlı, güleç yüzlü bir oğlan bu Derya. Gülerek karşılıyor onu, Mülkiyelilerin köşesinde umuyor. Oldu diyor. Derya gülüyor. Ama Derya ne zaman geldi deniz kıyısına. Yok ben gittim Ankara’ya. Hava soğuk. Şubat. Hayda ne alaka yaa, hani deniz kenarındaydık. Belli belirsiz açıyor gözlerini, azıcık, tüm hayaller dağılıyor. Kalkıyor olduğu yerden, bir tur atıyor havada, yer dönüyor, midesi bulanıyor, boş midesi bir kez daha boşalıyor çimenlerin üstüne. Yemin ediyor, cin içenin diyor, amına koyum bir daha! İçmiyor da bir daha.

Belli belirsiz bir gülümseme yayılıyor yüzüne, tam sıkılacakken canı, Şule’nin sesi geliyor kulaklarına. Hayret, koca bir gün süren sarhoşluk, aradan 20 sene geçince, birkaç saniyeye sığabiliyormuş meğer...

“Tamam, işte onu diyorum; çarpar diye korkuyorsunuz.”

Öyle olsun gülüm. Şimdilik öyle olsun bakalım. Cinler, çaylar içildi, sigaralar tüttürüldü. Bu arada Şule’nin kahkahaları... Keyfi yerinde. Herhâlde yüklü bir para alacak bunlardan. Neyse. Arada sırada bornozdan dökülen bacaklar. Kapatmalar. Çekiştirmeler. Her açıldığında hoplayan bir yürek... Bir yarım saat sonra Erdoğan kalkarak “Ben gideyim.’ dedi birdenbire.

“Aaa ne oldu? Laflıyorduk şurada.”

“Teşekkür ederim ama yarın sabah bir dilekçe yazmam ve adliyeye vermem gerekiyor. Geç oldu, yatıp uyusam artık.”

“E siz bilirsiniz. Çok memnun oldum.”

“Ben de hanımefendi. Doyumsuz sohbetinize aç gidiyorum bilesiniz.”

“Başka zaman inşallah.”

“İnşallah, şimdilik iyi geceler.” dedi. Çıktı gitti oteline, uyudu. Bütün uyku ve ondan sonraki üç-beş gün, Şule ve onunla yaptığı şeylerin hayali ile doluydu.

“Bahattin öyle böyle bir kız değil oğlum. Bayıldım, görsen fiziği, yüzü, sözü sohbeti bir harika.”

“Yürü git lan. Çok gördük senin bu hâllerini. Şule’den güzelleri oldu hayatında.”

“Öyle deme, bunun gibisi hiç olmadı.”

“Viktoriya?”

“Evet, haklısın o bundan güzeldi. Ama ne alakası var şimdi! Şule çok güzel, başka güzel. Viktoriya kuzeyli, soğuk sarışın. Bu öyle değil, bu; bizden, sıcacık. Minyon. O uzun bir kızdı. Ne bacak vardı onda ya!”

“Onu diyorum işte oğlum, bak kızın adını söyledik yetti. Aklın dağıldı gene. Şimdi Viktoriya olsa burada düşeceksin peşine, Şule uçacak.”

“Uçmaz! Çok seviyorum Şule’yi!”

“Sevmek ne gardaş, ne anlarsın sen sevmekten?”

“Başlama lan gene. Canımı sıkma. Küfür edeceğim şimdi.”

“Edersen et lan. Bas git, ben dilekçe yazacağım. Ne bok yersen ye!”

“İyi o zaman görüşürüz. Akşama gelecek misin?”

“Bilmem. Duruşma var yarın; Diyarbakır’a gitmem gerekiyor, erken kalkacağım.”

“Bir gün gebertecekler lan seni. Bırak bu işleri.”

“Seni de gebertecekler. Bir gün kızgın bir kocaya denk geleceksin elbet.”

“Kıçına kına yak o vakit!”

“Olur yakarım.”

Birkaç hafta sonra büroda otururken Kazım Bey aramıştı. Ankara’ya gelecekmiş. Birkaç ufak işin yanında, şu davayı da bir görüşecekmiş, yeni belgeler bulmuşlar da davaya nasıl ekleyebilirlermiş bunları. Hem cumartesi Şule Hanım’ın konseri de varmış Ankara’da, beraber giderlermiş.

Böyle olur abi işte, kısmetse gelir bulur ayağına dolanır. Kısmet değilse ne yapsan faydasız...

Cumadan geldi Kazım. Karşıladı Erdoğan onu. Aldı havaalanından. Misafir etti. Otele yerleştirdi. Akşam bir gazinoya gittiler. Elini cebine sokturmadı Kazım’ın. Alışmış Kazım hesap ödemeye, bu alışılmamış bir durum onu şaşırtıyor... Pek memnun. Hele diyor, “Bu Rus”... “hiç böylesini görmedim. Harikaydı.”

“Rica ederim Kazım Bey. Ne demek. Benden ala pezevenk mi olur, değil mi?”

Basıyorlar kahkahayı, sarhoşlar. Kazım inanılmaz bir hâlde, kendinden geçmiş. Nereden bilsin bu herif, belki ondan da zengin. Keyfe yapıyor bu avukatlığı...

Cumartesi sade bir akşam yemeği, içkisiz. Aklı yerinde olmalı. Şule bu gece oldu oldu, olmadı, başka kapıya artık. “Sen” diyor, “yalnız git Kazım. Ben konserin sonuna ancak yetişirim. Sonra Şule’yi alır gezeriz biraz, ne dersin. Misafir ederiz.”

“Valla bilmem ki, niye gelmiyorsun konsere?

“Ya işler var parça parça, onları halletmem gerek. Saat on bir gibi gelirim.”

“İyi peki sen bilirsin.”

Hiçbir işi yok! Ön sırada oturan Kazım tek görünsün Şule’ye, sonra birlikte kulise giderler. O kadar da değil, merak etsin biraz. Eğer aklında isem merak eder. Değilsem zaten...

Gitti büroya saat on buçuğa kadar bilgisayarda oyalandı. Porno sitelere girdi çıktı bir iki, kaputsuz! İnceden virüsler sardı ana belleği, bunun haberi yok daha. Birkaç güne yavaşlar artık bilgisayar. Format atılır yine. Sonra kalktı gitti konserin olduğu yere, kapıya haber bırakmış Kazım. Adını söyleyince geçti içeri. Son şarkıya kadar oyalandı ayaküstü. Sonra gitti Kazım'ı buldu ön sırada, sıkıştılar biraz, oturdu. Şule'ye baktı, göz göze geldiler. Belli belirsiz bir gülümseme yüzünde kızın, yağ gibi yayılıyor. "Oldu" dedi içinden, "Bu iş oldu."

Konsere gelmediği için yalan sızlanmalar. Çok isterdim. Ama işlerin yoğunluğu malum. Ancak yetişebildim. Hadi oyalanmayın gelmişken Ankara'ya gezelim biraz. İstanbul gibi olmasa da bizde de var canım mekânlar... gibi bir sürü karşılıklı söz palavraları, kandırmacaları... Şık döşenmiş bir mekânda hafif içkiler. Sonrasında daha gür müzik ve daha sert içkiler. Devamında çorba. Çorba ama bu sefer Erdoğan'ın bildiği izbe bir yer. Fakat çorbalar harika. Hiç eli uzunluk, dili uzunluk yapmıyoruz, harika. Devam. En son Kazım bırakılır oteline, zil zurna sarhoş. İkisi kalırlar otelin lobisinde. O da bu otelde kalıyormuş, ne güzel!

Birer yumuşak tatlı içki masada... Şule sarhoş, Erdoğan gayet iyidir. Konuşurlar. Belli belirsiz aşka mı gidiyorlar?!

"Şule senden hoşlanıyorum." ile biten bir giriş...

"Ne kadar kolay alıyorsun ağzına bunu Erdoğan. Ne zaman hoşlandın benden, kaç defa görüştük ki seninle?"

"Çok eskiden beri Şule. Seni televizyonlarda ilk gördüğümden beri. Hiç aklımdan çıkmıyorsun!"

"Sen benim etimi istiyorsun sadece! Beni sevdiğin mevdiğin yok. Çapkın ve tehlikeli bir adamsın sen. Anladım bunu."

"Yanılıyorsun. Evet, hayatımdan kadınlar geldi geçti. Sevdiklerim de oldu. Ama sen başkasın. İçim seninle dolu."

"Erdoğan bak ne yapalım. Çapkın ve tehlikeli olduğunu biliyorum ama bu seni istemediğim anlamına gelmiyor. Odama çıkalım, bir deneyelim bakalım gerçekten beni seviyor musun, yoksa derdin sadece etim mi. Ha, ne dersin?"

“Sarhoşsun derim sadece. Ayrıca seni seviyorum demedim. Hoşlanıyorum dedim. Ayıl, bunları sonra konuşalım. Aşkından ölsem de, yatmam seninle bu hâlde. Beni hatırlamanı isterim doğrusu.”

“Hatırlanacak bir şeyler geliyorsa elinden, hatırlarım tabii. Niye hatırlamayayım?”

“Bak Şule, orospu gibi davranıp benim sınırlarımı zorlama! Sana aç ve sana muhtaç değilim. Evet, senden çok hoşlanıyorum ama bu seni içime gömüp gidemeyeceğim anlamına gelmiyor.”

“Saçmalıyorsun ve gururumu kırıyorsun Erdoğan. Bununla övünürsün artık, Şule Sancak istedi de yatmadım diye!”

“Ya git işine kızım. İyice sarhoşsun sen. Git ayıl öyle konuşalım bu meseleyi. Ben gidiyorum.” dedi ve hızlı bir kalkış yaptı masadan, ardına bile bakmadan çıktı gitti otelden. Şule pek sinirlenmişti adamın tavrına.

“Kendini ne sanıyor bu pezevenk ya!”

Sarıldı telefona, sövüp sayacak. Sonra vazgeçti. Kalktı gitti, uyudu odasında.

Yokuş aşağı, Tunalı Hilmi’ye doğru yürüyen ve serinleşen Ankara havasında soluk almaya çalışan Erdoğan ise gülümsüyordu. Hayaller kuruyordu. “Bunu da yemezse artık hiçbir şeyi yemez. Elini öper, büyüklüğünü kabul ederim.” diyordu içinden.

Sonrasında hiç görüşmediler. Böyle kışı buldu Erdoğan. Unutmuştu Şule’yi. Büyükmüş, yemedi valla. Bir gördüğümde elini öperim. Direksiyon başındaydı. Araba almıştı kendine. Böyle daha iyiymiş. Taksi, otobüs uğraşamazmış.

“Oğlum Alman gavuru araba yapmış lan. Valla değme keyfime. İyi ki seni dinlememişim. O cimcime Uzakdoğulular kendi götlerine göre yapıyorlar arabayı. Bu öyle mi ya. Yayıl içine!..”

“Daha da yaklaştın ölüme gardaş. Artık sarhoş yakalayacak seni Azrail nasıl olsa!”

“Sen gammazlama yeter gardaş.”

Yüzünde gülücüklerle indi arabadan. Ulan bu Baha olmasa hayat çekilmez valla. Bolu Dağı'nda yemek yiyecek. Oturdu sofraya. Bir şeyler söyledi. Dışarıda kar yağıyor yetmezmiş gibi. Vızır vızır bir trafik.

"Yahu şu tüneli açsalar da rahatlasak."

"Öyle deme Erdoğan." demişti Kazım, "tünelin İstanbul tarafı çıkışı sakat, çok buzlanma olur orada. Eskiden olduğundan daha çok adam ölür."

"Bilmem artık o kadarını."

Telefonu çaldı yavaştan hesap ödemeye çalıştığı sırada. Kazım'dı arayan. Şule Hanım'ın babası vefat etmiş, birkaç ay önce. Kardeşleri de dava açmışlar Şule'ye, babam mal bağışladı ona. O malı kullanıp böyle zengin oldu. Şudur budur diye.

"Eeee, Kazım ne yapayım?"

"Sen geldin aklıma, önerdim. Kabul etti. Bir görüşseniz. İyi de para var bu işte."

"Ya biliyorsun belki Şule'yle bozuk ayrıldık biraz, bilmem ki şimdi nasıl olur."

"Olur olur. Kafana takma. Bir şey demedi kız. Git bir görüş. Sen nerelerdesin şimdi?"

"Valla Bolu Dağı'ndayım. Yemek yedim yeni."

"Ciddi misin sen ya!"

"Ne oldu ki?"

"Ya Şule'de Bolu Dağı'nda! Oralarda bir yerlerde evi var, orada kalıyor şimdi."

"Hadi canım doğru söyle."

"Valla. Dur alayım adresini, nasıl gidileceğini öğreneyim, seni arayayım."

Kısmetse dedi Erdoğan içinden... Kısmet değilse...

Az biraz uğraşmayla buldu Kazım'ın dediği yeri. Bolu Dağı'ında da değil zaten evin yeri. Bolu'yu gören ve otoyolun üstünde bir tepede... İki katlı ama metrekaresi düşük bir yer. Bahçe içinde. Bir de daha küçük bir ev var bir köşesinde bahçenin. Evin emektarı ile karısı kalıyorlarmış orada. Şule ve yardımcısı olan kadın evdeler. Şömine yanmış. Yemek vaktidir aslında ama Erdoğan tok.

Umduğundan sıcak karşıladı Şule Erdoğan'ı. Sofraya buyur ettiler. Toktu ama oturdu. Bir şeyler atıştırdı ucundan.

"Sevmedin sen yemekleri."

"Yok güzelim, sevmediğimden değil. Tokum, yeni yedim dağda."

"İyi o zaman. Bak şunun bir tadına. Çok güzeldir. Bizim emektar yaptı. Eli çok temizdir kadının."

"Güzel valla. Keşke aç olaydım."

Gülüşmeler.

"Eee, mesele nedir?"

"Ya, kahveleri içerken anlatırım."

Mesele uzun. Hem aile meselesi. Karışık, içinden çıkılması zor.

"Yaa anlaşsan. Dertleri para, belli. Biraz para versen, kapatsan."

"Benim de niyetim o ama çok para isterler. Önce biraz sıkıştırayım, teklif onlardan gelsin diyorum. Daha ucuza kapanır o zaman."

"Doğru söylüyorsun kız. Aferin sana. Akıllı bir şeysin sen."

"Değil mi, çok akıllıyım." derken gözlerinde bir mahzunluk, mağlubiyetlerin verdiği bir suskunluk arkasından.

Suskun kaldılar bir süre. Birkaç kere göz göze geldiler. Sırıttılar birbirlerine laf bulamadıklarından ortaya atacak... Şule sıkıntılı görünüyor biraz. Doğal olarak sıkıntılı olacak, babayı kaybetmiş, kardeşler bela olmuş... Yok be! Farklı bir sıkıntı bu; vazoyu kahramanca yaptığı kurtarışla kırıp aynı kahramanlığı babasına gösteremeyen bir sümüklü piç kurusu

sıkıntısı bu... Erdoğan saatine baktı bir, içine bir karamsarlık çöktü aniden. Yol, kar, gece vakti; uğursuz bir sürü şey geçiş yaptılar.

“Şule ben kalkayım kar atıştırıyor. Gidemem Ankara’ya. Yollar kapanır.” dedi. Ayağa kalktı, pantolonu düzeltti şöyle bir, ceketi astığı sandalyenin arkasından almaya uzanmıştı ki...

“Erdoğan” dedi Şule ve durdu. Elini, eline aldı. Gözlerinin içine baktı. “Gitme” dedi.

Gidemezdi artık Erdoğan, gitmezdi. Elini kavradı, yanına çöktü Şule’nin. Boynunu tuttu bir eliyle, diğer eli hâlâ kızın elindeydi. Öptü dolgun dudaklarından. Islaktı dudakları Şule’nin, karşılık verdi Erdoğan’a. Tüm o kösnül hayallere rağmen, şöyle yapacam, böyle yapacam diye kurulan içinde sert sevişme, nezaketten uzak sevişme hayallerine rağmen, oldukça yumuşak ilerliyordu. Boynunu tuttuğu eli kaydırdı omuzlarından sakince, göğsünü buldu. Göğsünü bulmasıyla parmaklarının ucu hafif baş vermiş göğüs ucunu yakaladı. Sonra ayası bütün açlığıyla saldırdı göğse, kavradı bütün bütün. Bütün ayasını dolduruyordu. Ne kadar da sertti, hayret! Bunca adamla beraber olan bir kadında olmayan bir sertlik. “Yok” dedi içinden, “kesin silikondur, ondandır.” Öpücükler boynuna kaymıştı. Büsbütün zevk içindeydi Şule.

Birden kesti öpüşmeyi, ayağa kalktı, elini tuttu Erdoğan’ın. Yatak odasına doğru çekti götürdü.

Ne istiyordu Şule? Yatak odasına varsam, arkasına dolansam, eğsem başını öne, eteğini sıyırıp yukarıya, indirip donunu aşağıya... devam etsem. Bunu mu istiyorum? Evet, bunu istiyorum. Çok keyifli olacak benim için. Peki ya onun için, bunu mu istiyor Şule? Bence istemiyor. Çok yapmışlardı bu hoyratlığı ona. Ya ben ne yapayım? Yumuşak ol, sevecen ol. Bırak o devam ettirsin, sen dokunma. Ne isterse öyle davran. Hissetmeye çalış, yönlendirmeye değil. Belki de Şule hayatında ilk kez vermek için değil, almak için sevişiyordur ve bu sana denk gelmiştir. Yani? Yani, istediği için yapıyordur. Mecbur olduğu için değil. Yani? Yani; derdi mevki, para, kaset değil, Erdoğan’dır. Haaa, anladım...

Gece boyu bunu uygulamaya çalıştı Erdoğan. Şule’nin eli ne diyorsa onu yaptı Şule’ye. Hiç konuşmadı Şule. Altı üstü bir sevişmeydi ve ne kadar da

çok kafası çalışmak zorundaydı Erdoğan'ın. Şule eliyle çekti kendine, üstünde elbiseleriyle. Erdoğan üstüne çıktı kızın elbiseleriyle... Soyunmak isteyinceye kadar soymadı, soyunmadı. Kendi elleriyle bir şeyleri çıkarmaya başladığında kızı soymaya başladı, Şule de onu soyuyordu. Bir yandan öpüyordu soyduğu yerleri Şule, Erdoğan'da aynısını yaptı. Düşen her askının, çözülen her kopçanın vücutta bıraktığı izler öpücüklerle dolduruldu. Son parça çıkarıldığında, lastik izleri öpüldü bir süre ve Şule Erdoğan'ın kafasını iki bacağının arasında tutmak istedi. Erdoğan da kırmadı onu devam etti. Bir süre sonra anladı ki Erdoğan, hareket eden kendi dili değil, Şule'nin kalçasıydı. Tuttu elleriyle hareket ettirmedi kalçasını. Olanca gücüyle direndi Şule, bildiğini, istediğini yapacaktı anlaşılan. Erdoğan inat etmedi, çekti pençelerini kalçasından, yoksa atabilirdi yani sigortası kızın, vazgeçerdi, mutsuz olurdu. Sonra aldı Erdoğan'ı altına, kendi başına becerecekti anlaşılan. "Olur" dedi içinden. Ne istedi ise onu yaptı Şule. Yavaşça, hızlı bir şekilde, yok eğilerek, yok doğrularak... Sanki mastürbasyon yapıyordu Erdoğan'ı kullanarak! "Hiç mi boşalmadın kuzum sen, ne bu?" diye sordu Şule'nin vücuduna. "Evet" dedi beyaz ten, "Hiç boşalmadım. Boşalmak istediğimde kendi kendime hallettim. Bu benim hayalim. Hayalimin objesisin sen. Seni kullanacağım ve sakın acele etme. Alıştıkça sana, kullanmana izin vereceğim. Ama o güne kadar dediğim olacak. Altta boşalmamı bekleme, ellerini, dilini kullanmadan boşalmamı... Daima dik ve sert olsun. Uzun sürer benim işim, dayanmalısın hayallerimdeki gibi. Bir kere yaparım ben Erdoğan, ikinciyi bekleme.' Tamam bebeğim, sen nasıl istersen."

Cuma günü öğlen girdiği evden pazar günü öğleden sonra çıkmıştı. Şule umduğundan da güzeldi. Ya da bu ev, bu ortam, bu iklim güzelleştiriyordu onu. Ama her neyse, onu daha da güzelleştirdiği kesindi. Aç döndü Ankara'ya, hâlâ Şule istiyordu canı.

Sonraki birkaç ay o ev gizli yuvaları oldu. Ankara ile İstanbul'un tam ortasında buluştular kaç hafta sonu. Karlarda yürüdüler, çiçeklerin açtığına ve sonradan meyveye dönüştüğüne şahit olmuşlardı ki, doydu Erdoğan. Şule'ye, Bolu'ya, kara, bahara doydu. Birkaç kere ekti Şule'yi söz vermesine rağmen. İtiyordu onu. Sonra bir gün telefonda söyleyiverdi. Sözde ayrı hayatların insanlarıydılar. Kimsenin suçu yoktu. Sadece imkânsızı istemişlerdi. "Peki," dedi Şule, "sen bilirsin Erdoğan."

Bahattin sen sus, hiç konuşma!

Bir ay kadar sonra kıyamet koptu magazin dünyasında. Şule Sancak hamileydi! Babası kimdi? Büyük bir ihtimalle Ankaralı bir avukat olan sevgilisiydi. Hatta bazı magazin muhabirlerine göre bu şahıs Erdoğan Yiğit adında hayli varlıklı bir avukattı. Bu kesindi. Her zamanki gibi haberi yoktu Erdoğan'ın kopan fırtınadan. Bir kaç gün sonra duydu. Pek oralı olmadı ama içine de oturdu. Kim acaba, ne arada peydahladı bu sıpayı? Gerçekten benden mi acaba?

Akşamına Şule aradı. Aslında haber vermeyecekmiş ama doktorun sekreteri satmış bu haberi muhabirlere ve hayli yüklü bir para almış. Bir de raporun fotokopisini de vermiş üstelik. "Seni sevdim." diyordu telefonda. "Sevgi bu işte bebeğim. Senden çocuk sahibi olmak, mesela... Anladın mı şimdi sevginin ne olduğunu. Senden bir parçayı içimde hissetmek, büyütmek... Anlayınca gideceğini, anlayınca beni terk edeceğini, kullanmadım hapları. Bilerek ve isteyerek hamile kaldım!"

İnansa mıydı acaba bunlara, inanmasa ne yapacaktı? Çocuk fikri büyülüyordu O'nu. Oyuna geldiğini hissedebiliyordu. Sıcak bir oyun yakıyordu zihnini. Bir başkasının icadı olan ve kurallarını yine o başkasının belirlediği bir oyunu bile bile oynamaya hazırlanıyordu. Kaybedeceği kesindi ama Erdoğan da mızıkçıydı sonuçta. Baktı kaybediyor, oyunu bırakır kaçardı. Dert mi ona!

"Yani çocuk benden, öyle mi?"

"Aptalsın sen!" dedi ve kapattı telefonu. Birkaç gün sonra yeniden aradı. "Erdoğan," dedi. "buluşmamız ve konuşmamız lazım."

"Tamam." dedi Erdoğan. "Nerede?"

"İstanbul'a gel. Evdeyim."

Kalktı gitti bu. Şule'nin annesi de evde. Deli bakışlar Erdoğan'a. Hatta birkaç söz söyleyecekti ki, Şule susturdu annesini. Sinirlendi çıktı gitti evden. Yalnız kaldılar. Şule ellerine ellerini aldı Erdoğan'ın.

"Erdoğan."

"Söyle güzelim."

“Annemle konuştuk. Ben pek taraftar değilim. Yani o kadar özgür hissediyorum kendimi. Bence bir sorun yok. Ama anneme göre ciddi bir sorun bu. Yani, yani nasıl anlatsam...”

“Anladım bebeğim, kendini yorma. Bu ülkenin düzeni bu... Sen kafana takma. Hemen işlemlere başlayalım ve evlenelim. Çocuğuma soyadımı vermek benim için de önemli. Gerçekten isterim bunu.”

“Teşekkür ederim sana. İnan hiç para talebimiz olmayacak ve doğunca boşanacağız!”

“Boşanma tamam ama çocuğuma katkı yapmak isterim.”

“Yok, gerek yok Erdoğan. Ben de yeterince para var.”

“İyi de, o senin paran, varla yokla ilgili değil. Bu benle ilgili. Ya da her neyse... Doğunca düşünürüz bunu. Hele sağlıklı bir şekilde dünyaya gelsin.”

“Senin başka çocukların da varmış, öyle mi Erdoğan?”

“Evet. Üç kızım daha var!”

“Hiç söylememiştin. Anneleri nerede?”

“Boş ver be gülüm, eski hikâyeler bunlar. Anlatmaya değmez.”

Sonraki iki gün içinde evlendiler. Sessiz sedasız. Kazım Erdoğan’ın; yardımcısı kadın da, ya sahi adı neydi o kadının, Şule’nin şahidi oldu. Nikâh sırasında öğrendi Şule’nin asıl soyadını. İlginç geldi.

Birkaç kere basına göründüler, bilerek. Aylık yayımlanan bir dergiye mülakat verdiler. Herkes mutlu. Bütün örf, âdet, anane yerine getirilmiştir. Sonrası ayrılık. Erdoğan Ankara’da, Şule İstanbul’da. Telefonlar gider gelir aylar boyu. Bu arada öğrenir, bir kızı daha olacaktır Erdoğan’ın. Dördüncü kız. Şerefine içerler Bahattin’le. Adı ne olacaktır kızın? Düşünürler ve tartışırlar epeyi. Kimsenin aklına gelmez Şule’ye sormak. Şule’ye söylediklerinde bozulur kızcağız biraz, bir orta yol bulunur: İki isimli olacaktır sıpacık. Birini baba birini de anne belirleyecektir.

Sonra doğar bir aralık günü, böyle yılbaşına yakın. Şule pek sevinir oğlak burcundan olduğuna. Sonra merak eder Erdoğan, ne demek bu diye? Bayağı

malumat alır karısından. Meğer dört bebesinin her biri ayrı gruptanmış; büyüğü ikizler olduğu için havaymış, iki numara koçmuş yani ateş, üçüncüsü akrep ya su grubundanmış ve bu da tekne kazıntısı toprak.

“İyi de ne işe yarayacak bu?”

“Öyle deme. Çok işe yarar.”

“Git kızım işine.”

Kız doğduktan iki ay sonra boşandılar yine sessiz sedasız. Hastanenin ve devamında bir kaç günün dışında görmedi çocuğu, hiç arayıp sormadı da. Arayan, sor diyen de olmadı zaten. Şule hızla yükseldi, albümler çıkardı, konserler verdi. Büyük sanatçı, diva, şu, bu oldu. Televizyon ekranı Şule’nin sesiyle inledi. Televizyon ekranları Şule’nin kıçı, göğsü ve bacaklarıyla ağırlaştı, bir sürü bebe ilk otuz birlerini onu düşünerek çekti!

Erdoğan ise kağıdına ve Galatasaray’a döndü. Orospularla düşüp kalktı epeyce bir zaman! Anne ile küs hâlâ belli belirsiz. Nice sonra kızı 1 yaşına filan geldiğinde bir fotoğrafını istedi Şule’den. Aldı. Sakladı. Zulasındaki diğer fotoğrafların yanına koydu.

Hayatın tezgâhından geçmişti Şule. Güçlü kadındı Şule; yapısı sağlam bir gemiydi. Açık ve güvensiz denizlerde dev dalgalarla boğuşmuştu. Sağı solu hasarlıydı. Boyaları dökülmüş yer yer, hâlâ ihtişamlı ama. Hâlâ parlak. Işıl ışıl bir yüz, hâlâ formunda bir vücut. Güzelliği ile çok yol almıştı. Yorulmuştu genç yaşta. Yorulmamıştı dalgalar, dövmeye devam ediyordu onu. Birkaç kez alabora olma tehlikesi atlatmıştı. Bir kez kaç batma... Sığınacak limandı Erdoğan. Erdoğan’ın içine girmişti. Huzur buluyordu. Erdoğan güven veriyordu. Alıyordu onu tersaneye; raspa, boya... Hazırlanıyordu denize, yorgun argın geliyordu sonra. Denizdeki bütün dalgalarla baş ederdi o, yeter ki dönüp sığınacağı bir liman olsun, limanın kocaman mendirekleri olsun. İçine girsin. Sığınsın. Küçücük olsun.

“Arkamda, önümde olmana gerek yok Erdoğan. Bırak içine gireyim, kuşat beni. Beni bulamasınlar. Gizli gizli. Burayı hiç kimse bilmesin Erdoğan. Seni, bu evi... Gelen dalgaları defet. Ama denizsiz yapamam, benim işim o. Dalga mecbur olacak. Beni hırpalayacaklar. Sen ol. Bırak içine gireyim. Beni kuşat. Beni gizle. Benim sığınağım ol. Her işin gizli kapaklı olsun. Hiçbir şeyi belli etme, olacak işini söyleme, güvenme. Gücün

ketumluğundur Erdoğan. Bir şey verme, al. Manevi anlamda al. Hep al. Senin sıkıntıların olamaz. Sen benim sırrımsın. Güvende hissediyorum senin içindeyken.

Ama bedava olmaz tabi. Güzelliğini sun ona. Baktın olmuyor, açık et. Sırrı yok et. İçinde büyü. Taşınmayacak hâle gel. O seni kusar, doğurur bir şekilde, atar içinden. Vicdanın rahatsız olmaz. Mecburiyettir yaşananlar en sonunda...”

1987 yılının ilkbahar sonları yaşanmaktadır Ankara’da. Kocaman bir bahar kokusuyla gelmiş, gitmektedir ancak Erdoğan bunun farkında değildir. Zira bütün günleri Galatasaray’ın 14 yıl sonra gelecek şampiyonluğunun vereceği coşkuya adanmıştır. O günün hayali kurulmakta, bir ara gitti gibi olan şampiyonluğun geri gelmesi, son maça kalması heyecanını artırmaktadır.

Birkaç saat sonra ya şampiyon olacaklardı ya da dalga konusu... Her şey bu maça bağlıydı. Cebeci’de saatler öncesinden yerler ayrılmış, maç saati bekleniyordu. Her taraf sarı kırmızı döşenmiş, çığlık kıyamet bir bekleyiş meyvesini vermiş, Galatasaray şampiyon olmuştu.

Bir yandan şampiyonluk maçının verdiği heyecan, televizyona yöneltilmiş dikkatler ve bütün gözler, bir yandan da maçla biraz ilgili, sadece gol oldukça ama çoğunlukla maçtan uzak bir yere bakan bir çift mavi göz... Erdoğan’ın ilgisi çekilmişti. Yanında en az kendi kadar maçla ilgili ama onun kadar kızı görmeyen bir herif... Sevgilisi mi acaba? Yok ya ne sevgilisi, öyle olsa biraz sarılır filan kıza. Hem nedir o gözlerin güzelliği öyle. Allahım kaç saatte yarattın bu kızı acaba? Bizi anladık bir anda yarattın da, buna ne kadar mesai harcadın?! Nedense tanıdık geliyor kız. Bir yerlerden gözü ısırıyor, yok be tamam, birini andırıyor, o birine benzemeden.

Bir yandan maç izleniyordu, bir yandan kıza bakılıyordu. Kafa ise gidip geliyordu. Birkaç sene öncesi, Kızılay’da nasıl can yakan bir soğuk... Konur Sokak’da cereyan yapan bir rüzgâr; şiddetli de değil ama kasıp kavuruyor ortalığı. Çıkıyorlar dershaneden, kalabalık da değiller. Ayrılıyor arkadaşlarından. Onlar yukarı doğru seğirtiyorlar, bu aşağıya doğru adımlarını yönlendiriyor. Kızlı erkekli bir grup hemen yanıbaşında, adım adıma, neşelerine bulaşmak istiyor. Yalnız hissediyor kendini. O sırada

“Erdoğan” sesiyle irkiliyor. O bulaşmak istediği neşenin kaynaklarından biri buna laf atıyor. Dönüp bakıyor tabii bir iştahla. Aaa bizim Karaoğlan lan bu, ortaokuldan Levent. Sıska, kara kuru bir oğlan bu Levent. Sınıfın da çalışkanlarındandı, nitekim doktor oldu bu Levent ama nerelerde Allah bilir. Babası haytalık yapmasın diye daha merkezî bir liseye yazdırdığında Erdoğan’ı ayrı düşmüştü mahalle arkadaşlarından, ilkokulu, ortaokulu beraber okuduğu insanlardan. Çok da umurunda değildi geçmişte bıraktıkları ama yine bulaşmak isteyince pür neşeye, amaaan Levent değil aaaa Levent oluyordu insanlar işte. Kaypaklık tabii ama kim bilecek.

“Merhaba gardaşım nasılsın?”

“İyidir be Erdoğan. Sen nasılsın?”

İyi abi nasıl olsun işte, bu dershaneye gidiyoruz. Ders bitti eve doğru yollandım. Sen neler yapıyorsun?”

“Biz de aynı dershanedeyiz. Arkadaşlar...”

Göz göze geliyor arkadaşlarıyla o ana kadar dikkat etmemiş, gerçi duymuş kız sesleri de var ama karanlık işte, kışın erken düşüyor karanlık, soğukla birleşince insanlar daha bir seçilmez oluyor. Tanıştırıyor Levent arkadaşlarıyla Erdoğan’ı. Bir tane oğlan, acayip bir şey. Bir tane kız, o da hafif şişmanca silik bir hâli var. Ama öbür kız. O karanlıkta dahi seçilebilir mavi gözler ve hissedilebilir bir sıcaklıktaki sarı saçlar... Yüreğinden yığınla ağırlık midesine düşüveriyor. Hani utanmasa karnını tutacak acıdan. Meğer hepsi aynı mahallenin çocuğuymuş bunlar. Aynı otobüse biniyorlar. Aynı yolu yürüyorlar, döke döke gidiyor herkesi önce acayip oğlan, arkadan şişman silik kız, üçüncü sırada Levent ve Levent’den birkaç bina sonra sarı kız. En son o varıyor eve, yolu biraz uzasa da değiyor. O gece o kızla geçiyor ve o geceden sonra her akşam beraber geliyorlar mahallelerine. Geceler o kızla geçiyor. Hızla bahara yol alıyorlar. Direksiyonda sarhoş bir güneş, bir bir geçiyor karlı virajları, soğuk tepelerin bittiği yerde sıcak ovalar uzanıyor. Paltolar, gocuklar ve montlar atıldığında daha da güzelleşiyor sarı kız. Sıcak permalı saçları ve mavi serin gözleri tam da bahara yakışıyorlar. Bir yandan ısıtıyor insanın içini bir yandan serinlik veriyorlar. Tabii hepsini daha çekici kılan ve ulaşamadıkça çekilmez olan gülüşü ağzında... Hiç somurttuğunu bilmiyor mesela. Levent’i bıraktıktan sonraki birkaç binalık yürüyüş, dünyaya değen bir birliktelik, birleşip yok

olma hissi veriyor. Veriyor vermesine de sokaklar doluyor bu arada, günler uzuyor, bir sürü sığır sıpa sokakta, top peşinde, kız peşinde, dondurma peşinde... Uzak duruyor artık kız ondan; buradan ayrılalımlar, geç kaldımlar... Uzuyor mesafeler. Batmayan Erdoğan battığını hissediyor. Takılmaz oluyor onlara. Ara sıra geçiyor oradan yolu üzerinde olmasa da, kaçamak selamlar veriyor. İlk baştaki rahatlık aşka döndükçe içine kapanmaya başlıyor, bir kendine güvensizlik, bir açılamama, ya reddederse, reddedilmeyle barışık değil Erdoğan. Henüz değil. Olamaz da aslında.

Onu son gördüğündeki manzara ki, bir ağustos ayının ortalarıdır, hep aklında kalacaktır. Hayret birkaç sene sonra bile hatırlayabiliyor. Altta pantolon bozması bir tayt, vücuda yapışık, hani çorap gibi, üstte kıçını örten bir ekose gömlek, yakaları kalkık, çaprazlama bir çanta asılmış, göğüsler fırlak ve gözler saçlar... Her daim mavi, her daim sarı...

Maçtan sonra kortej hâlinde Kızılay’a gidilecek, orada şampiyonluk kutlanacaktı. Hep beraber yürümeye koyuldular. Naralar, çığlıklar, sarılmalar, öpüşmeler... Kızılay zaten on dakikalık yol. Otobüs tercihli yolu işgal edilmiş durumda. Ara sıra geçen otobüslerin insan ezmeme konusunda gösterdiği başarı takdire şayan... Kornalar... Yeri göğü inleten kornalar...

Ankara’nın her yerinden bir insan seli Kızılay’a akmakta ya da öyle gelmekte... Kimin umurunda. Bu gece çok içilecek, çok sarhoş olunacak. Ancak zaten içilmiş bir durumda. Gencecik vücutların daha fazlasını kaldırması pek mümkün değil.

O kalabalıkta her şey unutulabilirdi. Çocuğunu unutabilirdi örneğin bir insan. Kendini kaybedebilirdi. Ama Erdoğan ne o bir çift mavi gözü unutabildi, ne kaybetti. Kızılay’a kadar gözünü ayırmadı o bir çift mavi gözden. Yanındakinin sevgilisi olmadığı iyice anlaşılmıştı. Zira adam seviniyor, bağırıyor, çağırıyor, kızla ilgilenmiyordu ancak kız da tepki vermiyordu onun bu ilgisizliğine. Sevgili olsalardı, göremediği ilgi yüzünden o bir çift mavi göz çoktan bu sevinci çocuğun boğazına dizerdi.

Kızılay’da kaybetti kızı. Kalabalık, sarhoşluk. Gece yarılarına kadar eğlence... O gece Bahattin’de kaldı. Uyumadan önce hayali kurulacaktı o bir çift mavi gözün. Ancak çok sarhoştu; yastığa değmeden başı, uyumuştu.

Bir iki gün uğramadı okula. Kutlamalar ancak bitmişti. Üçüncü gün okula gittiğinde ekipten kimseyi bulamadı. Sağa sola serilmiş öğrenciler, mayıs sıcağında bir ağaç gölgesine sığınmışlardı. Epeyi arandıktan sonra kahveye gitmek aklına geldi. Kalktı gitti kahveye... Ekip üç-beş-sekiz oynuyordu. “Ulaaa iyi ki geldin, hele otur da şunu kinge döndürelim!”. Oturdular king başına bir parti, iki parti, üç parti derken son partiye geldiler. Erdoğan hiç batmamıştı. Ballıydı bugün, olta elinde, keyfi yerindeydi... Ancak kritik biraz son el ve Rıfkı’yla oynuyorlar, Rıfkı’yı yememesi gerek. Partilerin heyecanına birkaç sinek toplanmış etraflarına... Onlarda içselleştirmişler; Erdoğan’a oyun sokacaklar. Son iki kâğıt; birinden emin son sinek ikili, sağ kağıt, diğeri sakat biraz maça üçlü... bunları düşünürken biraz ileriye takıldı gözleri ve o bir çift mavi gözle göz göze geldi. Birkaç saniye baktı, birkaç saniye kendisine bakıldı. Daldı kafası, vurdu sinek ikiliyi yere maça üç yerine, bir kıyamet koptu Rıfkı’yı yemişti. Bütün kahvenin amacı gerçekleşmiş, aldıkları bir maviş yardımla Erdoğan’a partiyi yüklemişlerdi. Kız da farkında olayların iyi kötü, gülümsüyor bir yandan da o günkü şebekle kâğıt oynuyor; herhâlde pişti döndürüyorlar...

Bayağı bozulmuştu. Ama kime ne diyecek. Dese ki böyle oldu, iyice kaynatacaklar. Neyse, biraz dalga geçsinler bakalım. Bahattin sanki farkında biraz. Grup dağıldıktan sonra yakılıyor yorgunluk sigaraları, çay geliyor ama açlar, çay mide deliyor.

“Hayırdır yemezdin o Rıfkı’yı, kıza takıldın değil mi? Ulan bu oğlan nasıl da bakmadan görür hayret!”

“Hee ona takıldım, kesişiyoruz gardaş. Kalksa gitse yanındaki...”

“Nereden buldun bunu. Pek güzel valla.”

“Geçen maç izlerken buralardaydı, Kızılay’a kadar da grupla birlikteydi. Sonradan kaybettim. Burada karşıma çıktı. Kısmet gardaş, her zaman derim... Kısmetse, böyle ayağına dolanır.”

Yanındaki şebeğin gitmeye niyeti yok... Vakit geçiyor. Şimdi yurt vakti da gelir kızın, gidip bir yoklamalı. Gerçi neyini yoklayacağım bakıyor basbayağı. Bir iki tereddüt etti. Bu arada Bahattin gitmiş başka partiye oturmuş. Vaziyet uygun. Yanındaki maraza çıkarırsa... Çıkarsın anasını satayım, dövüp atarız pezevengi. Siktir et!

Kalktı yerinden, masaya doğru yaklaştı. Kız niyetini anlamıştı. Heyecanı yansıdı hareketlerine. Toparlandı belli belirsiz. O sıra duydu, oğlan iyi akşamlar diliyordu kıza, kalkacaktı. Ulan Allah'tan bir şey dileseydim... Öyle olunca yavaşladı biraz, oğlana gidecek üç-beş saniye verdi. O daha kapıdan çıkmadan, masaya geldi.

"Merhaba."

"Merhaba." dedi kız.

"Oturabilir miyim?"

Eliyle yer gösterdi kız. Bir yandan da kâğıtları çeviriyordu elinde.

"Elinize çok yakışıyor, pişti oynuyordunuz herhâlde? Bana da öğretir misiniz?"

"Kâğıt oyunlarıyla aranız iyi gibi. Yani uzaktan öyle görünüyor. Piştiyi benden de iyi bildiğinizi düşünüyorum."

"Demek ilgilisiniz, biliyorsunuz neler yaptığımı?"

Melike kötü düşmüştü. Kan aktı bir yerlerinden. Toparlayacak ama nasıl?

"Canım, bütün kahve biliyor durumu. Kötü bir şekilde size kaldı oyun, herkesin haberi var. Esaslı bir saldırı doğrusu."

"King diye oynarım ben onları aslına bakarsan. Beni o son oyunda yıkan bir çift mavi gözdü. Bir hayaldi, sonra baktım sizdeymiş o gözler. Gerçekmiş. Çok mutlu oldum. Hem bir dakika, bütün kahve biliyor durumu ama kâğıt oyunlarındaki bilgim hakkında yorum yapacak kadar beni düşünen bir tek siz oldunuz. Sıkı bir karşı duruş."

Kan akışı hızlanmıştı. Kızım sus! Konuştukça batacaksın. Oğlan zeki. Ukala. Konuşulmaz böylesiyle. Daha doğrusu atışılmaz. Ama gülümsemesine engel olmadı. Konuştular akşam boyunca. Yurt derdi de yokmuş, evde kalıyormuş okulun üst tarafında. Geceyi buldular, çay geldi gitti.

Kayseriliymiş Melike. O değil yani. Çakma, yan sanayi... Bir çift mavi göz. Üzerinde sarı permalı saçlar. Vatkalı bir gömlek; böyle kovboy tarzı, kareli desenli. Dar bir kot kıçında. Spor ayakkabılar. Gayet modern,

bakımlı, güzel. Daha ne olsun. Allah derim. Bıraktığım gibi duruyor musun kız? Sanki sadece taytını giymemişsin. Çay mı döktün üstüne, kotunla değiştirmişsin!

Siyasalda okuyormuş yalnız. Daha iyi. Aynı okulda, mahallede, iş yerinde olmaz demişti babası. Sebep? Başına kalırmış. Bu ne demekse artık? Anlayabileceği bir şey değil.

Çünkü verilen her sözün verilmesini gerekli kılan şartlar vardır Bahattin. Şartlar değişince sözünü tutman da gerekmeyebilir.

Siktir git lan manyak. Şerefsizliğe mazeret bulmada üstüne yok. Ben isterim oğlum banane. Şartını şurtunu bilmem. Daa, mevzuu neydi şimdi düşünüyor da o gelmiyor aklına.

Kayseri'de tüccarmış babası. Üç abisi varmış. Biri doktormuş. Biri de burada Harbiye'de okuyormuş. Hafta sonları gelirmiş. Ortanca abisi okumamış liseden sonra, işlerin başında babası ile birlikte. Birinci sınıfta Melike, kamu yönetimi hem...

“Sınıfta kız var mı?”

“Üç-beş tane... Süslemelik.”

“O zaman niye okuyorsun orada? Puanı da yüksek...”

“Aslında Kayseri'de babamla çalışacağız. Daha doğrusu, babam yaşlı. Beni bekliyor, mezun olayım gideyim, abimle işlerin başına geçeceğiz.”

“Sana güveniyor yani.”

“Güvenmekten ziyade mecburiyet! Oğlanların biri doktor İstanbul'da, biri asker olacak. Gözleri yok baba işinde. Diğeri işlerin başında ama babam istiyor, okuyayım da biri alaylı, biri okullu iki kardeş dükkânı devam ettirilelim.”

“Bak sen, akıllı bir baba, ama Kayserili aksini düşünmek hata olur.”

Gülüşüyorlar, arkasından Kayseri fıkraları geliyor, oradan Karadeniz turunu takiben, en son Erzurum yöresiyle sonlanıyor.

Muhafazakâr Melike ama çabuk kaynaştılar. Hafta içi gelip gitmez olmuştu, sadece hafta sonları geliyor eve. Bazen de hafta sonları Bahattinler de kalıyor. Baba ara sıra usulen kızıyor. Aslında çok umurunda değil. Olsa ne yapacak?

Yavaş yavaş ilerliyorlar, bir haftayı buluyor kızın elini tutması Erdoğan'ın. Aynı gün akşam saatlerinde Kızılırmak Sineması'nın, verilen birkaç lira bahşişle balayı koltuklarında seks ağırlıklı bir film izleniyor! Film komünist işgali altındaki Çekoslavakya'da mı, yoksa Macaristan'da mı geçiyordu?. O "Sol Ayağım" da oynayan herif oynuyordu. Ama adı kayıp filmin... Aslında güzel bir filmdi. Keşke biraz daha kendisini verebilseydi filme. Ya gerçekten adı neydi gardaş?

Film boyu Melike'nin bacakları okşanıyor, kulak memeleri öpülüyor, omuz başları hafiften sıkılıyor! Bütün karpuz kabukları kızın aklına sokuluyor. Ama kız hiç kıpırdamıyor, hiç karşılık vermiyor. Sanki heykel bu kız. Kız evine bırakıldıktan sonra eve gidilip içinde ne varsa boşaltıyor banyoya. Bütün o oynaşmalar, kısacık kaçak sevişmeler banyo ortamında sonlanıyor. Yanıp tutuşuyor Melike'yle sonlandırmaya.

Bir sonbahar günü, Melike'nin evinde biraz vakit geçiren Erdoğan niyetini iyice bozup kızı zorluyor. Kız da itiraz etmiyor bu zorlamaya. Uzun uzun öpüşmeler devam ediyor. Kızın her santimetrekaresi okşanıyor. Filmlerde görmüş Erdoğan kızın orasını ellemeye, öpmeye çalışıyor, izin vermiyor Melike. Kendisi de Erdoğan'a yapmıyor. Öylece yatıyor. Erdoğan ne isterse onu yapıyor. Melike'de pek kıpırdama yok. Öylece yatıyor, ara sıra iç geçirmese yahut hafif kasılmasa, yaşadığı şüpheli doğrusu... Erdoğan'ı yönlendirmiyor, bir ara Erdoğan kızın kulaklarına bir şeyler söyleyecek oluyor. Tersliyor onu, susturuyor. Erdoğan utanıyor yaptığına. Neredeyse sıkıcı bir öpüşme ve okşama sürecinden sonra Erdoğan asıl konuya geliyor. İçine giriyor Melike'nin, Melike kız!. Yani birkaç saniye öncesine kadar öyleydi. Melike'nin yüzü acıyla sarsılıyor. Erdoğan korkuyor bir şey olacak kıza diye. Kan damlaları yatağa bulaştığı sırada ağlamaya başıyor Melike!

Melike'ye sıkı sıkı sarıldı Erdoğan, çıplaktılar. İki vücut büyük bir duygu seliyle karıştılar birbirlerine. Kaybolmuş gibiydi Melike, bütün mütehakkimliğine rağmen, yoktu şuanda. Görünmüyordu Erdoğan'ın kolları arasından. Bir süre daha ağladı Melike. Erdoğan öptü yanaklarından,

dudaklarından, sarılmaya devam etti. Gözyaşlarını sildi elleriyle. Saçlarını okşadı. Sonra tekrar tekrar sarıldı ve her sarıldığında her öptüğünde biraz daha azdı. Yeniden şahlandı, sevişmek istedi. Melike tersledi Erdoğan'ı. Böyle bir anda bunu nasıl düşünebilirdi. Başka zaman devam ederlerdi. Sırası mıydı şimdi?

"Tamam canım, sen nasıl istersen. Peki, o zaman sen bana yapsan da... Olmaz Erdoğan sana hiçbir şey yapmam. Benden asla böyle şeyler bekleme. Elimle ağzımla hiçbir şey yapmam sana. Senin yapmana da izin vermem. İğrenç şeyler bunlar, öyle değil mi? Öyle canım öyle. Sen nasıl istersen öyle olsun bebeğim." türünden bir sürü zırvalıklar.

Dersler kötü bu arada. Bitmiyor bir türlü okul. Melike almış başını gidiyor bu sırada. Melike'nin zoruyla, bitiriliyor sınıflar, çift dikiş de olsa. Beraber sevişip beraber ders çalışıyorlar! Bu şekilde yaşanan bir okul dönemi. Aşkları dillere destan. Herkes yorum yapar kıskanır. Biri hukukun gelini, diğeri siyasalın eniştesi konumunda.

Bu arada Ankara'daki abi öğrenmiş. Sesi pek çıkmıyor Nedim'in. 1993'de şehit oldu o çocuk Şırnak'ta! Teğmendi daha. Allah rahmet eylesin. Tanıştılar. İstanbul'daki abi de geldi. Günübirlik seminer için. Onunla da tanıştılar. Ses yok, iyi. Demek onaylandı. Anne merak ediyormuş Erdoğan'ı. Babamın haberi yok diyor Melike ama külaha anlatmak lazım bunları, Erdoğan dinlemez.

Bu şekilde 1989 yılının Kasım ayını buldular. Bu arada kızın dersleri iyi. Anlaşılan iki sene arkadan gelen Melike'yle, Erdoğan aynı yıl mezun olacaklar. 1990 yazında okullar bitecek ama Erdoğan'ın biraz daha niyetini belli etmesi lazım bu konuda. Geçen zaman içinde anlaşıldı ki Melike kıskanç. Hem de ne kıskanç. Ama flörtçüsün sen de Erdoğan. Ah Bahattin bir bilsen seni bile kıskanıyor. Onunla gezme, tozma. Seni kullanıyor. Seni yiyor. Tabi diyemiyor bunları, yutuyor.

"Eşek kadar adam niye sizde kalıyor?"

"Öyle deme, o benim en iyi arkadaşım."

Hadi, kavga çıkarmalar, posta koymalar. Erdoğan'ın birkaç kere Melike'yi tutması... Bahattin'in alınması haklı olarak belki. Evden gidecek, baba tutuyor kolundan. Geç lan otur sıpa! O, onun eşekliği. Sen benim de

arkadaşımsın. Akıllı adamsın. Okulunu bitir. Okulu bitirince stajını da yanında yaptı babanın, o büroyu o satın aldı ona, ilk müvekkillerini de o gönderdi. Hakkı büyüktü Hakkı Baba'nın Bahattin'in üstünde. Öldü gitti şeyinin keyfine. Tercihi buydu. Mutlu öldü belki. Gerçi çok çekti ama... Bilinmez.

Bir taraftan da çok ilgiliydi Erdoğan'la. Kuş gibi sığınırdı sinesine. Kafasını gömer usulca severdi Erdoğan'ı. Erdoğan kendini iyi hissederdi yanında. Seviyor beni hem de çok seviyor. Değerli olduğunu duyumsuyor Erdoğan. Melike için çok değerli. Diğerleri Erdoğan'a o kadar değer vermiyor. Hatta bazıları hiç değer vermiyor.

“Al işte annem. Bıraktı gitti beni.”

“Öyle Erdoğan. O yaşta bir çocuk nasıl bırakılır gidilir. Annen çok kötüymüş!”

Değerli hissedince Erdoğan güçleniyor, şahlanıyor. O hızla dersleri veriyor. Babasına isyan ediyor. Anneyi hırpalıyor diliyle. Bahattin'e haddini bildiriyor. Ekip dağılıyor bu arada, kâğıtlar bitiyor, Galatasaray'ı terk ediyor hâlâ içinde sevgisiyle, ardına bile bakmadan. Birer ikişer ve hatta geometrik bir hızla eksiliyor hayatından Erdoğan'ın sevdikleri. Bir an yalnız kalıyor. Sağa sola bakıyor, Melike'den başka biri yok. Ulan diyor ibneler, bilmediniz kıymetimi, Melikem! O biliyor işte. Canım...

“Sevgi nedir, Melike?”

“İşte böyle bir şey sevgi, Erdoğan... Vazgeçmek! Sevdiğin için vazgeçmek...”

“İyi de gülüm, bu sevgi olmaz ki... Olsa olsa sevginin görünümü ya da şartı şurtu falan olabilir. Demek istediğim sevginin kendisi nedir?”

“Ben sana öğretirim aşkım sevgiyi. Bak şöyle ellerini sevgilin olan kızın göğüslerine koyuyorsun, iç gıcıklıyorsun için gıdıklanıyor...”

Erdoğan biliyor asla evlenmeyecek. Evlenmek için yaratılmamış o. Flört için yaratılmış. Sevmek yok, aşk yok, hele evlenmek hiç yok. Ama seviyor Melike'yi; ona aşık. Hiç ağzına almıyor evliliği. Hiç bu konuda konuşmuyor. Uzun vadeli planlar var. Çocukları kız olursaymış adı Cansu Nermin olacakmış. Cansu, Erdoğan'ın isteği; güzel geliyor diyor kulağa.

Nermin, Melike’nin çok sevdiği teyzesi, Melike küçükken ölmüş kadıncağız. Erkek konusunda gidip geliyorlar. Tam bir kararları yok.

Kasım sonu vizeler bitiyor. Melike her zamankinden sinirli, her zamankinden gıcık. Kavgacı. Ne oluyor bu kıza, deli mi ne! Büyük kavgalar ediyorlar o dönemde. Konuşmuyorlar bir hafta. Sonra pes ediyor Erdoğan gidiyor kantinde buluyor Melike’yi. Arkadaşlarıyla oturmuş kaynatıyor. Soytarılık yapıyor bir iki. Zorla da olsa gülümsetiyor kızı.

“Görün işte bakın nasıl süründürüyorum eşeği. Gördük kız aferin sana. Biliyorum kızlar, biliyorum. Eşeklikten değil. Seviyorum. Gurur nedir ki? Gururla, inat arasındaki sınırları kim çizdi? Bana bir anlatsanız, bir çizseniz. Ben de öğreneyim. Bir kızın seni sevdiğini bileceksin, sen onu seveceksin ve kavga yüzünden ayrılacaksın. Ne için? Gururum abi! Hadi oradan gururmuş. Gurur bu kadar ucuz değil. Gururum bu kadar ucuz değil.”

Barışmanın ertesinde, küslüğün yarattığı kaybetme duygusunun şişirdiği libidolar giriyor devreye. Coşkulu sevişiyorlar. Yani coşkusu ile Melike de dâhil oluyor bu kez olaya. Erdoğan yalnızlık çekmiyor ilk kez. Ama yine de anlamıyor; Melike boşaldı mı boşalmadı mı? Yataktalar.

“Erdoğan biliyor musun?”

“Bilmiyorum güzelim, ne oldu?”

“Ya ben iki aydır hasta olmuyorum! Bu günlerde olmam gerekirdi gene olmadı. Üç oldu yani.”

“Hamileyim diyorsun yani!”

“Bilmiyorum. İnan bilmiyorum. Kimselere de söyleyemiyorum.”

“Doktora gidelim hayatım. Hamileysen kürtaj filan olursun.”

Bu laf üzerine o güne kadar görülmemiş bir kavga çıkıyor aralarında. Melike korkunç saldırıyor Erdoğan’a. Erdoğan kapıyı vurup çıkıyor ama bin pişman.

“Ya kız hamileyse. Ne yaparız. Onu bu hâlde bırakır nasıl giderim. Yakışmaz bana. Delikanlıyım ben. Onu bu hâlde bırakamam.”

Bin tane daha soru cevapsız. Bir iki saat sonra gelmişti eve. Kapıyı çalıyor. Melike açmıyor. Yine çalıyor. Ses yok. Eliyle vuruyor kapıya. Sanki zilden kuvvetli... Kuvvetsiz ama ısrarı daha iyi gösteriyor.

Neden sonra Melike türlü yalvarmalardan sonra açıyor kapıyı. Gözler ağlamaktan kan kaçağı. Bin özür Erdoğan'ın ağzında ve bin yemin. Hemen evlenecekler. Öyle olmaz. Şanıyla düğün olacak. Tamam. Kayseri'de. İstersen Ankara'da da... Tamam. Babanlar gelecek beni isteyecek. Çabuk olacak ama bütün örf anane yerine getirilecek. Daha bin komut, bin başüstüne.

Aileler bilgilendirildi. Babanın çok umurunda değil. "Sen yedin bu boku, sen temizle, bana ne!" diyor. Diyor ama istenileni de yapmaya hazır. Aman bir an önce bitse de gitsek havalarında. Sadece söyleneni yapıyor. Anne çıldırdı. Yaşı gençti, istikbali ne olacaktı? Hem o kız olmazdı. O lanet bir insandı. Daha neler neler...

"Anne kız hamile anlamıyor musun? Başım belaya girer. Hem yakışmaz bana."

"Kendini mahkûm ediyorsun oğlum, yapma bunu."

"Anne yapacaksın, babamla gideceksin ve isteyeceksin. Gerisini ben hallederim."

Gerisi bin eziyetti Erdoğan için. Bir yandan Melike ve kaprisleri, diğer yanda annesi ve kaprisleri... Bunalınca anne susturuluyor. Melike'yle kavga ediliyor. Karşı tarafın âdetleri, ananeleri, örfleri... Erdoğan yoruluyor. Ve tabii dersler. Okul bitecek, sanki mecbur. Mecbursun ya... Çocuk sahibi olacaksın. Kız mı olacak Melike, ne dersin? Kız mı istiyorsun? Evet, kız olsun ya. Erkek istemem ben evin içinde, horozluk yapacak bana. Demek bu hesapla oğlan olursa büyüyüp de horozluk yapacak yaşa gelinceye kadar bu kızla beraber olacaksın öyle mi? Yok, olmayacağım, inan bana suyu kaynıyor. Bu kadın benim ahretlik olmayacak.

Evleniyorlar. Ocak ayıdır 1990'un başları. Ankara'da nikâh, bir hafta kadar sonra Kayseri'de düğün yapılıyor. Oğlan tarafında pek kimse yok ama. Olanı baba tüketmiş, oğlan bir şey katamamış.

"Kızım kimi kimsesi yok mu bunların?!"

“Bilmiyorum anne. Oğullarıyla evleniyorum. Tanıdıklarını bilemem.”

Mevcut bekâr evi, evli evi hâline getiriliyor. Geçiciymiş bu eşyalar, Kayseri’ye yerleşince genişçe büyük bir eve taşınacaklarmış. Erdoğan büro açacakmış orada. Küçük yerde tutunması kolay olurmuş. Hem babasının tanıdıkları varmış. Kolayca müvekkil bulurmuş. Şirketin işlerini de ona verirlermiş. Kendisinin de planları varmış. Dükkân elden çıkarılacak. Yahyalı’da krom madeni alacakmış. Hem bu mobilya işinde de çok para varmış. Fabrika açacakmış. Organize sanayi diye bir oluşum varmış. Onu araştıracakmış.

“Kızım ne ara planladın bu kadar işi?”

“Yok zaten vardı Ankara’ya geldiğimde. Eksik sendin, tamamladın.”

O hırsını tatmin edecek. Ben yanında neysem artık. Benim hiçbir planım yok. Kadınlar böyle yapıyor herhâlde. Önce fonu, arkasını çiziyorlar portrenin. Surat eksik ama... Bir surat buluyorlar ama ya oturmazsa içine ya da fonla uyuşmazsa ne yapıyorlar acaba? Biz ise önce portreyi çiziyoruz. Kadına odaklanıyoruz. Fon sonra... Kıza uydurmaya çalışıyoruz, boyanın el verdiği imkânlarda... Bir de herkes sanatkâr değil tabii. Batıran çok.

“Kusura bakma ama gelemem ben Melike. Kayseri’de yaşayamam. Hem küçük hem ne bileyim işte, sevmiyorum. Kusura bakarsam gelirsin yani.”

“Ne demek gelmeyeceğim. Biz ne olacağız?”

“Siz. Çocukla sen mi?”

“Evet.”

“Ne olacak, burada yaşayacağız. Ankara’da. Ankara’yı bırakmam. Ben avukat olacağım zaten babamın yerinde. Sana da bir iş buluruz. Yaşar gideriz artık.”

“Olmaz. Planlarım var benim. Babam bana güveniyor. Her iş beni bekliyor. Büyüyeceğiz ve sen o ailenin damadı olacaksın. Bizimkiler çok severler damatlarını.”

Sustu Erdoğan, anlaşılacak bir şey yok. Çok kavga ekmeği çıkar buradan Melike’yle ama hele sus. Fiilen gitmeyiverirsin artık. Hele çocuk doğsun.

Sonra...

Bir haziran günü doğdu bebecik. Kızdı. Pek sevindi Erdoğan. İsmi de hazırdı. Kayseri'de doğurmuştu karı çocuğu. Annem orada, diye. Buna da bozulmuştu Erdoğan. Gittikçe susuyordu.

"Hayra alamet değil anne bu adamın böyle susması. Ne desem ne evet diyor ne hayır. Ama dediğimi yapıyor."

Bardağı dolduruyordu Erdoğan. Melike'nin bardağı doldurmasına izin veriyordu. Hiçbir şeyi bağışlamıyordu. Cevap vermiyordu. Kavga etmiyordu. Son hız bardak doluyordu. Bütünlemelerde geçti, mezun oldular okullarından. Ellerinde üç aylık kadar bir çocuk... Kayseri hazırlıkları yapılıyordu bir taraftan yoğun yoğun... Eşya toplanıyor, Kayseri'de büyükçe bir ev satın alınıyor. Hatta Melike bir ara ağustosta alacağı madeni bile gidip görüyordu.

Erdoğan hiçbir işe karışmıyor bu sefer. Her iş kayınvalide ve baba tarafından organize ediliyor, tanzim ediliyor ve yerine getiriliyordu. Kendisine soran yoktu, iş bekleyen de... Ayak altında gezme yeter!

"Erdoğancığım, bir ara Kayseri'ye gitmen gerekecek. Babam birkaç arkadaşına danışmış, avukatlık işleri için. Adamlarla bir de sen görüş, seni bir görsünler."

"Tamam." diyor Erdoğan. Mezuniyet belgesini alıp gidiyor Kayseri'ye. O gün öğleden sonra geziyor biraz Kayseri'yi.

Yolda rast geliyor Mary'e. Mary üç kişilik bir turist kafilesinin üyesi. Fransız bunlar. Bir oğlan var içlerinde. Mary, bu oğlanın kız kardeşi. Adres sordular buna. Bilmiyordu ama bir taksiciye sordu. Elinden geldiğince çevirdi. Sonra onlar oraya gittiler. Bu, yoluna. Göreme'ye gideceklermiş meğer. Kapa-dokya diyorlar. Bilmiyor ki Erdoğan Kapadokya'nın Göreme olduğunu. Göreme deseler, bilir yani. Gerçi şimdi herkes Kapadokya'yı öğrendi. Öğrettiler.

"Ben niye gitmiyorum ya Göreme'ye?"

Kalktı oturduğu yerden. Bir otobüs buldu oraya giden. Bindi içine. Baktı onlar da otobüste. Gitti "Merhaba." dedi. Kız yalnız oturuyor, oturdu yanına. Yol boyunca konuştular. Göreme'de indiler. Yokuş yukarı gittiler,

buldular, gezdiler epeyi. Erdoğan ciddi ciddi tarihî eser geziyor. Bir yandan laflıyor. Bir yandan da geç kalacak Ankara'ya, onu dert ediyor. Ayrılmak istemiyor Mary'den. Sonra akşam yemeği faslı ve içki geliyor. Beyaz şarap, kızın da takıntısı bu. Oldukça içiyor Erdoğan ve gitmiyor Ankara'ya. Kalıyorlar bir otelde. Erdoğan karısını aldatıyor Mary'le! Mary aklını alıyor bunun. Yatakta Melike'nin asla yapmam dediği şeyleri teklifsiz yapıyor. İkinci kadını Mary, Erdoğan'ın, ilki Melike! Başka bir kadınla ilk kez seks yapmıştı o gece ve çok keyif almıştı. Melike'yle yaşadığı o acemilikler yoktu bu kez. Daha bir kendini ve kadını biliyordu. Mary kız değildi. Melike kızdı ilk yattığında. Bunlar da böyle derlerdi, demek gerçekten öyleymiş. Bu kız daha yirmisinde değil, olsun olsun, 18-19!.. Soruyor. On yediymiş! Korkuyor belli belirsiz Erdoğan.

Sabah ayrılıyorlar. Onlar yoluna bu Ankara'ya. Daha Konya'ya gideceklermiş, oradan Antalya'ya geçip, turlarını İstanbul'da bitireceklermiş. Görüşelim demek istemedi Erdoğan, o da sormadı böyle bir şey. Ankara'ya döndüğünde tabii büyük bir kavga çıktı aralarında. Bir çocukla bir kadını habersiz bu kadar nasıl bekletirmiş, eşya yüklenmiş, gelmemiş. Nezaret etmemiş. Eşya yola çıkmış. Kalacak oteli zor bulmuşlar annesiyle. Annesine gitmezmiş. Sevmiyormuş o kadını.

Yolcu etti kayınvalidesini, karısını ve çocuğunu. Döndü babasının yanına. Avukatlıktı, baroydu gerekli işlemlerini başlattı. Babası, "Gitmeyecek misin Kayseri'ye?" diye sordu.

"Gitmeyeceğim baba."

Babam sevindi mi ne!

Birkaç gün sonra Melike aradı bürodan. Gelmiyor muymuş?

"Geleceğim." dedi Erdoğan, "Birkaç gün sonra gelirim."

"Çabuk gel!"

Bardak doldu Melike! Nihayet doldurdun, becerdin aferin sana. İki gün sonra Kayseri'ye gitti. Karısı işe batmış. Ev işi yapıyor.

"Yorulduk. Şu çocuğa kim bakacak. Valla annem de bitti. Erdoğan neredesin, niye gelmiyorsun?"

“Birini tutun o yapsın o zaman.”

Ne tutması? Beceremezler. Titiz insanlarız biz. Hadi çabuk giyin git, babam seni bekliyor.”

“Beklemesin hayatım hiç boşa. Ben Ankara’da bütün gerekli işleri hallettim. Ankara’da kalacağım.”

“Ne yaptın? Allah belanı versin Erdoğan. Bu kadar hazırlık bu kadar zahmet... Seninle konuşmuştuk, anlaşmıştık.”

“Anlaşmadık. Sen emrettin, ben sustum. Dedim sana gitmem diye ama dinlemedin.”

“Ya sen dalga mı geçiyorsun benimle?”

“Ciddiyim. Ankara’da kalacağım. Sen de gelirsen sevinirim.”

“Gelmezsem?”

“Sen bilirsin.”

“Ne demek sen bilirsin? Yahu bunları konuşmadık mı? Karara bağlamadık mı? Ya diyorum sana, bunca hazırlık, bunca plan...”

“Ben de sana diyorum ki, hiçbirinde ben yoğum bu planların, sen yapmışsın. İyi de bana sormadın ki. Bu planlar benle olmadı. Çok eskiden beri vardı. Ben çocuk muyum, benim planlarım yok mu?”

“Neymiş senin planların? Planın filan yok. Öyle gezeyim tozayım baba parasıyla...”

“Ya sana ne baba parası, filancanın parası. Seni ne ilgilendirir?”

“Salaksın sen, aptalsın, Allah belanı versin!”

Böyle olurdu işte. İnsanlar tartışırlar. Bazen bir konuyu çözmek için, bazen de dediklerini karşıdakine benimsetmek için. Ne amaçla tartışılırsa tartışsınlar, diyecek söz üç-beş cümleyi geçmez aslında. Fazlası aynı cümlelerin değiştirilerek tekrarıdır. Bu cümlelerin kurulmasından, söylenmesinden ve tekrarından sonra ise iki taraftan biri öbür tarafın niye anlamadığına dair yahut niçin bilerek inkâr ettiğine dair bir söylemde

bulunur; küfür eder ve işte ondan sonra insanları tutmak çok zor olur hatta bazen imkânsız...

“Küfür etme bak. Çok kötü olacak.”

“Edersem ne yaparsın? Ne becerirsin sen hayatta? Kaçıyorsun sorumluluk almaktan.”

“Ya kızım sen kendine maymun arıyorsun ya! Buldun sanıyorsun ama yanılıyorsun.”

“Ne salak bir şeysin sen be! Kayseri’de kalınacak. Bu kadar.”

“Küfür etme lan! Siktirme ağzını yüzünü!”

“Onu da becerdiğin pek söylenemez ya!”

Bardak taşmıştı. O son damla bir bardak suyun nimetini, kıymetini almış, masaya bulaşmakla temizlenmesi gereken bir leke hâlini almıştı. Bu leke bir şekilde temizlenecekti. Erdoğan çamaşır suyu dökmeyi tercih etti! Eee, herkes tercihlerini yaşar.

Hiçbir şey söylemedi. Ayağa kalktı sertçe, Melike korktu. Gülümsedi Erdoğan. Gülümsemesinde aynen son ikiyi Bahattin’e yüklerken takındığı tavır vardı. “Oyunu ben kazandım.” diyordu sanki. Çözemiyordu Melike, ne yapacak? Vuracak mı, bağıracak mı?

Kapıya yöneldi, dağınık eşya, su kovaları ve temizlik bezleri arasından bir yol buldu kendine. Gitti. Bir daha da dönmedi. Aramadı, sormadı. “Ara sor.” diyen de olmadı. Sonradan, “Keşke en azından kızımı bir daha görseydim, ne vardı o kadar kızacak. En azından son bir kez öpseydim. Ama uyuyordu aklıma bile gelmedi.” diye çok hayıflanmıştır.

Sonra? Sonra boşandılar iki üç ay içinde hızla. Melike dediklerini yapmaya koyuldu ve yaptı da. Şimdilerde Yahyalı’da biri krom ama diğerini bilmiyor, iki madenleri var. Kayseri Organizede mobilya fabrikaları, birkaç satış mağazası; büyük illerde... Durumu oldukça iyi... İki sene kadar sonra, boşanırken avukatlığını yapan adamla evlendi. İki oğlan da ondan doğurdu. Gelen giden cumhurbaşkanlarıyla pozlar verdi. Her siyasi ile fotoğraf çektirdi. Kim başa geçse onunla olan fotoğrafını koydu bürosuna. Kızı

büyüttü. Kolejde okuyormuş, İstanbul'da bir özel okul. Yatılı. Hiç haberim yoktu.

Erdoğan ise kâğıdına ve Galatasaray'a döndü. Orospularla düşüp kalktı epeyi. Anne ile küs belli belirsiz. Babayı gömdü. Büroyu dağıttı. Küçüldü. Nice sonra kızı beş yaşına filan geldiğinde bir fotoğrafını istedi Melike'den. Aldı. Sakladı. Zulasındaki diğer fotoğrafın yanına koydu.

Güçlü kadındı Melike; hayalleri, planları, gerçekleştirmek istedikleri olan bir kadındı. Daha üniversiteye girerken ince ince örülmüştü geleceği. Baba parası vardı, çıkış noktası olarak. Kayseri'de abisi bir erkek olarak kapıları açmıştı ona. Baba parası vardı, kardeş gençliği, hepsi erkek. Büyü, yık, geç... Ardına bile bakma. Haa bu arada birini bul. Mümkünse başka meslekten, işine burnunu sokmasın. Planlarını değiştirmesin, değiştir demesin. Huzur bul onda. Savaşma gücü versin sana. Dayanma gücü versin. Senin her dediğini onaylasın. Her dediğini yapsın. Bir erkek işte var mı yanında? Var. Daha ne olsun. Güçlü kadındı Melike. Ama erkekler dünyasında ben güçlüyüm diye çıkarsa bütün güçleriyle gelirlerdi üstüne. O yüzden erkekler siper olmalıydı ona. İlk tepkiyi onlar çekmeli, horozlanmalıydılar. Onlar düşene kadar düşman da yıpranacaktı ve ondan sonra kadın gücüyle bile yıkardı onları. Parça parça ederdi.

Arkamda durmayacaksın, sağımda solumda... Önüme geç. Bütün tepkiyi göğüsle. Bana ada kendini. Bana adaman için kendini, önce yalnızlaş. Çevren uçsun gitsin. Kum torbası ol. Kurşunları çek üstüne. Sen benim dayanağımsın. Güvende hissediyorum sen önümdeyken...

Ama bedava olmaz tabii. Karşılığını ver. Baktın işine gelmiyor. Siktir et onu. Defet. Kavgadan çekinmem ben. Vic-danım da rahat bu arada!..

Babasının cenazesindeydi bir öğlen vakti. Hava da ağlayacak, "Hakkı Baba öldü." diye ama insanoğlundan daha metanetli, dağılsınlar diye bekliyor, utanıyor ağlamaya. "Dağılsınlar," diyor, "dağılsınlar da Hakkı'ya biraz rahmet indireyim." Şimdilik bu kapalılık yeter. Namaz kılınacaktı. Bütün ekâbir takımı oradaydı. Bürokratlar, hâkimler, büronun adamları, avukatlar... Kıyamet gibi insan toplanmıştı caminin avlusuna. Ötede kadın topluluğu bekleşiyorlardı. Annesi doğal olarak yoktu tabii. Bir sürü küfür etti içinden Erdoğan, annesine! Gelen giden, başsağlığı dileyen...

Bunalmıştı Erdoğan. Bir ara sıvıştı. Avlu dışına çıktı. Sigara yaktı. Bahattin geldi yanına. Gözleri şişmiş, kan çanağı olmuş.

“Oğlum sana ne oluyor, babası ölen benim!”

“Öyle deme Erdoğan, benim de babam sayılırdı Hakkı baba. Çok iyiliği oldu bana.”

Sarıldılar, ağlaştılar. Gözlerini sildiler. Tekrar sigara içmeye koyuldular.

O sıra bir araba durdu kapının önünde. İçinden öyle bir hatun çıktı ki, Erdoğan’ın ölüm acısı bir süre bastırıldı. Çakma sarışın ama yakışmış doğrusu. Koyu renk bir elbise, altında siyah çoraplar. Yeşil gözler. Çabuk hareket ediyordu. Çabuk hareket etmesi, doğrusu kıyafetiyle uyuşmuyordu. Böyle daha salına salına, daha nazlı hareket edemez miydi? Kadın dolandı arabayı. Diğer kapıyı açtı. İçinden yürümeye gücü olmayan bir adam göründü. Zorla kalktı yerinden, bastonuna ve kadına dayanarak doğruldu, yürümeye başladı.

Aaa, Aykut amcaydı bu... Babasının can ciğer arkadaşı... Seneler var görüşmüyorlar. Ağır hasta olduğunu duymuştu. Gitmek nasip olmamıştı. Babasıyla yaşıt ama hastalık bitirmişti adamı. Kızın koluna tutunduğu hâlde Erdoğan’ın yanından geçiyorlardı ki, atıldı Erdoğan.

“Aykut amca merhaba! Benim Erdoğan.”

“Erdoğan? Hakkı’nın oğlu Erdoğan?”

“Evet. Nasılsınız?” diyerek eline sarıldı. Öptü, alnına götürdü.

“Sağol evladım. Görüyorsun işte, nasıl olalım. Hastalık yedi bitirdi beni. Yetmezmiş gibi Hakkı’nın durumu. Çok üzüldüm. Yıkıldım. Otuz küsur yıllık arkadaşım, taaa okuldan. Acısına dayanmak zor olacak. Allah sabırlar versin, geride kalanlara uzun ömür versin.”

“Eksik olmayın. Dostlar sağolsun.”

“Haa, bu da kızım Sibel. Aslında tanışıyorsunuz siz.”

“Sibel?”

Evettt, o Sibel. Küçükken beraber oynadıkları, Aykut amcaların evine gittiklerinde beraber oynadıkları Sibel... Legoları vardı Sibel'in Almanya'dan gelme.

“Baba bana da al lego. Tamam oğlum, alırız.”

Kaç sene geçti aradan... 18? 19?... İlk gördüğü şeyin sahibi Sibel! İndirip eteğini göstermişti ona kızlığını ve daha ilerde olacak kadınlığını, Erdoğanda gösterdi oğlanlığını, ilerdeki erkekliğini!

“Sibel Hanım merhaba.”

Hatırlıyor mudur acaba beni ve çıplaklığımı? Ben hiç unutmadım mesela.

“Merhaba Erdoğan. Ne Sibel Hanım'ı! Çocukluk arkadaşıyız biz.”

“Öyle Sibel. Öyle de ne bileyim işte.”

“Neyse çocuklar namaz başlayacak. Gidelim de dostuma son görevimi yapayım. Hadi Sibel götür beni.”

Beraber yürüdüler. Erdoğan da yardımcı oldu Aykut amcasına. Kıldılar Hakkı babanın cenazesini yan yana. Gelemedi mezarlığa, kötü oluyormuş, hem dermanı kalmamış Aykut amcanın. Evlerine döndüler onlar.

Sekiz gün sonra bu kez Aykut amcanın cenazesinde bir kez daha gördü Sibel'i. Roller değişmişti. Sibel'in o güzelim yeşil gözleri, o bahar bahçe gözleri kan çanağıydı bu kez... “Dostum” diyerek ölmüştü Aykut amca. Tansiyonu yükselmiş en son. Beyin kanaması geçirmiş, ne yaptılarsa kurtaramamışlar.

Ayaküstü konuştular yine Sibel'le. “Görüşelim, kaybetmeyelim bir kez daha birbirimizi, ölümler vesile olmasın görüşmeye.” kararı aldılar. Telefonlar verildi. Ayrıldılar.

Kısmetse dedi Erdoğan içinden, kısmetse...

Birkaç gün sonra evin telefonu çalıyor kuyruğuna basmışlar gibi. Bakmayacak ama çok ısrarlı. Dayanamıyor ısrarına. Kalkıyor, annesi;

“Erdoğan çabuk gel evladım, çok kötüyüm. Başım dönüyor, evde de kimse yok, beni hastaneye götür.”

“Olur anne hemen geliyorum.” dedi ama içine de sinmedi. Baba öldü ya, kadınca nazlar bunlar. Aklı sıra beni çekecek yanına. Yahu babam öldü; kocandı, oğlunun babası... İnsan bir gelir yaa. Bir görünür dosta düşmana...

İstemeye istemeye bir taksiye bindi, “Kavaklıdere” dedi. Annesini buldu. Gerçekten kötüydü kadın. Korktu. Üzüldü. İçinden söylediklerine pişman oldu. Hemen geldiği taksiye bindiler, “Hacettepe acile gidelim gardaş.” dedi.

“Bir özel hastaneye gitseydik oğlum. Buralarda daha yakın...”

“Boş ver anne. Şimdi aletleri yoktur onların. Teşekküllü yere gidelim.”

Acilin kapısına vardılar. Annesi bayılmak üzereydi. Koştu haber etti içerdekilere, geldiler sedye, hemşire, hasta bakıcı kalabalığı bir an.. annesini taşıdılar içeriye. Almadılar önce, sonra aldılar. Hikâyesini dinlediler ama anlatacak bir şey yok. Başım dönüyordu demişti en son telefonda. Anlaşıldı, diyorlar. Erdoğan bekliyor, bir yarım saat kadar. Girenler çıkanlar. Korkusu giderek artıyor. Babasını gömeli olmuş on beş gün, Aykut amca göçmüş. Ne oluyoruz? Gözleri yaşardı. Ağlamaklı oldu.

Sonra irkildi. Fatma Yiğit’in yakınını çağırıyorlardı. Sonrası tam bir koşuşturmaca... Tansiyonu yükselmiş annesinin. Tahliller, tomografi, şu bu... Bayağı uğraştı; bir iki saat sonra, “Tamam.” dedi hemşire en son perdeyi çekerken. “Doktorumuz size bilgi verecek.”

Bir on dakika sonra Sibel göründü, kapının ucunda. “Kısmetse” dedi Erdoğan, “eğer kısmetse”...

“Hayırdır Erdoğan?” dedi meraklı gözlerle.

“Annemi getirmiştim Sibel. Tansiyonu yükselmiş, Fatma Yiğit.”

“Haa, doğru ben de onunla ilgili gelmiştim zaten. Doğru ya Yiğit, ama nereden bileceksin.”

“Neyi varmış annemin?”

“Valla tansiyon işte. Yükselmiş. Durumu şimdilik iyi... Stabil. Peşine düşmek gerekir biliyorsun bu hastalığın. Ne oluyor bu yaşlılara? Ne adammış bu Hakkı Amca da ha. Hasretine dayanamıyorlar.”

Yüzünde anaç bir gülümseme. Erdoğan rahatlıyor. “Ama” diyor Sibel, “sabaha kadar kalacak, durumunu kontrol edeceğiz devamlı. Sabaha gidebilirsiniz, kötü bir gelişme olmazsa!”

“Sağol ya Sibel. Çok rahatladım. Sen buradasın?”

“Evet! Daha sürünüyoruz. Bir yandan da TUS’a hazırlanıyoruz.”

“Ne istiyorsun ki?”

“Travmatoloji. Seviyorum bu koşuşturmayı... Bana kalsa her gün nöbet tutarım acilde. Ama erkek işi biraz bu bölüm... Bakalım daha tam karar veremedim.”

“Doğru haklısın. Hiç çıkıkçı kadın görmedim hayatımda!”

Gülüşüyorlar. Gece boyu uğruyor Sibel, Erdoğan’ın yanına. Bir şeyler yiyip içiyorlar. Hastanede sigara içmezmiş, dışarıda sigara içmeler. Muhabbet derinleşiyor. Görüşülmeyen yılların özetleri aktarılıyor. Evlenmiş, boşanmış Erdoğan.. bir kızı varmış. Görmüyormuş, Kayseri’deymiş.

Ne hız be! Valla maşallah. Ben daha ancak nişan bozabildim. Adam memleketine dönmüş, buna da zorla geleceksin deyince Sibel atmış nişanı. Benim de hayallerim var, planlarım var. Hem babam hasta ona kim bakacak... türünden tonla muhabbet... Akıp gidiyor daha nicesi.

“Yahu planı olmayan bir kız var mı bu dünyada? Biz kendimizi mantıklı, kızları duygusal sayıyoruz ya, valla hikâye bu hikâye. Kızlar daha mantıklı.”

Yine gülüşmeler. Devamında, “Bunları bilmem de Sibel, bu memlekete gidip benimle geleceksin zorlaması tanıdık geldi biraz.” diye bir giriş yapıp bu sefer o başlıyor anlatmaya...

“Haklısın.” diyor Sibel. “Bu erkekler dünyasında varolmak için her şeyi ince ince planlıyoruz. Hatta o kadar ince planlıyoruz ki, bazen görünmüyor. Direnemiyor kızların çoğu. Bakma sen babamız özgür yetiştirdi bizi. Bir dünya kadın, kız kocalarının peşinde sürünüyor. İnan onların da planları var ama gerçekleştirmek çok zor. Okuduk, elimiz ekmek tutuyor diye elimiz

maşalı oldu Erdoğan. Hem yaptığım iş. Giderek erkekleşiyorum. Bir ölçtürsem acaba testosteronum ne seviyede?!"

Esprili bir kız. Güzel, alımlı, bakımlı, zeki... Daha ne olsun. Bir çırpıda âşık oluyor Erdoğan!

"Bahattin'im bir kız ki sorma. Tanrı kaç defa karşıma çıkardı bir hesaplasana. Var, Rabbimin bir düşüncesi var. Haksız mı çıkarayım onu?"

"Lan bırak zavallının peşini. Senin gibi hayta harcar o kızı."

"Niye lan? Benden alâsını mı bulacak? Bak özgürlük diyor, meslek diyor. Ben engel olmam ki bunlara."

"Ya nasıl baş edecek seninle. Manyağın birisisin sen! Bundan ne zaman bıkacaksın? Gene düştün ortalığa aşığım diye ama bana yutturamazsın. Bilirim ben senin âşık olmalarını. Çocuk gibi hemen bıkacaksın."

"Bıkmam gardaş, bu kızdan bıkmam. Bundan bıkılmaz. Sen de gördün ne afet, ne yaman, ne çekici."

"Ondan diyorum ya zaten, bıkacaksın diye. Çekicilik ne Erdoğan? Hiç bakmıyorsun kızların kafalarına, kafalarının içine. Uyar mı bana, uymaz mı? Varsa yoksa güzellik. İyi de, karın doyurmuyor ki güzellik. Sonra mutsuz oluyor ve mutsuz ediyorsun."

"Melike'yi mi diyorsun. Oğlum zorla Kayseri'de yaşayacaksın dedi bana."

"Bir o mu? Bir sürü kıza yaptın bunu. Lan okulda akıllı uslu bir şeydin sen kudurdun sonra! Hem Melike'ye Kayseri'ye gitmeyeceğini baştan söyleyecektin. Vurgulayarak. Peşine düşerek. Sen sınırlarını böyle gevşek çizersen, insanlar aşk uğruna de, başka şey uğruna de zorlar sınırlarını. Her şey baştan olacak ve kati olacak."

"Amaaaan Bahattin ya. Sıçtın içine keyfimin ya. Senle konuşulmaz ki!"

"Konuşma o zaman git bildiğin boku ye!"

Yedi de Erdoğan bildiği boku, yedi.

O bahar TUS'a hazırlanması gerekiyor Sibel'in, çok aşka maşka vakti yok. Bu şekilde girmemek gerek kanala ve... Arkadaş olmak lazım bir süre, niyeti gizleyip. Sonra bitince sınav, yanında olmak lazım; acısını yahut sevincini paylaşmak...

Acile gidiyor bir iki. Görünüyor. Bir şeyler talep etmiyor. Sinemaya gidelim yok, bir yerlerde oturalım konuşalım yok. Sana anlatmak istediklerim var, yok. İlanı aşk yok. Eli uzunluk, dili uzunluk yok. Nezaket var. Düşünceli davranmak var. Arkadaş sıcaklığı var. Dost eli var... Var oğlu var!

Yorulduğu bir vakit, hayli de acıkmış Sibel. Dersin başında hâlâ. Yemesi lazım ama üşeniyor. O dakika bitiyor Erdoğan telefonda ya da okulun önünde, aç mısın lakırtılarıyla? Restoran yok. Ayak üstü, öğrenci işi. Çay, sigara. Oradan buradan sohbet...

Acilin önünde sigara içiyor Sibel gece 3-4, yorgunluktan bitmiş. O gece kaç tane hasta gelmiş gitmiş, kanamalı birkaç tanesi. İki tane eksleri var. Morali bozuk. Sigara içiyor. Daha doğrusu içmiyor yiyor sigarayı. Kahve kokusu geliyor; biri bir şey uzatıyor burnuna. Erdoğan! Termosta kahve getirmiş arkadaşına. İçiyorlar. Bir yarım saate varmadan Erdoğan kalkıyor gidiyor, kızı kendi iş hâline bırakıp.

"Hadi," diyor, "çok yoruldun. Yeter bu kadar ders." Alıyor bunu, gidiyorlar Çankaya'da parka. Bahar havası, güneş daha temiz ve ılık. Sonra evine, "Sibelciğim yeter bu kadar dinlenme. Haydi dersin başına." palavraları!

Nisan sonu Sibel'in doğum günü... Eğlence yok, nöbet yazmışlar. Çiçek geliyor acile, baharın çiçekleri. Narin, kokulu, sade çiçekler. Oooo sesleri, dalga geçmeler Sibel'le. Hocalar makaraya alıyorlar. "Arkadaşız be. Abartmayın. Hem sevgilileri var onun, gelip gidiyorlar. Anlatıyor bana. Sevgili olma niyetinde olsa anlatır mı?" şeklinde geçiştirmeler Sibel'den.

Aykut amcadan kalan tereke işi, Sibel uğraşmadan bir çırpıda hallediliyor. Sonra bir arkadaşı hakkında açılan dava var, görevi ihmalden, hasta yakını para verilip ikna ediliyor. Şikâyet geri alınıyor, dava düşüyor. Bu fakir ve şikâyet edilen çocuk lazım olan parayı ve adli yardımı Erdoğan'dan görüyor.

“Ne demek Sibel, senin arkadaşın benim de arkadaşım.”

“Ama o parayı borç verdim bilesin. İlerde zengin bir jinekolog olduğunda alırım paramı.”

“Tamam, söz! Ödeyeceğiz.”... gibi gibi uzayan göz boyayıcı bir sürü laf zıngırtısı!..

Gerçekten de ödemişti o çocuk parayı. Jinekolog olmuş, tüp bebek merkezi açmış istifa edip. Bir gün çıkıp gelmişti büroya borç ödemeye. Tanımadı doğal olarak. Çay içtiler. Sibel’le olanlara üzüldü yalandan. Tamam da gardaş, para piç oldu bu enflasyonda. Faizi ne olacak. Ürküyor seninki faiz deyince. Gülüyor Erdoğan. Tamam tamam şaka yapıyorum. Alıyor da parayı. Bahattin’e rakı ısmarlıyor, kendine de bir orospu, üstüne para katıp! Sibel’le yatıyor o akşam ama çakma sarışın, yeşil gözlü, dar kalçalı da olsa Türkçe bilmeyen bir Ukraynalı bu kadın... Başka kadınlar da gelip gidiyor yatağa, Melike’nin bir gelişi vardı hiç sorma. Şule dahi var! Yani Şule benzeri bir kadın hayali... Yani bir sürü orospu geçerken yatağından, hayatından geçen gerçek kadınlarla sevişiyor aslında hep, yataktaki orospular sadece rol icabı; Melike’nin, Şule’nin, Sibel’in rolünü çalan et parçaları sadece!.. Ne kadar çağırsa da o kız gelmiyor. Kız diyor bak hepsi çakma sarışın hepsinin göz rengi mavi, yeşil, gel bebeğim tanınmazsın. Olmaz diyor kız, sen beni hiç çıplak hayal etmedin. Bilmezsin oramı buramı, keyif almazsın. Doğru diyor Erdoğan sen git başkalarıyla... Seni hayal edebilenlerle... Seviyor kadını, ellerini gezdiriyor usulca, bacaklarının, kollarının, boynunun her noktasına dokunuyor. Gözleri kapalı öpüyor her yerinden. Kadının hiç sesi çıkmıyor, Erdoğan’a hiç dokunmuyor. Yarım yamalak bir duygu ile kalkıyor üstünden kadının, gönderiyor parasını verip. Zulasını açıyor, resimlere bakıyor. Beş fotoğrafı önüne serip uzun uzun dalıyor. Sen diyor, olsaydın... Ah sen!

Önlerinde çay, simit ziyafeti sınava hazırlanıyorlar. Hadi soru sor bana deyip kitabı uzatıyor Sibel. Erdoğan alıyor kitabı rastgele açıyor bir sayfayı. Birkaç soru soruyor ciddi. Sibel hepsini biliyor soruların.

“Aferin kız. Yalayıp yutmuşsun kitabı. Hadi bakalım son bir soru sana.”

“Hadi sor bakalım.”

“Bir insan bir başka insanı severse yüreği kaç atar, dakikada?!”

Sibel durdu birkaç saniye. Çayı koydu yerine. Sonra birden hızlanıp alıverdi elinden kitabı Erdoğan'ın.

"Üfff ya, şımarık."

Güldü ve hatta güldüler...

Bayağı bir şey öğrenmişti Erdoğan Sibel'in sayesinde tıpla ilgili. Bölük pörçük yüzeysel de olsa. Sonra o büyük gün geldi. Sınava girilmişti. Beynini sınava bırakmış aptal bir sarışın geziniyordu sınava girdiği okulun bahçesinde. Baş ağrısına tutulacaktı büyük olasılıkla. Kafasının içi kazan gibiydi. Yok kazan gibi değil. İçine duman basmışlardı. Yoğun bir duman. Tam o sırada bir el dokundu omzuna. Döndü baktı, Erdoğan!

Sarıldı boynuna Erdoğan'ın. Boşalmıştı tuttuğu zincirler.

"İyi ki geldin. Kendimi yalnız ve kötü hissediyordum."

Ağlıyordu.

"Hayırdır kötü mü geçti sınavın tembel teneke!"

"Hayır! Bilakis çok iyi geçti. Ama o kadar yalnız ve yorgun hissediyorum ki, geldiğine çok sevindim."

"Ne demek güzelim. Seni böyle günde yalnız bırakır mıyım hiç?"

"Sürprizlerle dolusun Erdoğan. Hiç umulmadık anlarda ve ihtiyacım olduğunda bitiveriyorsun. Çok ihtiyacım vardı bir dosta."

"Rica ederim güzelim. Ne demek. Hadi yürüyelim biraz açılırsın."

"Çok iyi olur. Şu ortamdan çıkayım."

Yürüyerek çıktılar okulun bahçesinden. Bir sigara tuttu Erdoğan, Sibel'e.

"Bilmem ki şimdi sokakta kadın başıma."

"İç be! Ne kadını ne erkeği. Hani özgürdün sen!"

Sibel bu meydan okumaya dayanamazdı. Sigara istiyor canı. Yaktı sigarayı, dumanını savurdu. Sanki içmemişti günlerdir. Çok iyi gelmişti sigara ona.

“Erdoğan bırakmak lazım bunu... Bir de hekim olacağım, yediğim naneye bakar mısın? Hem sen de bırakmalısın. Olmaz böyle.”

Ve Erdoğan’ın kafasında başlıyor kurmaca... “Niyetin değişiyor herhâlde güzelim. Baksana öyle sigarayı bırak demeler, anaç bir tavır. Benimsiyor musun beni ne? Planların işliyor mu? TUS da geçti artık. Fon tamam oldu. Sıra portreye mi geldi?”

Yürüyorlardı sigara içerek. Erdoğan giderek yakınlaştı. Ellini tuttu Sibel’in. Sesini çıkarmadı Sibel, elini de çekmedi. Daha bir sıkı kavradı Erdoğan. Yüzüne baktı Sibel’in, gülümsedi ona. Sibel karşılık verdi ama daha utangaç bir ifadeyle.

Kutlama yapılacaktı o akşam. Arkadaşlarıyla içki içecekti Sibel. O da gelsindi. “Gelmem.” dedi Erdoğan. “Siz arkadaş arkadaş gidin. Çok çalıştınız. Orada bir de benimle ilgilenmek zorunda kalma. Sonra ikimiz baş başa kutlarız başarını... Hem bir sürü de açıklama yapmak zorunda kalırsın arkadaşlarına benimle ilgili değil mi ya?”...

“Tamam” dedi Sibel. “Öyle yapalım.” Tam da Sibel’in istediği cevaptı aslında.

Hafta sonuna kadar görüşmediler. Sonra Erdoğan geldi hafta sonu Sibel’i aldı, şık bir restorana gittiler. Yediler içtiler. Sonra dans ettiler bir barda. Barın alt katındaki çılgın müzikle coştular. Uzun uzun öpüştüler dans pistinde. O gece Sibel, Erdoğan’ın evinde kaldı. Dokunmadı Erdoğan Sibel’e. Beraber uyudular öğlene kadar. Önce Erdoğan uyandı. Kahvaltı hazırlıyordu ki, Sibel geldi sarıldı ona. Yine öpüştüler. Kahvaltı ettiler. Pazar günü gezmesine gittiler, Gölbaşına. Arabası yoktu Erdoğan’ın; “Taksiyle değil de dolmuşla gidelim mi kız?”.

“Valla iyi olur.”

Dolmuşla gittiler Gölbaşına. Gezdiler epeyi. Sonra yine yemek faslı geldi göl kıyısında. Elele gölün etrafında dolandılar. Balık tutanlara sataştılar, gülüştüler. Akşam evine bıraktı Sibel’i. Yorgun bir öpücük dokundurdu dudağına ve salıverdi kızı yalnızlığına, babadan kalma kocaman eve emanet edip.

Bir hafta daha böyle geçti. Büro, hastane, birkaç kez buluşup içki içmeler. Teklif içermeyen öpüşmeler. Danslar. Cuma günü Erdoğan çıktı geldi hastaneye.

“İşin ne zaman bitecek güzelim?”

“Biter birazdan, hayırdır?”

“Gidelim yemek yiyelim diye gelmiştim.”

“Çok iyi olur ya. Harika olur. Yemek yoktu evde zaten.”

Aldı kızı Erdoğan, bir taksiye bindiler. Hiç konuşmuyordu. Çorbacıyı geçtiler. Kokoreç yedikleri yeri geçtiler. Kızılay’ı, Kızılay’ın üstündeki mahalleleri. Lüks bir otelin önünde durdular. “Ooo zenginiz Erdoşum. Sevgilin için kıydın paraya!”

“Yürü kız şımarık. Keyfimize bakalım.”

“Kıyafetim de tam uydu ha böyle bir mekâna!”

Kıkırdaşma fettanca...

“Uymasa kaç yazar. Boş ver kıyafeti şimdi.”

“Şimdi” dedi Sibel içinden, “bugün, hatta şimdi, bir an kaçmalı.” Tuttu ayaklarını, rahmi.

Yürüdüler lobide.

“Şimdi” dedi Sibel, hayır!

Birer içki içtiler.

“Şimdi” dedi Sibel, hayır!

Restorana geçtiler, yemek yediler.

“Şimdi” dedi Sibel, hayır!

Diskosuna indiler otelin, dans ettiler.

“Şimdi” dedi Sibel, hayır!

“Hazır gelmişken, inmeyelim aşağı. Kalalım işte otelde. Sabaha da kocaman kahvaltı ederiz.”

“Tamam Erdoğan öyle yapalım. Harika bir fikir.”

“Şimdi” dedi Sibel, hayır!

Odaya çıktıklarında, ben duş alacağım diye banyoya girdi Erdoğan. Sibel odada gezindi. Güzel döşenmişti. Sade, temiz, sıcak... Televizyonu açmaya niyetlendi bir ara ama vazgeçti. Sonra Erdoğan çıktı banyodan, sarınmış havluya. İçi çekti Sibel’in Erdoğan’ı.

“Şimdi” dedi Sibel, hayır!

“Sen de bir duş al istersen, su bir harika.”

“Çok iyi olur valla.”

Yanından geçti Erdoğan’ın, taze bir koku sardı burnunu.

“Duştan sonra” dedi. Yok ama, yine hayır!

Yatakta çırılçıplaktı Erdoğan. Çırılçıplak girdi yanına Sibel. Sarıldı Sibel’e arkasından, gömdü başını Sibel’in sarı saçlarına.

“Uyuyacak mı bu?” dedi içinden. “Gerçekten uyumaya mı niyetli?”

Sertçe döndü Sibel, göz göze geldiler. Erdoğan bastı kahkahayı o zaman. Sibel yastığı aldı vurdu kafasına.

“Mahvettin romantizmi yaa. Çok kötüsün.”

Vuruyordu Erdoğan’a yastıkla, elleriyle. Erdoğan önce kendini korumaya çalıştı. Sonra atıldı tuttu bileklerinden Sibel’i, yine göz göze geldiler. Ancak gülmüyordu bu kez Erdoğan. Sımsıkı kavradı dudaklarını dudaklarıyla, basbayağı bir şey söylüyordu Erdoğan, basbayağı bir şey istiyordu. Sarıldı Erdoğan’a kendine doğru çekti, uzanırken yatağa, “Anladım.” diyordu, “beni istiyorsun, al seninim.” “Ben de seni istiyorum.”

Kızdı Sibel. Hayret etti. O güne kadar hiç açmamışlardı bu meseleyi. Erdoğan’ın zaten aklına gelmez... Durdu bir an Erdoğan, kalktı kızın üstünden. Bir ağlama almıştı Sibel’i.

“Ne oldu Sibel, ne yaptım?”

“Bir şey yok Erdoğan, seninle ilgili değil.”

Sarıldı kıza. Çekti kendine. Öpücüklere boğdu. Ağlayan Sibel bir süre sonra gülmeye başladı. Aradı tekrar buldu Erdoğan’ın dudaklarını, kaldıkları yerden devam ettiler. Ama ne devam etme!

Sanki bir baraj yıkılmıştı da Erdoğan altında kalmıştı. Coşup geliyordu Sibel. Hani kızlığı bozulmuştur, duygusal olurdu, yumuşak dokunmalar belki. Belki bir başka zamana bırakmalar... Yok anam ne gezer, hiç biri yoktu. Eliyle oynuyordu Sibel, Erdoğan’ın erkekliğiyle; diliyle oynuyordu. Kaç orospuyla yatmış olan Erdoğan, böyle bir şey yaşadığını hatırlamıyordu. Dondurma yalar şekilde emiyordu Erdoğan’ı! Dili geziniyordu üstünde. Bir iki tur atıp ağzının içine gömüyordu. Bir eliyle kavramıştı. Dibine doğru bastırıyordu. Anatomide okuduklarını sanki bir bir uyguluyordu! Bu sefer erken boşalacaktı Erdoğan ama kız izin vermiyordu boşalmasına. Ne zaman çıksa, sıkıp başını geri kaçırtıyordu.

Bir an bütün sınırların, tabuların olmadığını hisseti Erdoğan. Ne yapacaktı şimdi, ne istiyordu bu kız? İzlediği tüm pornolar geçti gözünün önünden! Bunu istiyordu Sibel, sadece yapsınlar istiyordu. Vücudunun her noktası zevke doymak istiyordu. Sanki reklam çekiyordu sanki film çeviriyordu. “Hepsini yapabilir miyim acaba?” diye düşündü bir an ve kızın kıçına bütün gücüyle değil ama esaslı bir tokat yapıştırdı, oralı olmadı Sibel. Hatta tokada verdiği cevap bir zevk inlemesine yakındı.

Bütün gücüyle abanıyordu kıza, kızın attığı çığlıklar oteli tutacak neredeyse! Yok canım, bu kadarı yalandır. Kesin numara yapıyordur. Erdoğan Sibel’in üstünde gidip geliyor, dudakları bir birlerinin kulak memesine yakın, ısırır gibi konuşuyor Sibel.

“Ne yapıyorsun bana, söyle Erdoğan?”

“Sevişiyoruz.”

“Ne yapıyorsun bana, sen onu söyle. En adi şekilde söyle!”

“Gömüyorum sana yavrum!”

“Nereme gömüyorsun Erdoğan?”

“Orana gömüyorum bebeğim.”

“Oramın adı ne?!”

Söylüyor Erdoğan adını, en ağza alınmayacak şekilde!

“Başka yerlerime de gömecek misin?!”

“Sen nerene istersen orana gömeceğim bebeğim!”

Gerçekten her tarafına yaptı Erdoğan bunu. Boşalacak gibi olunca pozisyon değiştirdi. Soluklandılar. Arada sigara içtiler. Duş aldılar, temizlenip devam ettiler. Bittiğinde yorulmuştu Erdoğan. Bayağı bayağı fiziki bir yorgunluk hissediyordu.

Ve karşılıklı bakışmalar... Sadece gözle başlayan konuşma; ses yok, gırtlaktan çıkan kelimeler yok, kesişerek konuşan gözler... Bana hep böyle yap Erdoğan. Uzun uzun, güçlü güçlü göm bana! Korkma, ben severim bunu. Hep bunların hayalini kurmuştum. Kulaklarıma terbiyesiz sözler fısılda. Bütün pozisyonları deneyelim Erdoğan. Hatta film bul bize, orada ne yapıyorlarsa aynısını yapalım... Olur, bebeğim, film sana kurban olsun. Sen nasıl istersen öyle olsun...

Nice sonra geçince heyecan biraz, sabaha ayıp olacak diyordu Sibel çarşaf bu hâlde.

“Tamam, kızım hallederim ben sen üzülme.”

“Bakıyorum tecrübeliyiz bu konularda. Hemen hallediveriyorsun. Kaç çarşaf hallettin otel odalarında söyle bakalım!”

Tam da istediği şeydi Erdoğan’ın kıskançlık. Bir damla düştü içinden, hızla gitti buldu bardağı. Hem de kocaman bir damla.

Hele dolsun bakalım, ne olacak göreceğiz.

“Yahu Sibel, küçükken hatırlar mısın, sen bana ben sana şeylerimizi göstermiştik!”

“Hayır.” dedi Sibel. Hatırlamadığını söyledi. Lego oynadıklarını hatırlıyordu ama buna hayır! Pek inanmadı Erdoğan ama yapacak bir şey de yoktu sonuçta. İşkence altında mı hatırlasındı!

Erdoğan yaralanmış akşam, çarşaf kan olmuş, lekeli! Çarşafın parasını ödemek istiyor. Resepsiyondaki, "Rica ederim efendim ne demek, bir çarşaf. Hediyemiz olur. İhtiyacınız varsa doktor gönderelim." lakırtılarına başlıyor. "Yok canım, o kadar uzun boylu değil." Çarşafı topluyordu bir yandan Sibel, otelin kirli torbasına koyuyordu. Kapattı telefonu Erdoğan. Diğeri sordu "Ne olmuş" diye.

"Yok bir şey, Erdoğan abi herhâlde taşa vurdu bu sefer; kız çıktı sanırım akşamki! Yaralandım filan diyor." Gülüşüyorlar; eski müşterileri Erdoğan Yiğit...

Kahvaltıdan sonra para ödüyor Erdoğan, Sibel bakmıyor bile resepsiyondakilere, uzak duruyor. Erdoğan çok ciddi. Belli ediyor tavrını. Bu kız önemli benim için, diyor. Sakın gülüşmeyin! Anladık, diyor görevliler. Saygı duyuyoruz, gülmeyeceğiz Erdoğan abi...

Koca bir yazı böyle geçirdiler. Ankara'da daha sonra tatilde Antalya'da, sonra yine Ankara'da seviştiler; Sibel'in evinde, Erdoğan'ın evinde, otel odalarında. Bu arada iç hastalıkları uzmanı olacak Sibel. Vazgeçmişti kırık çıkıkçılıktan. Erkek işiymiş o. O kadarına da gelemezmiş.

Ve yine o günlerde yine gözler konuşuyor uzun uzun... "Senin işlerin ne âlemde Erdoğan? Artık bir düzene girmeli hayatın, hayatımız. Böyle olmaz..." "Haklısın güzelim. Böyle olmaz. Peki ne olmalı; evlenmek?.. Yani!.."

Evlenme teklif etti Sibel'e yine romantik bir akşamda. Kabul etti Sibel. Öyle nikâhtan geldi Erdoğan'a. Ne düğün istedi ne dernek. Hemen de hamile kaldı. Yine kız. Erdoğan pek mutlu bu durumdan... Sibel üzgün biraz, erkek istiyormuş o. Ne oluyor bu kadınlara ya, erkek çocuk istiyorlar, erkeklerden fazla. Dertleri ne bunların?

Ve devam ediyor konuşan gözler o günlerde yine, hem de uzun uzun daha da uzun...

"Sevgi nedir Sibel?"

"Sevmek böyle bir şey işte, Erdoğan; güvende hissetmek, sevdiğinin omzuna dayanmak..."

“Orasını anladım canım. Anlamadığım, yani benim demek istediğim sevginin kendisi nedir, sevince ne hissedersin değil?”

“Emin değilim Erdoğan, nedir sevmek. Sevince hissettiklerine yoğunlaşmalı insan. Hadi sarıl bana sıkıca, uyuyalım.”

Bir ev buldular evlendikten sonra, dayadılar döşediler. Hatta misafir bile ağırladılar. Çalışkan kız çalışkan olmasına da, yine bu kadar niye yalakalık yapıyor hocalarına? Eğilmeler, bükülmeler, rahatsızlık boyutunda iltifatlar. Hadi Erdoğan’ı da zorluyor, nazik olması için...

Ve ondan sonra yine başlıyor konuşmalar ama yine sessiz, sadece gözlerle...

“Olmuyor ama güzelim, bana uymaz.”

“Hatırım için Erdoğan. Lütfen. Benim için çok önemli, bu adamlar verecek notumu... Doçentliğim var. Hele doçent olayım. Gerisi kolay. Benim hoşuma mı gidiyor sanıyorsun. Mecburum.”

“Gücüme gidiyor.” diyecekti, diyemedi. Gözlerini kaçırdı çoğu zaman yaptığı gibi.

“Hem niye bekâr evi dağıtılmadı Erdoğan? Ne yapacaksın o evi? Öylece duruyor. Kiracıya filan ver. Garsoniyer olarak kullanacaksan, bilmem!”

“Güzelim ne ilgisi var. Dursun işte.. kime zararı var? İhtiyacımız mı var gelecek kiraya?”

“Hem” diyor, “kovarsan evden, orada uyurum.” gülüyor.

Ama gülmüyor Sibel. Bozuk bu hâle.

Bardak doluyor güzelim. Bir gün gideceğim. O ev lazım bana diyecekti son tartıştıklarında ama demedi. İçinde sakladı bu düşüncesini.

1994 yılının bir Mart günü kızları dünyaya geldi. Annesi gibi yeşil gözlü olacaktı bu kız. Açık tenli, sevimli bir sıpaydı. İki isimli olan bu kıza da yine birinci ismini babası koydu. İkinci ismini annesi. Kulağa hoş geliyordu, Gökçe, demek. Naz ise, Sibel’in çok yakın bir arkadaşının bulduğu bir isim. Bunlar iyi arkadaş ya, ta o yaşlarda isimler bulmuşlar birbirlerinin çocuklarına. İkincisi de kız olursa Eda olacakmış adı. Yok

erkek olursa... şuymuş, buymuş. Karışık iş. Erdoğan'ın anlayamayacağı kadar planlı, düzenli, tertipli, verilen sözlerin yerine getirildiği vefakâr arkadaşlıklar. Şartlar ne kadar değişirse değişsin.

Sibel harıl harıl doçentliğe hazırlanıyordu. Kavgalar çoğalıyordu. Derinleşiyordu. Erdoğan daha sık kalmaya başlamıştı bekâr evinde. Sibel hamilelikti, doğumdu, lohusalıktı bayağı geri kalmıştı planlarından. Aksıyordu, açığı kapatamıyordu. Bu çocuk bütün vaktini alıyordu. Erdoğan biraz daha ilgilenmeliydi. Hem Erdoğan'ın işle güçle alâkası yokmuş. Parası da bolmuş. Çocukla ilgilenebilirmiş.

"Ya işte bakıcısı var bebenin."

"Akşamları ne olacak Erdoğan? Ağlaması, meme istemesi... Uyuması."

"İyi valla, memeyi de ben vereyim! Ertesi gün memeyi kesti Sibel, mamaya başladı. Mamayı verebilirmiş Erdoğan!"

Bu şekilde, kavga dövüş temmuzu buldular. Sıcaktı, Ankara tutuşacaktı ki akşam yetişti imdadına. Serinledi ortalık. Sonuçta bozkır işte... Geceleri soğuktu. Edilen kavgalar yormuştu Erdoğan'ı. Canı sıkılıyordu. Çocuk uyumuştu. Uyusun, ben de uyuyayım diyen Erdoğan'ın uykusu kaçmıştı. Telefon etti hastaneye. Eski günlerdeki gibi konuşmak istedi karısıyla.

"Ya bu telefon kaç metre uzakta sen biliyor musun? Taa hastanenin öbür ucundan geldim. Ne var? Neyi beceremedin gene? Çocuk uyudu mu?"

"Uyudu. Sadece eski günlerin hatırına konuşmak istemiştim."

"Erdoğan münasebetsizlik etme. Geçti o cicim ayları. Öğrenci miyim ben? Rezil ediyorsun çocuklara beni. Dalga geçiyorlar arkamdan."

Şıp diye bir ses duydu birden. Bir damla su, taşmış dökülmüştü yine masanın üstüne. Bir bez bulmak için kalktı ayağa. Telefon etti annesine. Gece vakti geldi kadın.

"Anne, çocuğa sahip ol, birkaç saate geleceğim ben hemen."

"Oğlum iyi de, ne oldu bu vakit böyle? Bir delilik etme."

"Bir şey yok. Bir saat çocuğa bak. Delilik etmem anne merak etme sen. Geleceğim." dedi ve çıktı. Sonrasında bir daha hiç gelmedi o eve. O gece

büroya gitti. Bir boşanma dilekçesi yazdı. Sabaha davayı açtı. Bekâr evine gitti. Kaç gece orada kaldı. Kaç kadın geldi gitti. Bir sürü Galatasaray maçı... Neden sonra cebinde bir fotoğraf buldu. O akşam bir resmini almıştı kızının sadece yanına. Hayret etti, ne zaman yapmıştı bunu! Tamamen kayıp bir anıydı. Çok düşündü ama hatırlayamadı. Diğer fotoğrafların yanına koydu.

İki ay sonra davanın ilk duruşmasını takip eden günlerde, Sakarya'da bir restoranda camın kenarında profesörüyle yemek yerken gördü karısını. Çıldırdı. Bela çıkaracaktı. Zor tuttu Bahattin bunu. Gittiler çöktüler bir çay ocağına, hiç konuşmadan, belki de Bahattin'in onu tanıdığı ilk günden bu yana hiç konuşmadan yarım saat geçirdi. Çaylar, sigaralar tüketti. Aklı yine gerilerdeydi. Tersine tersine hatırlıyordu bir şeyleri. Dondurma serinliği duydu birden. Dondurma tadı geldi damağına, yerleşti ve...

Yürüyorlardı mahallenin haytalarıyla, dondurmacıdan dondurma alıyorlardı. Tam çıkacakken karşı karşıya geldiler. temmuz baskını vardı havada. Düştü kızın peşine. Bilmeden, planlamadan; kasti değil yani sadece güzergâh aynı. Yoksa kötü bir niyeti yok. Vazgeçmiş canım, geçmez mi. Arkadaşlarını ikna ediyordu ki belalısı geldi çattı, burnunun ucunda hesap soruyordu. Niye takip ediyormuş kızı. "Sana ne lan! Sana hesap mı vereceğim"i takip eden müthiş bir kavga çıkıyordu. Sağ sol davasından bu yana ilk defa o mahallede trafik, kavga yüzünden duruyordu. Oldukça büyük bir kalabalıkla saldırıyorlardı bunlara. Bunların sayısı saldıranların yarısı... O vakitler cevval ama spora gidiyor bu, dövüş sporlarına meraklı. Grupta güreşçi arkadaşlar da var. İyi çıkıyorlar o sınavdan fazla yara bere almadan. Neden sonra yüzünün kanadığını hissediyor. Bakıyor oldukça derin bir yara. Tornavida dürtmüşler, arkadaşları öyle anlatıyor. Büyüdükçe izi kayboluyor. Demek ki korktuğu kadar derin değilmiş. Façasını önemsiyor Erdoğan. Ömrü hayatında bir kez kavga ediyor bir kız için. Ondan, belalısından ve kavgadan haberi olmayan bir kız için kavga ediyor.

Yüzünü ovuşturdu. Yara izinin üstünden parmaklarını geçirdi. "Haklısın ulan Bahattin." dedi. Değmez, hiçbir kadın için kavga etmeye değmez. Hele seni istemiyorsa, tam aptallıktır. Tornavida yemeye, dürtmeye değmez. Ama aldatıldığını hissetti, haksız da olsa. Hırslandı bu duruma. Bir sürü işler çevirdi. İspatladı ilişkilerini. Korktu Sibel yayılacak diye. Kabul etti Erdoğan'ın şartlarını, bir celsede becerip boşandılar.

“Yaa, senden sonraydı” diyordu Sibel. “Ne yapacaktım, sen evi terk etmiştin. Yapayalnız ve üzgündüm. O hâlde iken çıktı karşıma, ilgilendi benimle. Sevdi beni. Meğer çok eskilerden beri hoşlanırmış benden. Ben de onu sevdim. Hem senin orospularına karışıyor muyum?”

“Siktir git” dedi Erdoğan; “Sevmişmiş, yalnızmış, yalakalığından yattın sen onunla. Profesör ya ondandır!”

“Allah belanı versin.” demişti Sibel.

“Tamam.” dedi Erdoğan içinden, tam isabet. Sonradan kuşkuya düştüğü de oldu. Evlendiler bunlar, ikisi boşandıktan sonra. Karı koca İstanbul’a göçtüler. Hastaneleri varmış şimdi, biri Anadolu, biri Avrupa yakasında, durumları iyiymiş. Kız büyümüş. Bal olmuş, börek olmuş...

Özgür kızdı Sibel. O yüzden 23-24 yaşına kadar bakire kalmıştı. O yüzden babasının zoruyla tıbba girmişti. O yüzden babasına bakmıştı ölene kadar, bir iki yıl. Bütün öğrenciliği boyunca ciddi tek bir ilişki yaşamış, sonradan nişan atmıştı. Asistanlığı ve sonrası Erdoğan’la geçmiş, ilgi alâka görmüştü. Demek ki, özgür bir kız olduğu için, ben evden ayrıldıktan sonra ümidi kesince benden başka bir adam bulmuştu dakikasında! Demek özgür olduğu için, ısrarla erkek çocuk istiyordu. Demek ki, özgürlüğü erkek kullanma özgürlüğüydü aslında! Erkekleri kullanabilmek için özgürdü. Erkeksiz yapamazdı o. Erkekler dünyasında var olabilmenin yolunu bulmuştu; erkekleri kullan! Maddi anlamda, manevi anlamda kullan. Kullanırken dikkat et, sana köstek olmasın, destek olsun. Senin dövüşecek gücün var. Erkeklerin hepsini halledersin ama sırtını duvara vermelisin. Duvar olacak erkek, en uygunu bu. Sıkışırsan kaçarsın duvarın önünden, duvara toslar başları... Mümkünse aynı meslekten, rütbesi daha büyük... Bu arada çevreni geliştir. Çevren geniş olsun. Bu uğurda her şey serbest. Duvar sertleşir böylelikle. Sen benim koruyucumsun. Güvende hissediyorum sen arkamdayken...

Ama bedava olmaz tabii. Karşılığını ver. Baktın işine gelmiyor, bıktır onu. Kendi gitsin. Kendi giderse, hem yüzleşmek zorunda kalmaz kavgadan kurtulursun hem de vicdanın rahatsız olmaz...

2000’li yıllar yaşanmaktadır artık Türkiye’de, her şey değişmekte; hele insanlar her türlü değişimin önünde ve her türlü övgüye değer bir hızda

biçimlenmektedirler. İnternetin, cep telefonlarının, bir sürü ıvır zıvırın belirleyiciliğindedir hayatlar. Onlar izin verdikçe ya da izin verdikleri biçimlerde sevinmekteyizdir artık, üzülmekte...

Erdoğan ise değişime ayak uyduramamaktadır. Bece-remeyeceğinden değil, üşengeçliğinden. Bahattin'le bu konuda sıkça atışmaktadırlar.

"Bak iyi diyorsun Baha, her şey değişiyor ve gelişiyor. Ben de karar verdim, değişeceğim. Çok iyi diyorlar Rus karılarına; bir tane de ben bulacağım!"

Bahattin doğal olarak küfür ediyor arkadaşına. Onun değişimden anladığı...

"Erdoğan!"

"Efendim gardaş."

"Nasılsın ağa?"

"İyiyim ağa. Hayırdır? Bu ses tonuyla."

"Ulan ibne. Bir kerelik miydi? Ne aradığın var ne sorduğun."

"Bak ya manyağın ettiği lafa. Ne yani, bir de çiçek mi gönderecektik! Verdiğin... Hadi neyse itin olsun bir çiçek."

"Tamam zevzek tamam, vazgeçtim. Neyse, akşama işin var mı, seninle bir yere gitsek?"

"Gidelim olur. Nereye?"

"Yaa Rus Konsolosluğu'nun bir daveti varmış otelin birinde. Gelip seni alırım gideriz."

"Aman hocam ya beni bağlama öyle yerlere Allah'ını seversen. Bir sürü kravatlı adam sinir eder beni şimdi."

"Oğlum öyle deme. Façan düzgündür senin. Gidip bir görünelim. Birkaç saat. Sonra kaçarız. Bak gelirsen rakı ısmarlarım çıkışta."

"Bak o zaman olur hacı. Saat kaçta geleceksin?"

Bahattin cevabını verip kapattı telefonu. “Bu işi mutlaka bağlamam lazım.” dedi içinden. Ruslarla bizimkiler doğalgaz anlaşması yapmışlar. Büyükçe bir konsorsiyum kurmuşlar bu iş için. Kıyısından bucağından bir şeyler düşer minin peşinde Bahattin. Ama ters geliyor böyle davetler, elbiseler, konuşmalar. Erdoğan’ı biraz daha salon adamı biliyor. Yanımda olsun diyor, taa ki ben alışıncaya kadar. Hem belki ortak da yürütürüz bu işleri kapabilirsek eğer. Bu düşüncelerle bir on, on beş dakika geçiriyor. Kapı çalınıyor. Bir buket çiçek geliyor Bahattin’e. Gülüyor arkadaşının yediği naneye. “İnanılmaz bir puştsun oğlum.” diyor içinden. Nurcan’a sesleniyor, şunları vazoya koy. Nurcan çiçekleri almaya geliyor. Yüzünde bir sırıtma... Bu da dalga geçiyor. Eşekler!

“Bizim puştun işleri.” diyor Nurcan’a. Nurcan çiçekleri alıp gidiyor. Arkasından bakıyor ve, “Nurcan’ın gerçekten güzel bir poposu varmış, daha önce nasıl da görmedim hayret!” diye iç geçiriyor. Sonra birden derhal aklının kulağını çekiyor. “Sakın ha!”

Akşam otele varıyorlar. Erdoğan rahat, Bahattin biraz huzursuz. Otelin salonlarından birinde bir kokteyl verilmekte. Yerli yabancı tayfadan adamlar. Şimdilik hemen hiçbirini tanımıyorlar. Sadece daveti asıl organize edip bu işe Rus Konsolosluğu’nu da bulaştıran hukuk firmasının sahibi karşılıyor bunları, yer yurt gösteriyor. Ancak oturacak yer bulamıyorlar. Herkes ayakta, ellerde bardaklar. Ortalıkta gezinen yiyecek içecek tepsileri. Bahattin hukuk firması sahibine takılıp geziniyor ortalıkta, onun tanıştırdığı birkaç adamla laflıyor. Erdoğan uzaktan onları izlemekte, bir yandan da özellikle kadınlara bakmaktaydı. Uzun zamandır tasarladığı Rus safarisini belki burada yapabilir, o çok övülen Rus kızlardan birini kapabilirdi. Neden sonra Bahattin’i tekrar gördü. Uzunca boylu bir adamla karşılıklı konuşuyorlardı. Ortalarında kızıl saçlı bir afet, gülen gözlerle bir Bahattin’e bir uzun boyluya bakıyordu. Hemen yaklaştı onlara. Bahattin’le göz göze geldiler. Bahattin;

“Arkadaşım Erdoğan Bey.”

Uzun boylunun adı neydi acaba? Ama kadın nettir. Vik-toriya. Aynı zamanda ihtiyaç oldukça Rus elçiliğinden de çağırıp mütercimlik yaptırıyorlarmış ama elçilik görevlisi değilmiş. Serbest çalışıyormuş. İsteyenlere İngilizce ve Rusça dersleri veriyormuş.

“Bana da öğretmelisiniz Rusçayı. Öğrenmeyi çok isterim.”

“Özel ders vermiyorum, kusura bakmayın. Ama bir kurs önerebilirim.”

“Hayda bu kadar güzel bir Türkçe. Nasıl oluyor yahu bu? Böyle usulünce ben bile konuşamıyorum.”

Burası tam da Bahattin’in Erdoğan’a bir bakış fırlatıp uzun boyluyu koluna takıp uzaklaştırdığı ana denk düşmektedir.

“Biraz daha kitap okuyun bence. Öğrenebilirsiniz.”

“Sizin okuduklarınızı okusam da bu kadar yorulmasam, ne dersiniz? Sizi birkaç yılda bu hâle getiren bu kitaplar, neyse artık onlar, bunca yıllık beni ne hâle getirir acaba?”

“Kusura bakmayın özel ders vermiyorum.”

“Az önce dersler verdiğinizi söylemiştiniz.”

“Ama sizin yaşınızda birine değil. Daha küçükler, 11-12 yaş gibi.”

“Canım siz bakmayım büyük göründüğüme. Avukatım ben, bir dava açar sizin hatırınıza yaşımı hemen küçültebilirim! Hem siz de gelin davaya, sizi görürse hâkim, kesin hak verir bana!”

Kadın güldü bu son söylediklerine ve bir başka görüşmeyi bahane ederek uzaklaştı, daha ötede bir başka gruba daldı. Gece boyu birkaç kez göz göze geldiler. Fazla üstelemedi Erdoğan. Biliyordu, kısmet işiydi bu işler... Kısmetse ayağına dolanırdı.

İki hafta kadar sonra Erdoğan kadınlı erkekli bir masada pür neşe ortalığı kırıp geçirmekteydi. Masalar hınca hınç dolu. Çankaya’da kalbur üstü bir mekandır burası. Daha çok gece on ikiden sonra şenlenen bir yer. Eğlencenin dorukta olduğu bir zamanda birden eğlence mekânının bütün ışıkları yandı. Kalabalık bir erkek topluğu içerideydi. Başlarındaki adam yüksek sesle polis olduklarını, sıradan bir asayiş kontrolü yaptıklarını, kimliklere bakıp gideceklerini söylüyordu. Herkes kimliklerini hazır etti. Erdoğan bir an düşündü. Avukatım dese de göstermese miydi acaba kimliğini? “Boşver,” dedi içinden, “uğraşmaya değmez şimdi bir sürü maraza çıkar.” Kimliğini yaklaşan polise verdi. Kimlikler toplandı.

GBT’lere bakıldı. Geri dağıtıldı. Yerine oturacağı sırada yerine polislerin birkaç kadını alıp çıktıklarını gördü. Birkaç sarışın kadın vardı. Bir tane de kızıl... Nedense dürtüldü Erdoğan. Dikkat kesildi. Tam polis otosuna bindirilirken gördü, Viktoriya’ydı o kızıl. Polisler hareket ettiler. Hemen koştu gitti garsona, kimdi bu polisler? Sivilmiş bunlar, yabancılardan geliyorlarmış. Haftasına basarlarmış, hiç göz açtırmıyorlarmış.

“Müşteri diyoruz abi ama anlayan kim, toplayıp götürüyorlar. Namuslusu da olsa affedersin orospu muamelesi yapıyorlar!”

Teşekkür etti. Arkadaşlarından izin istedi; acil bir işi çıkmış da, gitmesi gerekiyormuş!

Bir taksiye binip Emniyet Müdürlüğüne yollandı. Yabancılar şubesine geldi. Komiser bilmem kimi sordu. Eski bir müvekkiliydi. Soruşturmadan sonra mahkeme aşamasında beraat etmesini sağlamıştı. İşkence işleri. Yabancılarda değil ama ahlak masasındaymış. Bu gece de baskınları yapan ekibin içindeymiş meğer. Gelmelerini bekledi. Bir saat kadar sonra polislerle kadınlar geldi. Bir dünya dolusu kadın vardı yanlarında. Viktoriya’yı görmedi o kalabalıkta. İçeriye götürüp hepsini kodese kapatmışlardı.

“Oooo Erdoğan abi. Hoş geldin ya.” dedi genç polis.

“Hoş bulduk. Nasılsın koç?”

“İyiyim abi. Sen nasılsın.”

“İyi değilim be. Bir sıkıntım var aslına bakarsan. O yüzden geldim gece gece.”

“Ne demek abi gece gece. Başım üstünesin. Hele geç buyur otur, çay içer misin?”

“He ya, iyi olur valla bir çay.”

Çay içerken anlattı meramını. Ne demekti, Erdoğan abi istesin hallederlerdi bu işi. Ama hangi kızdı? Bir adını biliyordu. Bir de saçının rengini. Gidip baksındı o zaman kızlara hangisi ise...

“Ya olur mu mal seçer gibi!”

“Canım başka hâl çaresi varsa...”

Canım olmazmış öyle utanırmış, ayıp olurmuş... Yok polismiş işte, bakıp öğrenip gelsinmiş... gibi uzayan karşılıklı lafla yemeler!..

“Tamam.” dedi polis, çıktı gitti sonunda.

Bir on beş dakika sonra Viktoriya ile geldi. Güzelim kız ne hâle gelmişti. Moral bozukluğu çok kötü etkilemişti güzelliğini. Kaşları düşmüş, gözlerinden akan yaşlar makyajını bulaştırmıştı yüzünün orasına burasına. Sarhoşluk da var tabii. Saçlar dağınık. Erdoğan’ı görünce tanımamıştı. Yüzünde yaygın bir korku, epidemik izler taşıyordu. Polis bırakıp kızı çıktı odadan. Pasaportunu da masaya bıraktı.

“Tamam.” dedi. “Serbesttir abi. Sana emanet. Biz hiç almadık, sen hiç gelmedin, hadi selametle!”

Teşekkür etti Erdoğan polise, kızla baş başa kaldılar. Ayakta duruyor, elleri bir yerlere sığmıyor gibiydi. Gerçekten tanımamıştı Erdoğan’ı. Utandı bir an Erdoğan, kız ezilmişti. Ayağa kalktı. Yakınlaştı kıza, kızın korkusu daha da arttı. Pasaportu aldı masadan, kıza uzattı.

“Merhaba Viktoriya.”

“Merhaba ama tanımadım sizi.”

“Öyle mi. Nasıl olur? Daha on-on beş gün önce otelde tanışmıştık. Rus elçiliğinin resepsiyonunda... Rusça öğretecektiniz bana.”

“Aaa evet! Evet hatırladım. İsminizi hatırlamadım.”

“Erdoğan Yiğit.”

“Evet, hatırladım Erdoğan Bey. Ama burada ne işiniz var onu anlamadım. Çok şaşırdım ben.”

“Sizi aldıkları barda ben de vardım. Sizi götürdüklerini görünce peşinizden buraya geldim. Tanıdık bir polis arkadaşım vardı. Onun sayesinde serbest bıraktılar sizi.”

“Serbest mi bıraktılar? İyi de ben bir şey yapmadım ki.”

“Yapmadığını ben de biliyorum. Boş ver uzun meseleler bunlar, sen kafayı takma. Kaçak çalışıyor demek istiyorlar kısaca.”

Beraber çıktılar emniyetten. Teşekkür etti kısaca Viktoriya. Taksiye bindiler. Evine bırakmak istedi Erdoğan kızı. Kız eve gitmek istemedi, korkuyordu hâlâ, yalnız kalmak istemiyordu. Evine davet sırası gelmişti bu kez Erdoğan’a. Kız hiç geciktirmeden bu daveti kabul etti. Erdoğan’ın evine gittiler. Çay yaptı hemen. Sıcak sıcak içtiler bir iki bardak, bir iki sigara yuvarladılar pek konuşmadan.

Bir duş alır mıymış acaba? Alırmış, nasıl da iyi gelirmiş!.. gibi laflamalar gırla gitti. O gece yatak odasında Viktoriya, salonda Erdoğan, uyudular.

Sabah, bir pazar sabahıydı. Gölbaşına gittiler. Uzun uzun bir kahvaltı ettiler. Daha neşeli geçti kahvaltı, öğleden sonra göl kenarında bir yürüyüş ve akşam saatlerinde evine bıraktı Viktoriya’yı. Hemen ertesi gün başladı Erdoğan yasal işlemlere, araya insanlar, polisler bürokratlar konuldu. Çalışma izni alındı kısa sürede Viktoriya’ya.

“Bir masum kız ki Bahattinim sorma. Öyle masum, öyle çocuksu, öyle güzel... Âşık oldum oğlum, âşık!”

Bahattin yüzünü ekşitti. “Salak” dedi içinden, “yine aşık olduğunu söylemeye başladı.” Bakalım bu ne kadar gidecekti? Ne zaman bıkacaktı? Ne zaman kızı bıktıracaktı?

Tartışma yine büyüdü. Erdoğan sövdü bir süre, küs ayrıldı bürodan yine. Birkaç saat sonra da barıştılar. Rakıya batırdılar sözlerini, mezeye bulaştırdılar.

Tanışalı birkaç hafta oluyordu Viktoriya’yla. Henüz hiçbir talebi olmamıştı kızdan. Bir şey istememişti. Bir şeyler vermeye çalışıyordu ona. Talebi de yoktu, bir şeylerini Erdoğan’a sunsun diye. Sonuçta alacak borç ilişkisi değil ya. Merak da ediyor bir taraftan kız nasıl algılıyor bu durumu diye. Borçlu hissetmesini asla istemez. Ama girişimde de bulunmak gerek. Girişimde bulunmazsa kız, arkadaşa sarar, hiçbir şey olmaz bu kez.

Ve içten içe kendini kurmaya başlamıştı... Ne yapmalı? Bu gece şansını bir denemeli, bakalım altından ne çıkacak. Ama ya reddedilirsem. Yahu

oğlum barış şu duyguyla yaaa. Reddedileceğim korkusuyla ince ince örmekten vazgeç bir yaaa. Reddetse ne olur sanki.

Akşamına buluştular Viktoriya'yla. Yediler içtiler, birkaç kadeh parlattılar. Bu arada seninki iyi rakıcı olmuş. Basbayağı rakı içiyor, dağıtmadan kendini. Kadının rakı içenini, hele böylesi içenini bulmak biraz zor.

"Şeyy Viktoriya. Bir şey demek istiyorum sana."

"Söyle canım ne demek istiyorsun."

"Öncelikle bir daha canım demeni istiyorum, hazır duymuşken kaçırmayayım!"

"Tamam canım."

"Bu 'canım'ı çok güzel söylüyorsun biliyor musun? Bak yaa. Aklımı allak bullak ettin. Tam bir şeyler demeye hazırlanıyordum."

"Ama ben tahmin edebiliyorum canım diyeceklerini."

"Ne diyecekmişim?"

Benden hoşlandığını söyleyeceksin. Benimle vakit geçirmek isteyeceğini, beni görmedikçe özlediğini, içinin benimle dolu olduğunu, buna benzer şeyler. Değil mi?"

"Nereden anladın? Vallahi neredeyse kelimesi kelimesine bunlardı diyeceklerim."

"Çok söyleyen oldu bunları bu ülkede bana Erdoğan. Bakıyorum da, sen de aynısını söyleyeceksin. Senin farkı ne Erdoğan?"

Birdenbire hiç ummadığı bu söz karşısında şaşırdı. Önce ne diyeceğini bilemedi. Sonra içinden öfkenin bir çığ kamuflajına bürünerek aktığını hissetti. Saldırmak istedi Viktori-ya'ya.

"Ulan" diyecekti, "sen daha kaç yaşındasın da bana senin farkın ne diyorsun? Kaç adam düzdü seni ve arkasına bakmadan gitti de, kaçı sana bu yalanları söyleyip kandırdı da"... Ama tuttu kendini. Birkaç saniye düşündü. Öfkelense miydi acaba? Yakıp yıksa mıydı ortalığı? Yoksa yalakalığa vurup

çapkınlığına devam mı etseydi? Doğru, mantıklı bir cevap verip kendini beğendirmeye mi çalışsaydı? Kendi mi olsaydı, ne aklına geliyorsa artık? Bir de ne söyleyecekti ki kıza, aslında haklıydı. Doğrudur, bu memlekette, hele kızsan, hele Russan, hele de güzelsen, milyon kere aynı sazları dinlemiştir mutlaka. Peki... Kendisi hak ediyor muydu bu tepkiyi? Ona bu yalanları döşeyenlere söyleseydi ya bu sözleri, niçin kendisi kurban olsundu ki? Bunca yalanın dolanın hesabı bundan mı çıkacaktı? Kendi yalan söylememiş miydi? Doğrusu yalan söylememişti. Yani herhâlde. Kimseye seninle evleneceğim, seni seviyorum dememişti. Demezdi de. Bahattin'e söylerdi kızları sevdiğini ama kızların yüzüne demezdi. Daha önceleri demiş miydi? Hatırlayamadı. Zorladı ve...

İşten çıkmıştır. İş de değil ya. Babasının bürosundan, Çankaya'daki o hukuk fabrikasından... Sanki fabrika görünümlü bürodan. Avukatlık yapmaktadır büroda, kıyısından bucağından. Melike'den yeni ayrıldığı günler. Kıştır yine, soğuktur. Ankara tanıdık bir palto, gocuk, mont kalabalığı altında ezilmektedir. Kar yağmış yeni. Birazı erimiş, geri kalanı birer alacaklı gibi, hesap sorar gibi, buz olmuş, yakasına yapışmış oranın buranın. Otobüs bekliyor. Sigara içiyor. İçince sigarayı ısındığını duyumsuyormuş. Bir de totemi var Erdoğan'ın, ne zaman dolmuş, otobüs beklese hemen bir sigara yakar ki, dolmuş otobüs çabuk gelsin! Totem tutmuştu. Birkaç nefes çekmişti ki otobüs yanaştı. Kış günü geç vakit, otobüs boş sayılır. Birkaç yıkılmış gövde var sağa sola. Arkalara doğru yürüyor. Otobüs kavşağı geçiyor, Atakule'nin önünden yolcu alıyor. Bir kızla bir oğlan bu. İkisi de deri montlu. İç geçiriyor bir an. Onun da istediği hep deri montla gezmek aslında. Ceket, kravat... Pek sevdiği bir giyim tarzı değil. Oğlan sinirli, kıza sayıyor. Kız ağlamaklı dinliyor. Gözlerinde korku var. Kızı tanıyor, tanıdıkça daha bir çöküyor paltonun içine. Oğlan sayıyor mavi bakışlı, permalı sarı saçlı kıza. Ama ne diyor anlamıyor. Kız mahcup, kabahat işlemiş gibi oğlanın elini tutmaya çalışıyor. Oğlan itiyor elini. Biraz daha söyleniyor. Zoruna gidiyor Erdoğan'ın, "Ulan ibne, sen kimsin de benim kıymetlime sayıyorsun. Ulan puşt dünyaları dar ederim sana." diyor birkaç defa, içinden prova ediyor aslında. Bir ses bastırıyor bunu, "Sus oğlum sana ne, kız hatırlamaz bile seni. Hem ne demişti hatırlamıyor musun? Düşünmüyorum; Erdoğan'ı bir sevgili gibi hiç düşünmedim. "Boş ver ne bok yerlerse yesinler!" Daha netleştiremeden ne yapacağını, Kuğulu Park'ta iniyorlar. Arkalarından bakıyor bir süre, birkaç saniye. Otobüs

hareket ediyor, Ankara’nın karanlığına karışıyorlar. Karanlığına atıyor bildiği masumiyeti, bir daha da çıkmıyor o delikten. Sonraları çok düşünmüştür bu anıyı. Neydi buradan çıkarılacak ders? Bir şeyler anlatıyordu, içini acıtan bir şeyler. Biliyordu oysa ama itiraf edemiyordu. Senin sultanın yapacağın, baş üstünde taşıyacağın birine, birileri it muamelesi, belki de orospu muamelesi yapıyordu işte. Bu Erdoğan’ın tercihi değildi. Peki, bu acıyı niye çekiyordu onun tercihi değilse?

Aynı hislerle doldu yine bir an. “Yani” dedi, “yaptın elaleme orospuluk da, bana gelince mi bu pozları takınıyorsun. Sana kıymet verdik, ilk günden istemedik, evimizde yatırdık da, izin aldık da karşılık istemedik diye mi bu nazın edan, bu sözler.” Diyemedi tabi, cesaret edemedi. Söyleyemeye-ceğinden değil, kuş uçar diye! Tuttu kendini...

“Benim farkım güzelim, dürüstlüğümdür. Eğer söylüyorsam bunları, içimden öyle geldiği içindir. Başka bir amacı gizlemiyorum. Sürdüğü yere kadar seninle olmak istiyorum.”

Sessizce karşıladı Viktoriya bu sözleri, yorum yapmadı. Sadece kadehe sığındı, bir yudum içti. Kadehi koyacaktı ki masaya, Erdoğan kendine kızdı. Niçin böyle bir açıklama yapmıştı ki, niçin yalvarmıştı ki. Ona karı mı yok? Sokaklar dolu amına koyayım! En alası kaç para bu Rusların! Atarım bunu başımdan, kiralarım bunlardan... Yok lan iki tane kiralarım, biri kızıl biri sarışın, keyfime bakarım! Bu da gitsin farklı olanı bulsun.

“Kalkalım” deyiverdi. Kadeh kızın elinde kaldı. Kız onayladı başıyla, ağzı hâle doluyken içkiyle.

Hesabı bile istemedi. Çıkarıp bir şeyler attı masaya. Nasılsa ezbere biliyordu ne gelecek gelmeyecek. Bahşiş bile hayliyle çıkardı bu paradan. Yapıştı kızın koluna, sıktı parmaklarıyla sürükledi dışarıya.

Benim gururumla oynadın Viktoriya. Sana açıklama yapmak zorunda değilim. Sana ispat borcum yok. Kimseye ispat borcum yok. Al sana farkım, bir et için kimseye yalvarmam tamam mı?...

Söze gerek yoktu, beyni konuşuyordu zaten. Küfür edince üste çıkacaktı. İçinden bile olsa bu küfürleri etmek zorundaydı. Öyle olduğuna inandı. Çirkinleşmeliydi. Efendi oldu da ne oldu, ne geçti eline? Haaa, ne geçti? Söze gerek yok! Hepsini anlatabiliyordu sürükler gibi götürmesiyle.

Bir taksiyi durdurdu. Açtı arka kapısını, koydu kızı içine. Kapattı kapısını. Arkasına bile bakmadı. Yürüdü gitti. Sonra döndü arkasına baktı. İstiyordu ki Viktoriya taksiciye şurası demesin. Fırlasın gelsin arkasından, özürler dilesin. Ama gitmişti. Taksiciye şurası deyip gitmişti. Tekrar döndü, yürümeye koyuldu.

Pezevengin birine telefon etti. Biri sarışın biri kızıl iki tane kız çağırdı. Onlar sevişti bu izledi bir süre. Sonra hep beraber seviştiler! "Ulan şerefsiz" diye söyleniyordu dişlerinin arasından. "Sana kıymet verdik de başımıza mı çıktın, en alanız kaç para lan sizin? Şerefsizler! Orospular! En iyiniz kaç para? Al işte, bu düzdüklerim senden bile güzel. Hepinizden güzel lan. Melike'den de, Sibel'den de, Viktoriya'dan da, hatta senden bile güzeller. Sen git elin itine takıl, seni baş tacı edecektim ulan. O piç sana it muamelesi yaptı. Bunu mu istiyordun? Layık olduğun bu muydu?"

Sabah sirkeye karışık uyandı. Ağzında acı tatlar. Yatağında yatan iki kadının serin yumuşak tenleri bile kendini iyi duyumsatmadı ona. Kalktı acele duşa girdi. Yıkandı, arınamadı duygularından. Sinirliydi hâlâ, alamamıştı hırsını. Döndü geldi, kızları kaldırdı. Giyindiler gittiler, bu sigara içerken mutfakta, ne sigara verdi kızlara ne çay koydu. İyi günler bile demedi, yolcu dahi etmedi. Sonra oturdu.

"Aferin." dedi kendi kendine, bu kızlara kötü muamele ederek öcünü aldın, aferin! Ne yaptı ulan kızlar sana, sen ne dediysen onu yaptılar. O yüzden mi onlara saygısız davrandın. Sonra bir siktir çaldı bu düşünceye. Orospu alt tarafı dedi. Boş ver. İyi davransam ne olacak? Benim aşkımla mı ölecekler? Viktoriya ne yaptı acaba? Biraz haksızlık mı ettim kıza? Yok be daha beterini hak etti o sıpa.

Giyindi, büroya gitti. Kapıdan girdi içeri. Nurcan misafiri olduğunu söyledi. Bir bayanmış. "İyi." dedi, beklesinmiş biraz, işleri varmış. Sonra görüşürmüş. Geçerken odasına gözü ilişti, Viktoriya'ydı onu bekleyen. Gülümseyerek karşıladı onu bu kez, işi gücü de unuttu. Geçtiler Erdoğan'ın odasına. Masasına oturdu Erdoğan, üstten alacak ya...

"Erdoğan ben sanırım sana haksızlık ettim. Nasıl bir insan olduğunu değerlendirmeden ezbere konuştum biraz. Özür dilerim."

Şaşırdı kaldı Erdoğan. “Hayret!” dedi içinden, “Bir kadın benden özür dilesin.” Bekleseydi biraz daha, kendisi özür dileyecekti aslında. Yarım saat erken davranmıştı Viktoriya. Gözleri çocuksu, öne doğru bakıyordu. İçten miydi acaba, özellikle takındığı bir tavır mıydı? Çözemedi. Uğraşmadı da.

“Rica ederim güzelim, asıl ben sana biraz kabalık ettim sanırım. Evet, sinirlendim ama senin şartlarını da değerlendirebilirdim. Bir an öylesine kendimle yoğunlaştım ki, seni ve şartlarını unutuverdim.”

“Yok haklısın. Her insan aynı değil Erdoğan. O soruyu sormamalıydım.”

“Anladım canım. Sen de beni affet. Kabalığım için özür dilerim.”

“Eeee boş ver bunları da aç mısın onu söyle. Ben çok açım.”

“Ne güzel ben de açım. Ama ben ısmarlamak istiyorum yemeği. Barışmak için”

“Tamam anlaştık.”

Barışmaları çok eğlenceli geçti. Kahvaltıyı bir alışveriş merkezi takip etti. Uzunca bir aradan sonra ilk kez sinemaya gitti Erdoğan kıza uyup özlemiş olduğunu duyumsadı sinemayı. Güzel de bir filmdi. Ama filmi pek izleyemedi. Liseden bu yana sinemada bir kızı sıkıştırmayalı uzun zaman olmuştu. Onu yaptı. Kızın orasını burasını okşadı bir süre. Dudaklarını aradı buldu o karanlıkta. Önce utandı yaptıklarına, biri görse bu yaşta. Ama kendini de alıkoyamadı bu zevkten. Sinemadan sonra Erdoğan’a gittiler. Uzun, yumuşak, çeşitli tatlar barındıran bir sevişmeydi bu. Değişik kızlara ait kokular buldu Viktoriya’nın burnu. Kendisinin kullanmadığı bir Rus parfümüydü bu koku. Üstelik ucuzundan.

Kalkınca yataktan “Ben,” dedi. “yatak yüzlerini bir değiştireyim.”

“Ne oldu ki temizler daha.”

“Yok Erdoğan, başka kadın kokusu duymak istemem bundan sonra.”

“Ama güzelim...”

“Biliyorum Erdoğan biliyorum bekârsın, bana verilmiş sözün yoktu öncesinde...”

“Benim yerime konuşmaktan vazgeçsen Viktoriya. Ben kursam cümlelerimi... Nasıl olur?”

Gülümsedi. Gülümsemesi karşılık gördü. Ama bir damla da su sesi duydu. Bir yerden koptu, altında olmasa da aranıp bir bardak buldu oralarda bir yerlerde. Ya da vazgeçmeliydi Viktoriya kendi yerine de sevişmekten.

Öncelikle duş almalıydı Erdoğan, dişlerini fırçalamalıydı. Güzel elbiseler giyinmeliydi insanlar sevişmeden önce. Her gittiğinde kalkıp duş almak hem temizlerdi insanı hem rahatlatırdı. Erdoğan ne istediğini her an söylemeliydi. İstediği her şeyi yapacaktı Viktoriya yeter ki istesindi. Bütün sevişme boyunca kaç defa kafasını kavradığı Erdoğan’ı göğsüne bastırmıştı.

Derin acıların var canım, bunların hepsini alacağım senden. Sen boşalt bana bunları. Bırak hepsi gitsin canım. Ama dur bakalım önce, tıraş olmalısın. Git önce tıraş ol, duş al. Bir de evde çıplak gezme. Merak etmeliyim. Heyecanı kaçıyor. Dişlerini fırçalamayı unutma... Söze gerek yoktu yine, gözler anlatıyordu her şeyi!

Tüm bu işlerle uğraşırken banyoda, en son kafasını uzatıp koltuk altlarını da almasını rica etmişti, Viktoriya. Tüm bunları gerçekleştirdikten sonra sundu kendisini.

“Üstüne çıkayım mı, haa, ister misin canım? Dur ben geçeyim alta... Nerene dokunmamı istersin? Böyle iyi mi, böyle zevkli mi? Bakalım bunu daha önce yapmış mıydın? Uslu dur, dinlenmeme izin ver. Yaramazlık yapma. Bir daha Erdoğan bu tırnaklarla yatağa girme sakın, olur mu canım?”

Bir sürü şey istiyor, yapınca da karşılığını veriyordu. Uysal bir kedi istiyordu Viktoriya, kendi yarattığı bir şeyle, o artık neyse, onunla sevişiyordu. Bu Erdoğan mıydı? Erdoğan hamurundan yapılan bir başka şey mi? O belli değildi. Ama ne güzel karşılık veriyordu. Hayatında ilk kez bir kadının göğüslerinde yatabiliyordu, endişe etmeden. Öylece uykuya dalabiliyordu.

Senin şefkate ihtiyacın var canım. Seni çok seveceğim. Anlaştık bebeğim, sen nasıl istersen öyle sev beni...

Çok anlayışlıydı Viktoriya, o kadar anlayışlı ki Erdoğan'ın yerine de kuruyordu çoğu kez cümleleri, onun yerine de düşünüyor, ondan önce düşünüyordu. Onun adına, onun iyiliği için, sağlığı için, şunun için bunun için...

Ve içsel konuşmalar...

Don ütülenir mi ağabeyciğim?

Daha ne istiyorsun lan işte, ne güzel. Sıcacık hem steril!

Allah'ını seversen yaaa!..

Monologlar da devam ediyordu. Hatta bu monologlar hamile kaldığında daha da fazlalaştı. Titizlik hastası mıyız biraz? Delilik bunun yaptıkları. Bir ev bu kadar temiz olursa tabii ki mikroplar da yaşayacak bir yer bulur. Ne güzeldi eskiden: O kadar pistim ki, mikrop bile ölüyordu bu pislikte!

Gülünecek şey mi bu dediklerin.

Gülmeyim de ne yapayım?

Bir kadın tutalım mesela, ben yetişemiyorum artık ev işlerine, ağırlaştım.

Emrin olur...

Devam etti gitti buna benzer tonla içsel lakırtılar...

Tuttuğu hiçbir kadın beceremedi Viktoriya'nın istediklerini, beş ayda 7-8 kadın geldi gitti eve değişik. Hepsinde ya çöp vardı ya sap.

Evlenmedi de bu manyak karı. Evlenme teklif etti aslında Erdoğan ama kabul etmedi. Sebep, hamile kaldıktan sonra böyle bir teklifi kabul etmezmiş! Öncesinde olsa imiş belki ama şimdi kabul edemezmiş. Çocuk için evlenemezmiş Erdoğan'la. Erdoğan bu teklifi sadece kendisi hamile kaldı diye yapıyormuş. Aslında duyumsadığı bu değilmiş. Bu sadece göstermelik bir evlilik olurmuş. Şuymuş buymuş...

"Anladım." dedi Erdoğan, içinden bir siktir çekip. Aslında ben kursaydım cümleleri bu kadar uzatmazdım. Daha sade anlatabilirdim. Çok ağız dökse de kandıramadı kızı, evlenmedi Erdoğan'la.

"Sevgi nedir Viktoriya?"

“Sevince insan onu koruma gereği duyar aşkım. Üzerine titrersin. Sadece senin olsun, mutlu olsun istersin.”

“Tamam aşkım, onu biliyorum. İnsan sevince şöyle hisseder, böyle hisseder. Sorduğum sevginin kendisi nedir? Elle tutulur mu, gözle görülür mü?”

“Bilmem canım, sen yat dizlerime, saçlarını okşayayım senin.”

Beraber yaşamaya başlayalı çok da bir zaman geçmemiştir daha.

“Bu arada, Erdoğan kızımız olacakmış.”

“İnanmam, bir kız daha haa. Çok güzel be. Harika. Üç olacak inşallah!”

Nasıl yani, “Üçüncü kız mı? Senin başka çocukların mı var?”

“Var. İki kızım daha var.”

“Hiç söylememiştin bana.”

“Evet dememiştim. Sen de sormadın. Daha önce iki kez evlendim ben. İki kızım daha var. Biri Kayseri’de, diğeri İstanbul’da yaşıyor.”

Bu söz üzerine çok büyük bir kavga çıktı aralarında. Viktoriya ısrarla bu bilgiyi ondan niye sakladığını soruyor, Erdoğan ise pratikte bunun bir öneminin olmadığını, önemli olanın şu anda beraber olmaları olduğunu savunuyordu. Ama önemli olan bu pratik değildi. Kendisine yalan söylenmişti. Yalan söylenmemişti aslında sadece anlatılmamıştı; saklanmıştı, en kötü anlamıyla. Saklamak demek yalan demek değildi Erdoğan’ın aklında.

“Hani farkın dürüstlüğündü.”

“Yalancı olsam şimdi de söylemezdim.”

“Aslında söylemeyecektin, ağzından kaçtı senin.”

“Başladın yine benim yerine konuşmaya, fikir üretmeye, hangi hareketi hangi saikla yaptığımı kurcalamaya.”

“Saik nedir? Küfür mü ettin bana?!”

“Hayır, küfür etmedim sana; saik, amaç gibi bir anlam taşıyan bir kelime. Her boku bilirsin de bunu mu bilmiyorsun?!”

“Kötü sözle konuşma benimle. Bilmiyorum, hiçbir şey bilmiyorum, daha kaç kızın var onu bile bilmiyorum.”

“Öğrendin işte.”

“Yalan söyledin bana. Yalancısın, zaten avukat değil misin, hepiniz yalancısınız!”

Erdoğan bu söz üzerine bir şey demedi. Biliyordu, derse ve karşılığında bir şey duyarsa bardak taşacaktı. Viktoriya da sustu. Konuşmadı. Hatta iki hafta sonra doğurana kadar da gündelik şeylerin dışında pek bir şey konuşmadı. Erdoğan da üstelemedi. Sessizlik hoşuna gitmişti. Doğurduğunda çocuğu adı ne olsun diye sordu. Düşünmemişti Erdoğan daha önce bunu. Asya deyiverdi.

“Niçin Asya?”

“Ne bileyim, kulağa hoş geliyor işte.”

“Ben de Lena olsun istiyorum.”

“Lena nedir?”

“Lena, Sibirya’da, benim doğduğum yerlere yakın bir nehirdir. Altay dağlarından doğar ve kuzey buz denizine karışır. Baktıkça bu kıza, Türk olan babasını hatırlayayım diye.”

“Niye hatırlayacaksın ki beni, hayırdır?”

“Ben gidiyorum Erdoğan. Türkiye’den ayrılacağım. Ülkeme döneceğim!”

“Yine yalan söylediğimi söyleyeceksin bana. Sana bin defa dedim ki sana yalan söylemedim sadece lafı geçmedi ben de söz etmedim. Sakladım diyelim.”

“Ne dediğinin önemi kalmadı artık. Ben bilemem benden başka neler sakladın.”

“Yalvaracak değilim sana, istediğini yap. Ama kızım soyadımı taşıyacak.”

“Tabii taşıyacak. Hakkı bu onun.”

Nüfusuna geçirdi kızı, Asya Lena’yı. Doğumdan birkaç hafta sonra yolcu etti bunları Moskova’ya. Birkaç sene sonra postadan bir fotoğraf gönderildi Erdoğan’a. Mektup filan yoktu. Sadece arkasında Asya Lena yazan, üç dört yaşlarında bir kız çocuğunun resmiydi bu. Bunu da aldı koydu diğer fotoğrafların arasına!

Anaç kadındı Viktoriya. Nasıl bir anne çocuğundan önce düşünür, onun hakkında kararlar verir, onun iyiliğini düşünme yetkisi, terbiye etme yetkisi ondadır... Erdoğan’a da öyle bakmıştır. Don ütülenir mi? Ütülenmiştir. Ütülenebildiğini öğrenmişti Erdoğan. Viktoriya’nın rahminde güvendedir. Başı ağrımamakta, dert çıkmamakta, tertemiz bir evde, tertemiz donlarıyla mutludur. Hem böyle de olmak zorundadır. Onun adına en iyisi düşünülmektedir. Karşı gelmek cezayı gerektirir. Tatlı sert uyarılar. Küsmeler. İlgiyi alakayı alıkoymalar. Annen küserse sana, sen nasıl iyi hissedebilirsin ki?! Rahmindedir işte Viktoriya’nın. Bir insan başka ne isteyebilir ki? En güvenli, en sıcak yerdir orası. Erdoğan annesiz büyümüştür. Bilmediği yeri özlemez insan. Bilmediği yeri aramaz. Büyük nankördür Erdoğan. Kaç annen var Erdoğan senin, kaç rahme girdin de çocuk sahibi oldun? Birden fazla babası olana piç derler de, birden fazla annesi olana ne derler?! Ben biricik değilsem sana nasıl güvenebilirim? Çık içimden, doğuracağım ama sahip çıkmayacağım sana. Yılan yavrusu gibi kendi başına sürüneceksin. İçimde ol, içimde kal, bana değerli ve güçlü hissettir. Annelik duygusu çok güç verir insana. Sen hiçbir şeyi merak etme, ben senin adına hallederim her şeyi. Senin, benim olduğunu bildikçe benim her şeye gücüm yeter.

Ama bedava olmaz tabii. Karşılığını ver. Ona iyi bak. Üzerine titre. Baktın senin değil, sadece koy yoluna gitsin. Sonuçta memeli olmak zorunda değilsin. Yılan yavrusundan say onu, sürünsün dursun! Yılandan saymazsan eğer, vicdanın rahatsız olur. Kim bırakabilir yavrusunu, hangi annenin vicdanı titremez?..

“Hacı sen de biliyorsun hikâyeleri aslında; anlatmaya gerek yok. Ama hayatıma giren, daha doğrusu adam gibi uzun süre giren kadınlar hakkındaki izlenimler bunlar. Gördüğün gibi abi, benden ne siper ne de duvar olur; ne kimsenin içine girebiliyorum ne birini içime alıyorum. Ne istediğimi bilmiyorum herhâlde. Farkında değilim ne yaptığımın sanırım.”

“Bilmem ki Erdoğan nedir senin derdin? Aslına bakarsan bunu daha önce hiç düşünmedim adam akıllı. Bakma sana küfürler edip kovalıyorum ama o kadar basit değil, hele bu dediklerine bakılırsa... Biraz daha didiklemek gerekiyor.”

“Nasıl yapacağız bu didiklemeyi usta?”

“Bana kalırsa kadınların seçici olduğunu biliyor ve buna hürmet ediyorsun, farkında olmadan. Evet! ‘Farkında değilim’ demen buna işaret ediyor; sen seçildiğine hürmet ediyor, bunu yerine getiriyorsun ancak bu şekilde davrandığının farkında değilsin. Bana en mantıklı gelen açıklama bu.”

“O ne demek lan! Ben seçtim oğlum kadınları, peşlerine düştüm, elde ettim. Kadın seçer de ne oluyormuş?”

“Hayır yanılıyorsun. Kadınlar seçer ağa.”

“Ya Bahattin bir şey sorduk sana. Şimdi öyle bir laf ettin ki, hadi bakalım. Yine dalacağız şimdi. Hem sen anlamazsın karı kız işlerinden.”

“Anlarım anlamam meselesi değil bu Erdoğan. Farkına varmak bu. Yaşadığının sayısı ile değil, yaşadığını hissetmek, bilmekle ilgili, her şeyden önce kendini bilmekle ilgili tabii.”

Bahattin kızmıyor, aksine alttan alıyor, bir filozof edasıyla kurcalıyordu. Basbayağı iş edinmişti kendisine bu meseleyi. Erdoğan da ona uymasının uygun olacağını anladı. Şakaya vurmadan, tartışmayı çatışmaya dönüştürmeden konuşmaya karar verdi. Bu arada ikinci kadehler doldurulmuştur.

“Bak şimdi Erdo. Sen öncelikle, dediğin gibi ne istediğini bilmiyorsun. Bunun da temelinde, ne olduğunu bilmemek yatıyor. Hayat seni savurduğu gibi yaşıyorsun. Bazen dizginleri tuttuğun, istediğin ve bildiğin gibi yaşadığın da oluyor. Mesela Hakkı Baba öldüğünde ondan kalanları küçültmek, senin istediğin bir şeydi. Temelinde ne yatıyordu bunun?”

“Valla o zamanlar bildiğim şuydu ki, o kadar büyük bir büroyu yürütemem. Yani o yaratılışta değilim. Hem paraya da ihtiyacım yok. Geliyor Aydın’dan. Avukatlık çerez gibi bir şey benim için. Belki zevk için...”

“Peki şuna da cevap ver o zaman gardaş. O kadar adama yol verdin de bir tek Necla’yı mı tuttun elinde? Hatta soruyu şöyle genişletelim: Necla’yı niye elinde tuttun ve o kıza niye hiç asılmadın?”

“Necla mı? Necla’nın ilgisi yoktur ki bu işlerde. Hem baba yadigarıdır Necla. Nasıl elimde tutmam ve nasıl asılırım! Allah ne der?”

“Bak gördün mü; iş, güç, para oldu mu tıkır tıkır işlerini yürütüyorsun, bu işleri aslında iyi biliyorsun. Sorunumuza dönersek, bu işlerde ne istediğini biliyorsun ve ona göre davranıyorsun. Sıkıntı çıkmıyor yani yapısal bir sorun yok. Çıkan meseleler gündelik, temel sağlam olunca kolayca çözülüyor. Yanılıyor muyum?”

“Doğru söylüyorsun gardaş. Bak bu konuda haklısın. Peki, özel hayatta niçin bu kadar bocalıyorum? Ne istediğimi bilmiyorum sana göre, öyle değil mi?”

“Tam öyle değil ağa. Bence zorlasak ne istediğini bildiğin kesin ortaya çıkar. Bence ne istediğinin farkında değilsin sen. Sadece seni seçen kadınların peşinden gittin sen. Sana kızdığım anlarda bunu düşünmüştüm: Ulan demiştim içimden, bu kız seçti bu herifi, fena kız değil, her biri için böyledir, otursun kırsın kıçını yaşasın işte bununla. Ama yok illa bir sorun çıkar ve sen bu sorun çıkınca düşmezsin peşine, aksine kaşır ve kanatırsın. Bu durumda benim anladığım, senin ne istediğini bildiğin ama bildiğin şeyin farkında olmadığın. Belki sorunların ortaya çıkması ve senin gemileri yakman da bu temellidir. Yani istediğin şeyin bu olmadığını gerçek manada anladığında, çekilmez oluyor. Belki o kızın daha tanıştığınız gün yaptıkları sana ters geliyordur ama sen üstünde durmuyorsun bunların. Daha sonra birikiyor ve sen hop, Allahaısmarladık...”

“Bak bu doğru lan. Hep bir hissim vardır. Biri bana bir şey yaptığında yahut yaptırdığında, yani kötü yahut istemediğim manada, bir bardağa bir damla su koyarım ve bir gün o bardak dolar. Taşınca, yaptığı son hareketle ya da söylediği o sözle doldurunca, o insan da biter benim için.”

“Bak gördün mü? Bence bu senin ne istediğini bildiğini sadece farkına varmadığını gösterir. Sen bardak dolduruyorsun ama karşıdaki için bu bir ikiyüzlülük olarak algılanıyor.”

“Ne demek ikiyüzlülük?”

“Şöyle, sen o katlanamayacağın ama bardak hesabıyla bir süre çektiğin tavır ve sözleri ilk başta çekebilirim, tolere edebilirim izlenimi yaratıyorsun. Üstelik senin hatırın için değil, ben öyleyim hissi veriyorsun karşındaki kadına. O da buna kanıp sana bağlanıyor. Seni aradığı erkek sanıyor. Olmadığını anlayınca da büyük yıkım oluyor tabii. Hem sana kızıyor ikiyüzlü diye hem kendine nasıl kandım diye.”

“İyi de abi. Ben düştüm kadınların peşine. Onlar bana bir şey yapmadı ki.”

“Başta da söyledim abi. Kadınlar seçer diye. Paradigmamız bu!”

“Olur mu lan! Ben gördüm, ben tavladım o kadınları.”

“Ya da kendini kandırdın hacı bunca zamandır.”

“Ya abi bak, kavgaya dökmemeyim diyorum ama zorluyorsun.”

“Sinirlenme Erdo. Bak anlatayım.”

“Anlat bakalım, neymiş bu seçme seçilme meselesi.”

“Şimdi abi, kendini bütün elbiselerinden, Allah’tan, kitaptan, dinden, törelerden, yasalardan, kurallardan arındırdığında geriye, çıplak kadınlarla erkekler kalır. Her şeyin serbest olduğu zamanlar. Kurttan, kuştan farklı olmadığımız zamanlar. Kadın... doğrusu dişi diyelim şuna. Dişi, doğurma özelliğine sahiptir ve doğuran aynı zamanda seçme hakkına da sahiptir. Hani hep bildik bir söylem vardır: En iyi dölü almak! İşte bu doğurma özelliğine sahip dişi doğurmaya hazır olduğunda, yani çiftleşme döneminde, bir erkeğin kendisine yaklaşmasına izin verir. Daha doğrusu erkeklerin kendisine kur yapmasına. Esasen bu kur denilen zıkkım, erkeklerin birbirini yediği bir süreçtir ve bu süreç sonunda o dişi için mücadele eden erkeklerden en güzeli, en güçlüsü ne bileyim işte bir şekilde en iyi döle sahip olduğunu ispat eden erkek, bu dişi ile çiftleşmeye hak kazanır. Bu hesapla, erkeklerin kadınlardan daha güzel olduğu sonucu da çıkar!”

“İşte şimdi tam sıçtın Bahattin! Ne demek o, erkekler daha güzel. Ulan, ibne dedirteceksin kendine zorla.”

“Oğlum, düşünsene bir; kadın seçiyor, neye göre seçiyor?”

“Olur mu lan. Kadınların göğüsleri var, popoları var, bacakları, saçları... Bizim neyimiz var?”

“Hiçbir kadına sordun mu neyim var diye?”

“Yooo, sormadım.”

“Bir sor bakalım ne diyecek?”

“Tamam, bir denerim.”

“Erdoğan, bu dediklerin azdırıcıdır. Erkekleri azdıran dişi uzuvları fakat bunların hiçbiri üremeyle doğrudan ilgili değil dikkat edersen. Üremeye yarayan organ ise gizlidedir, saklıdır, dışarıdan tamamı görünmez. Erkek organı ise, doğrudan üremeye yarayan organı, dışarıdadır. Görmeye ve seçmeye müsait bir yerde!”

“Bak hiç böyle düşünmemiştim.”

“Hem bir de kıl olayı var hacı. Kafamda tam oturtamıyorum ama kesin var yani, biliyorum.”

“Nasıl yani, kıl?”

“Ya şimdi bu hayvanların erkeklerinin pek çoğunda güzel kıllar vardır, güzel kuyruklar, renkli pullar, ne bileyim işte yeleler, şunlar bunlar... İşte boynuzlar vardır bir kısmında, güçlü pençeler. Ama hepsi sonuçta keratindir. O zaman keratinin bir alakası var bu işlerde! Ama ne?”

“Kendi kendine konuşuyorsun Bahattin. Ne söylemeye çalışıyorsun?”

“Diyorum ki bu keratinden oluşan boynuz, kıl, tırnak gibi oluşumların da etkisi var bu seçme seçilme işlerinde de, genel kültürüm yetmiyor anlamaya! Her neyse, işte kıldı, boynuzdu, dikkat et dişilerde daha güdüktür, daha sönük, erkeklerde ise daha bir gelişmiş, daha bir parlak, albenili... Dişiler biraz da bunlara bakarlar; seçerler erkeklerini.”

“Sakal bırakayım hemen ya da bıyık. Hem etek tıraşı da olmayayım bundan sonra!”

“Doğru, bu dediklerimden bu dediklerin çıkar doğal olarak. Ama artık millet ne sakal ne bıyık, hatta göğüste kıl bile istemiyor. Geçen bir arkadaşı

gördüm, kollarından yeni yeni kıl çıkıyor ve yeni bir tarihte evlendi bu herif. Bu nedir diye sordum. Verdiği cevap ilginç, eşinin isteği üzerine, koldu, göğüstü artık söylemediği başka yerler de var anladığım, evlenmeden önce gitmiş ağda yaptırmış seninki! Gerdek merdek artık uzamaya başlamışlar. Eee ne yapacaksın, dedim. Bilmem dedi. Göreceğiz.”

“Deli miymiş yoksa deli mi sikmiş lan bunu!”

“Ne bileyim ne bok yemiş kiminle. Her neyse, kıldı tüydü bu işlerle bir ilgisi var ama herhâlde doğrudan değil. Bunların bu şekilde varlığı dişiye bir şey anlatıyor. Artık ne anlatıyorsa ve dişi biliyor ki bu herif iyi heriftir.”

“Ve seçiyor.”

“Evet! Seçiyor ve erkeğin kendisine yaklaşmasına izin veriyor. Artık gerisi erkeğe kalmış. Diyor ki dişi, bir takım kriterleri esas alarak seni seçtim, bana ispatla yanılmadığımı.”

“Biz de götümüzü yırtmaya başlıyoruz yani bundan sonra!”

“He ya, öyle yapıyoruz. Yırtınıyoruz. Bazen de yırtınmıyoruz. Bak mesela sen yapmıyorsun.”

“Yapmam ağa. Asla yapmam. Ama bilmeden yapmam. Ne istediğimi bilmiyorum, ne istediklerini bilmiyorum. İkisini tokuşturuyorum; iki eksinin çarpımı artı oluyor, başım belaya girmiyor.”

“Başladın yine makaraya. Bir ciddi ol be!”

“Denerim hacım sen devam et.”

“Nerede kalmıştım ben?”

“Seçtim, ispatla diyordun.”

“Hıı. Kadının bu şekilde erkeği seçmesi aynı zamanda dişilerin potansiyel olarak ne istediklerini daha iyi bildiklerini, daha bir farkında olduklarına da işaret ediyor. Gerçekten bakarsan herhangi bir kız daha ergenliğe adım atar atmaz kaba hatlarıyla, hatta bazen en ince ayrıntısına kadar evlenme törenini, gelinliğini, damadın giyeceğini, çocuğunun adının ne olacağını, erkeğinin boyunu posunu, para miktarını, saçını başını hayal eder, kurgular ve bence, çoklukla bilinçli olarak bunların peşine düşer. Bir başka deyişle

bir fon oluşturur kendisine ve bulmaya çalışır içene uyacak portreyi... Bulur, bulmaz ayrı mesele. Ama bilir ne istediğini. Bulmazsa ve bulduğu ile yetinmek zorunda kalırsa mutsuz olur. Bu hayat şartlarında belki de bir ömür sürecek bir mutsuzluktur bu. Mutsuzluk da demek yanlış aslında... Eksiklik demek daha doğru... Hiç bir şeyle dolmayan bir eksiklik duygusu bu. Bir başka deyişle, her kadının bir dünyası vardır. Elindeki imkânlarla, hayal gücünün, zekâsının yettiği bir dünya kurar kendine. O yüzden olmadığında, dünya başıma yıkıldı, der. Biz de ise tam tersidir. Kadın odaklıyızdır biz. Önce portreyi bulur, fonu sonra çizer, donatırız. Böyle olunca çoklukla fon portreye uyar. Kadınların işi daha zor, fona uyacak portre aramak ve bulmak zordur. Hele elinde tutmak... çok daha zor...

“Değil mi elektrik alacaklar!”

“Evet yahu! Bu elektrik lafından ne çok söz ediyorlar, değil mi?”

“Hem de çok. Sonra ya gelen faturayı ödeyemiyorlar ya da çarpılıyorlar!”

“Doğru dedin. Kadının bu fona uygun portre araması neye yol açıyor biliyor musun?”

“Körebe oynamasına mı?”

“Dalga geçme oğlum, bir akıllı ol. Bu arayış, aynı anda üç-beş erkeği düşünmelerine, onlarla düş kurmalarına, hatta bazen arkadaşlık etmelerine yol açıyor.”

“Ama sorduğunda yok arkadaşım diyor, yok bir yemek yedik, biraz lafladık diyor.”

“Diyor da diyor. Hepsiyle yatıp kalkmıyor tabii! Yoksa birinci aday kaçar değil mi ya?”

“Kaçar. O yüzden yedekliyor... stepne misali! Zaten, bir şeyi çok müşahede etmişimdir; bir kadın bir erkeğe arkadaşım diyorsa, kesin seni sıraya koydum diyordur! Kaçma dur şuralarda, ara sıra buluşalım, konuşalım; seni tanıyayım. Belki seni alırım. Olmaz da ayrılırsam, sana koşarım!”

“Olmadı şimdi Erdoğan. Bir kadın bir erkekle arkadaşlık etmez mi yani?”

“Etmez. Eğer gerçekten arkadaş gibi görüyorsa ilişkilerini, yani açık veya gizli bir niyeti yoksa sorduğunda seni abi gibi, kardeş gibi, bir baba gibi filan sevdiğini söyler. Seks yapmanın yasak olduğu bir akrabalık derecesine yerleştirir seni.”

“Yani amca olur ama amcaoğlu olmaz mı?”

“Olmaz. Yeğen der ama kuzen demez. Niye demez çünkü evlilik yasaktır üçüncü dereceye kadar. Biliyorsun, kuzen dördüncü derece akrabadır; baba bir, abi, kardeş, amca, dayı iki, yeğen üç...”

“Öyledir. Bak bu aklıma gelmemişti. İyi oldu söylediğin, bunu da yazmalı bir yerlere. Sonra üç beş erkek arasında bir an gelir bir tercihte bulunur ve diğerlerini resmen gömer. Bir daha ağzınla kuş tutsan göremez, ulaşamazsın ona. Ulaşsan da iter seni, olmadı rezil eder bırakır. Bir kadın bir erkeği bırakırsa tam bırakır ağa. Bir daha yüzüne bakmaz. Çünkü yaptığından çoğunlukla emindir. Bundan bir şey olmaz der ve bırakır. Biz erkekler ise genellikle sikimizin keyfine baktığımızdan, kadınlardan hevesimizi alınca döneriz... Döneriz de ne buluruz o belli olmaz işte!”

“Bir ufak daha söyleyeyim lan?”

“Söyle ağa, söyle. Hem sıcakları da söyle. Benimki kuzu şiş olsun.”

“Tamam.”

“Buz da koy suya. Sağol kardeşim. Hadi yarasın. Ne diyordum ben?”

“Tercihini yapar... Erkekler heves peşinde, kadınlar üç beş erkek düşünür diyordun!”

“Kadınların bu şekilde davranması neyi gösterir peki?”

“Ne istediklerini bildiklerini mi?”

“O var tabi ama o tutum da bir başka şeye işaret eder: Kadınların, erkekler söz konusu olduğunda daha mantıklı olduklarına.”

“Olur mu hiç, kadınlar daha duygusaldır. Ağlar, sızlarlar...”

“Ağlamak, sızlamak duygu belirtisidir ama duygusal olduğunu göstermez insanların. Duygu birikimi olabilir mesela. Bir boşaltım aracı olabilir. Ya da

kadınlar tarafından sıklıkla kullanıldığı anlamıyla, bir silah!”

“Kesinlikle. Ağlayıp her istediklerini yaptırıyorlar.”

“Gördün mü? Ne zaman ağlıyorlar bir düşün. Yani erkeklerin ağlamadığı fakat kadınların ağladığı olguları bir düşün. Yoksa ölünün arkasından herkes ağlar. Hem başka bir şey daha söyleyeyim sana; kadınların seçme hakkı dediğim gibi doğanın yasasıdır. Doğa; doğurma gücü kadınlarda, dişilerde olduğu için onlara bu hakkı vermiştir. Bütün doğal düzen içinde var olan ve değişmeyen bu yasa insanlar söz konusu olunca değiştirilmiştir. Üstelik çoğu kasti bir davranıştır bu; dünyayı geliştiren ve değiştiren erkek mantığı ve gücü bu işleri yaparken büyük güç kazanmış ve bu gücü kullanmıştır. Artan para ve askeri güç, teknolojik imkânlar bir yandan da kadınların seçme hakkını elinden almak amacıyla kullanılmıştır.”

“Değil mi? İşte bütün bu töreler, kadını eve kapatmalar, cinayetler, babasına para vermeler, işi gücü sokağı yasaklamalar ve uyulmadığında sonu cinayete kadar varan cezalandırma yöntemleri... Haklısın, bir yandan bu gücü kadınları ezmek için kullanmışız. Ezmek! Bunun içinde seçme hakkını elinden alma olgusu var.”

Ve günümüzde kadınlar tekrar bu doğal güçlerinin farkına vardılar. Kullanmak istiyorlar. Kullanmak için güçlenmek istiyorlar. Güçleniyorlar, güçlendikçe özgürleşiyorlar, birey olarak var oluyorlar. Bireyselleşme, beraberinde seçme hakkının ortaya çıkmasına yol açıyor. Ancak bu noktada bireyselleşmenin, yalnızlaşma gibi bir olumsuz yansıması var. Bunun da aşılması gerekiyor tabii. Yalnızlaşma sorununa bulabildikleri en etkin ve güvenilir sonuç, çocuk sahibi olmak; en azından bu günler, bu yıllar için! Üstelik çocuk da yetmiyor, illa erkek çocuk olacak! Çünkü erkek çocuk onun hayatında en güvenilir erkek ve belli bir yaştan sonra en koruyucu varlık onun için. Düşünsene bir, en esaslı kavga nedeni nedir? Birisinin anasına sövmek! Bunların hiç biri olmuyorsa; kedi, köpek besliyorlar.”

“Katılırım katılmasına da, çocuk sahibi olmak beraberinde bir erkeğe de katlanmayı gerektirmiyor mu?”

“Gerektirmez mi. Seçsin, seçemesin bir erkek lazım ona çocuk sahibi olmak için. Ama Avrupa’da Amerika’da buna da gerek kalmıyor. Yasaların izin verdiği yerlerde kadınlar gidip alıyorlar spermi ve hamile kalıyorlar.

Oluyor bu. Yüzlerce örneği var. Yani çocuk sahibi olmak için sperme ihtiyaç var, bir erkekle sürekli beraberliğe değil. Erkekle beraberlik bir kadın için ihtiyaç olmaktan, bir sosyal güvence olmaktan giderek çıkıyor ve bir keyif hâline geliyor. İsterse, beğenirse!.. Özellikle bizim içinde yaşadığımız çağda, coğrafyada, gelir durumunda bu bariz görülüyor. Fakir ve eğitimsiz çevrelerde bu kadar keskin değil ama büyük bir savaş veriliyor bu konuda ve kazanacaklar, hiç şansımız yok! Zira asla hayır diyemeyeceğimiz kavramlar var hayatta, birkaç ters ve olumsuz örneği olsa da, bir erkeğin annesine ve kızına hayır demesi pek zordur. Biz bir kadının seçme hakkını elinden alsak dahi, büyüdüğümüzde annemizi daha da etkin koruyabileceğimiz çağa geldiğimizde, babamıza cephe açar, kızımızı ise asla böyle bir sürece atmak istemeyiz. Ama onun için en iyisinin bu olduğunu düşündüğümüz erkek vardır belki de. Onun seçme hakkına müdahale de edebiliriz. Kız istemek ne demek Erdoğan? Bir bireyi, bir özgür bireyi birinden isteyemezsin. Gelenekmiş, ananeymiş... İşte bunlar kadınların seçme hakkının elinden alındığını gösteren en geçerli kanıtlardır."

"Ama değişiyorlar diyorsun ve biz de bocalıyoruz, öyle mi?"

"Tabii ki bocalayacağız. Bir kadın diyebiliyor ki, ben senden boşanacağım, baba ben bununla evleneceğim ya da çocuğuna, babanı terk edeceğim... Katlanılabilecek şey midir bu? Kadına karşı şiddet dediğimiz budur. Erkek kıskançlığı dediğimiz de budur. Bak sen pek kıskanmazsın... Neden, hiç düşündün mü? Bence umurunda değil. Seçmiş, seçmemiş, vazgeçmiş... Nasılsa seçileceğini biliyorsun ve kimseye herhangi bir anlamda bağımlı değilsin. Böyle olunca, kıskanmana da gerek yok. Bir başka deyişle kıskanmanın temelinde çok büyük ölçüde, beğenilmeyeceğim, yalnızlaşacağım, kaybedeceğim gibi bir duygu ve bunun yarattığı hırs var."

"Peki ne yapacağız? Yani buradan sulh çıkmaz bence. Yeni bir paylaşım savaşı, yeni bir güç savaşı çıkar. Belki de başlamıştır bu savaş."

"Çoktan başladı. Artık baba kavramı eskisi kadar yoğun anlamlar taşımıyor insanların nezdinde. Olmasa da, olabiliyor. O yüzden, koca kavramı da içerik kaybediyor. Boşalıyor içi. Güven, para, sosyal güvenlik, koruyuculuk yavaş yavaş içinden sıyrılıyor. Peki geriye ne kalıyor? Geriye sevgili kalıyor; kuru sevgili! Aslına bakarsan işimize gelmeli bu durum.

Hep istediğimiz bu değil miydi? Ye, iç, seviş... Sorumluluğuna katlanma, keyfine bak, yeter ki senden bir şey istemesin!”

“Ben ne oluyorum hacı, bu denklemin neresindeyim?”

“Sen çok bilinmeyenlisin abi. Kadın virüsüsün sen! Den-gelerini bozuyorsun. Nasıl yapıyorsun, bunu bilmiyorum.”

“Çok iyi feyk atarım abi!”

“Özü, onlara istediklerini verdin. Ancak onlar vermeni değil, öyle olmanı istediler. Ama sen olmadın. Bir süre öyleymiş gibi davranabildin. Bu savaşta cesur, ne yaptığını bilen, düzenli orduya dâhil, ortak bilince sahip askerler gibi değil; bağımsız hareket eden, duruma göre konumunu ve silahını belirleyen gerillalar gibi davrandın. Şımarma! Bir kadını algılıyor, algıladığında ne istediğini, ona onu veriyorsun. Kendin dedin. Ne dedin? Dedin ki; Melike, önümde dur, dedi... Sibel, arkamda dur, dedi... Şule, içine girmek istedi... Viktoriya, içine almaya kalktı seni... Sen hepsine evet dedin ve öylesine inandılar ki o erkeğin sen olduğuna, senden çocuk sahibi bile oldular. Hem de zevkle. Büyüttüler, ettiler...”

“Evet dedim.”

“İşte sen bir süre birinin arkasında durdun, birinin önünde. Bıraktın bir süre biri içine girdi çıktı, sen birinin içinde yaşadın bir süre. Ama istediğin bu değildi. Sıkıldım de, vazgeçtim de, idare edemedim de, etmedim de... Sonuçta hepsi aynı kapıya çıkar.”

“Bir başka deyişle, ben kadınlara istedikleri erkeğin ben olduğum izlenimini verdim. Yani onları kandırdım, öyle mi?!”

“Kesinlikle kandırdın. Ama iyi kandırdın. Buradan nereye varıyoruz?”

“Benim şerefsiz bir puşt olduğuma!”

“Bravo o zaman, yaz: Bir, kadınlar seçer...”

“İki, Erdoğan puşttur!”

“Alkışlıyorum seni Erdo. Bak ne güzel kendini ifade ettin. Şaka bir yana, sen böyle yaparak bir bakıma kendini de kandırdın. Onları kandırdığın ise, kesin.”

“Bence böyle değil Baha. Yani kendimi kandırdığım kısmı doğru değil. Bu kadınlar benim bazı hayallerime aracılık yaptılar farkına varmadan.”

“Ne gibi?”

“Anlatması biraz zor be hacı... Mesela, iyi hatırla, hepsi ile gemileri attığım an, çocuğun doğumunun biraz ertesidir. Hiçbirine de kürtaj ol demedim. Belki Melike’ye demişimdir. Ama çok toydum o zamanlar. Demişsem bile ısrarcı olmamışımdır kesin.”

“Eee?”

“Bir çocukluk, ergenlik hayaliydi bu.”

“Neydi o hayal?”

“Dört ayrı kadından, birer kız çocuk sahibi olmak!”

“Hadi canım, inanmam. Gerçekten mi lan?”

“Gerçekten.”

“O zamanlar niye söylemedin bunu?”

“Söyleyeyim de taşağınla gül bana diye mi anlatacaktım sana!”

“Şimdi niye anlattın öyleyse?”

“Bu kadar rakıdan sonra, taşak çalışmaz ümidiyle!”

“İyi hatırlattın. Doldur şuna. Buz da koy ama suya.”

“İyi lan anladık... Suya, her seferinde...”

“O zaman benim sandığımdan daha fazla farkındasın ilişkilerinin.”

“Bu anlattıklarından yola çıkarsak, evet öyleyim.”

“Yani diyorsun ki, çekmezdim o kadar ama kız doğuracaklar bana...”

“Aynen. Hatta ağzıma öyle geldi demiştim kadınlarıma ama gerçekte kızların adı bile hazırdı. Belki öncelikleri değişmiştir. Kesin olan şuydu ki, dört ayrı kadından, birer kız, adları: Cansu, Gökçe, Asya ve Zeynep!”

“İnanmam lan. Saçmalıyorsun, atıyorsun, zırvalıyorsun...”

“İnanma oğlum. İster inan ister inanma. Bunca yıl benle yaşadı. Senin organizmana ihtiyaçları yok bu duyguların.”

“Alınma lan manyak. Şaka yaptım. Yani sana yakışmadı, böyle düzenli hatta desiseli işler.”

“Desise değil abi. Bir hayaldi. Gerçekleşti.”

“Bir bakıma şunu da diyorsun ki, dört ayrı kadından birer kız olabilmesi için, ne yapıyormuşuz, boşanıp diğerine geçiyormuşuz!”

“Yaşa Bahattinim. Okuldayken de akıllıydın sen amına koyum!”

“Ben de seninnn. Adım kadar emin olduğum bir başka şey daha var ki...”

“O da benim puşt olduğum mu?!”

“Asıl sen yaşa. Hem de uzun yaşa gardaşım. Eğer adım Baransa sen de efendi, akıllı, uslu bir adamsın. Ama adım Bahattin. Sen de puşt oluyorsun bu hesapla!”

“Hem bir şey daha var gardaş.”

“Neymiş? Sürprizlerle dolusun sen de.”

“İyice bokunu çıkardın haa. Sarhoş oldun gene sen. Ben diyordum soytarılık yapmayayım, adam gibi dinleyeyim çocuğu. Sen başladın şimdi. Sen kurt adamsın oğlum. İçmeyince adamsın, içince böyle sapıtıp bir garip oluyorsun.”

“Tamam, tamam. Kızma, devam et.”

“Şimdi bu dört karıyı toplayınca aslında bir karı ediyor!”

“Nasıl bir kadın o?”

“Nasıl bir kadın o değil, doğrusu belli bir kadın. Adı sanı var. İşi, gücü, cismi...”

“Hangi kadın?”

“Bir kadın işte...”

“Böyle gizemli olman çok etkileyici Erdo. Kadınlara da mı aynı numarayı çekiyorsun lan!”

“Asıl puşt sensin biliyor musun?”

“Oğlum nasıl olmayayım, öyle bir laf ediyorsun ki...”

“Yakışmıyor değil mi bana?”

“Bilmem, şimdilik eğreti durdu diyelim.”

“Ama doğru dediğim. Bu dört kadını toplayınca...”

“Kim ediyor?”

“O! İşte biliyorsun.”

“Kim ulan? Hani diyecem bacım ama bacı da yok bende. Yoksa Nurcan mı?”

“Ne Nurcan’ı lan! Salak mısın? O değil. Ya... Abi senin bir kızın vardı hatırlarsan, lisedeydim, sen hukuk birdeydin hani.”

Ve zaman çarkı kendiliğinden geriye işlemeye başlamıştır yine...

Soğuğun Ankara’yı balta gibi yardığı o şubat gününde Mülkiyelilerin köşesine doğru gitmektedir Erdoğan. Derya ile buluşacaktır. Kızdan çok hoşlanmaktadır. Sevmektedir kendi tabiriyle. Ne anlarsa artık sevgiden o yaşta. O şekilde ve içerikte sevmektedir. Açılamamıştır kıza. Korkmuştur reddedilmekten. Reddedilmek mukadderat ise bu işkenceyi başkası çekmelidir. Silahı zaten saklamamış olanı, silahtan haberi bile olmayanı dövseler kaç yazar? Derya’ya açılmıştır. Derya bu kızı tanımaktadır. Kendisi kadar tanımamaktadır aslında. Ancak Derya sorarsa sorulması gerekeni, sanki daha etkili olacaktır. Yok be, etkili olmayacaktır. Sadece reddedilmek mukadderat ise, kulağın duymaması en iyisidir. İhale usulü anahtar teslim bu işi Derya’ya yüklemiştir. Derya, bugün durumu aktaracak, aldığı cevabı Erdoğan’a taşıyacak. Malın teslim edileceği yer Mülkiyelilerin köşesi, elektrik direğinin dibi, zamanı dersane çıkışı!..

Yürüyor aşağıya doğru; alacağı haberin havaya zıplatma esnekliği fazla, alacağı haber keskin, kesiği derin olur. Derya gülerek karşılıyor bunu ama gülümsemesini hayra yormuyor. Çünkü zaten sırıtık bir oğlan bu Derya, aka

boka gülen bir tip. Nasılmış iyiymiş, sormuş mu, sormuş, ee ne demiş, zaten bir çıktığı varmış, olmazmış, düşünmüyormuş, Erdoğan'ı bir sevgili olarak görmemiş...

Bir jilet kadar kesici ve bir jilet gibi hayta bir edayla ama bir jiletin kazıyabileceğinden çok daha derine bir yerlere girmiştir bu sözler. Bir daha da çıkmayacaktır. Bu sözler üzerine seyrekleştirir görüşmelerini, yavaş yavaş tüketir sözlerini, beraber yürüyüşleri maça kurban edilir, sokağından geçmek yasak, hayalini kurmak idam nedenidir. Uzak tabanca seslerinin ürkekliği bulaşır hayatına. Pencere önlerine çıkmak, serseri kurşun hedefi olmak istemez. Seçtiği, istediği, beklediği, onu seçmemiş, istememiş, gelmemiştir. Zaten bir çıktığı varmış. Ulan çıktığın varmış da aynı mahalledeyiz, aynı dershanede, haftada hiç yoksa üç gün beş gün görüyorum seni. Haberlerini alıyorum Levent'ten. Olsa çıktığın, bilirim. İstemedi beni ağa. Nazikçe reddetti. Ederken meçhul birini soktu araya. Saygını bozma, sapıklaşma demenin bilmem necesi. Uzak dur demek, yaklaşma... Yaklaştın sen bana, uzak git aslında. Tam olarak bu... İstemiyorum dese belki dinlemeyip bela olacağım başına. Bir daha teklif etmek yok ağa. Kısmetse olur. Zorlama. Kısmetse ayağına dolanır. Kısmet değilse... Neyse.

Baharın tüm seslerini duymaz olmuştu Erdoğan. Oraya buraya savrulan bir akıl. Nereye gireceğini bilemeyen bir organ şeklinde tezahür etmiş, bütün hayaller mümkün olduğunca çok kadını içine almaya başlamıştı. Hem niceliksel olarak hem niteliksel olarak bir savunma düzeneği geliştiriyordu içinde çok da farkında olmadan. Reddedilmeme miydi? Bir av meselesiydi bu: Avcılar karacaları vuruyordu. Yahut bir savaştı verilen, askerler birbirlerini öldürüyorlardı. Bütün cesaret kırıcı gelişmelere rağmen, ki bu gelişme sadece bundan ibarettir, canı çok çektiğinden kadın olgusunu, bu safarinin yahut savaşın dışında kalmaya niyeti yoktu. Peki, ne yapmalıydı? Nasıl davranacaktı? Şimdilik meçhul bu, ne yapacağını bilmiyordu. Belki de yapması gereken, ortaya çıkıp taramaktı ortalığı ya da sinip bir ağaç kavuğuna keskin nişancı edasıyla, vurduğunu indirmekti. Vurduğu inmeliydi, Erdoğan'a âşık olmalıydı!

Bahattin'in ise olanlardan haberi yoktur. Uygun bir zamanda dökülecekti Bahattin'e. Bahattin hukuk birinci sınıfta, o yaşta ayrılmıştı bunlardan. Sekiz on yıl aynı evde büyümüşler, bütün çocukluk beraber geçmiş, bu

aşamada ayrılmışlardı. Bahattin, bekâr evinde kalıyordu. Görüşemiyorlardı çok. Hemen büyümüştü haspam birinci sınıfa gitmekle. Bu çakmıştı o sene, kazanamamıştı hukuku. Başka bölümlere yetiyor puanı ama illa hukuk olacak. Bir sene tehir ile girdi hukuka. Bahattin'in birinci sınıfı bitirdiği günlerden biriydi, Bahattin'i dövüp hastanelik ettiği gün!

Bahattin birinci sınıfı bitirmiş, arkadaş grubu memleketlerine dönünce daha bir fazla uğrar olmuştu mahalleye. O mahallede sürtmeye başladığında, Aydın'a gitmeleri gerekir bunların, Hakkı Baba ile çiftliğe giderler. Yaz boyu bilmediği, alışık olmadığı ama iyi gelen bir hayattır bu. Tatil dönüşü kazandığı haberini alır hukuku. Birkaç hafta daha gider Aydın'a. Bahattin hep oralarda, bundan habersiz, bu ondan habersiz birkaç hafta daha ayrı kalırlar.

Kesin dönüşte içecekler... Toplanır hayta takımı bir şişe, iki şişe mahallenin arka tarafındaki arsada yaz günü... Sıcak da rakı perişan eder gençleri. Herkes evine dağılır. Bahattin bir anı paylaşır; Bahattin bir kızla çıkmıştır. Hem de çok güzel bir kızla çıkmıştır. Sevgili olmuşlar. Nasıl olmuştur bu? Okul bitince mahalleye takılmaya başlamıştı ya, bir kızla tanışmış, mahallenin aşağısında otururmuş, hani saçları sarı, gözleri mavi, gülüşü delici. Eeee? İşte onunla çıkmaya başlamışlar. Arkadaşlıkları ilerlemiş. Sonra bir gün eve davet etmiş, o da gelmiş. Öpüşmüşler ama şey yapmamışlar! O da üniversiteyi kazanmış bu arada, biliyor musun? Bilmiyorum. İşte öpüşmüşler bayağı ama o işi yapmaya gelince, olmaz demiş kız, yapamam. Kusura bakma gardaş senin yatağını kullandık! Helal olsun gardaş, bir yatak ne demek.

Gerçekte o yatak o gece parçalanmış, her yeri bıçaklanmış, balkondan aşağıya atılmıştır. Bahattin ise o gece eve gelmemiş ve bir arkadaşında kalmıştır. İyi ki de gelmemiştir.

Bu olaydan bir hafta sonra bir halı saha maçı sırasında Erdoğan, Bahattin'e çok sert girmiş, acısı geçen Bahattin Erdoğan'a ters laf etmiş, orada başlayan kavga tüm araya girmelere rağmen dışarı taşmış, son aşamada bulunan bir odun Bahattin'in kafasına indirilmiş, sersemleyen Bahattin kılıçtan geçirilmiştir, diğerleri soyunma odasından koşup yetişene kadar. Bahattin'den geriye kalan, büyük bir pişmanlıkla hastaneye taşınmış, Bahattin ilk haftaki dersleri bu yüzden kaçırmıştır.

Mantıken Bahattin’in bir suçu yoktur. Bilmiyordu ki o kıza takıldığını. Söylemedin ki ona bu durumu hiç. Onun bütün bilgisizliğini Erdoğan biliyordu ama gel de anlat bu mağlubiyet duygusunu. En yakın arkadaşı, sevdiğini öpmüştü! Dayak faslı bitip de Bahattin’in yarık kafası, şişmiş gözü, patlamış dudağının farkına varana kadar aklında dönen cümle buydu.

Bir seneye yakın konuşmadılar. Bahattin hiç anlatmadı Hakkı Baba’ya dayağı. Anlatsa, Hakkı Baba yerdi Erdoğan’ı. Kardeş gibi büyümüşlerdi aynı evin içinde. Yapılacak şey miydi bu, cezası ağır olur diye anlatmadı Bahattin. Bir sene sonra pişmanlık ağır bastı. Gitti özür diledi, biraz naz çekti ve barıştılar. Bir daha da o kızı hiç sormadı Bahattin’e. Bahattin de hiç söz etmedi o kızdan. Evlenmedikleri kesindi kesin olmasına da, ne olmuştu acaba? Hiç bilemedi. Öldü meraktan yarıldı, soramadı.

“Anladım.” dedi Bahattin. “Hâlâ o kız mı?”

“Sen nereden biliyorsun?”

“Seninle küsken, Hakkı Baba anlattı bana her şeyi. Senin ne duygular beslediğini. Sonra benimle onun arasında yaşananları. Senin tepkinin büyük nedenle bu olabileceği kanısına vardık. Yoksa seni niye affettim sanıyorsun, niye uzun saçla geziyorum hâlâ... Eşek şeyi gibi duruyor tepemde odunun izi! Öldürecektin beni.”

“Keşke geberseydin ibne, keşke! Şimdiye çıktıydım hapisten. Babam biliyordu öyle mi?”

“Biliyordu ya, ne sandın? Onun bir bilmediği varsa, o da Tanrı’nın nerede yaşadığıdır! Gerisini bilir.”

“Peki ne oldu gardaş, o kızla ne yaptınız da nasıl ayrıldınız?”

“Valla çok bir şey yoktu zaten aramızda. Sanırım hukukta okuyorum diye yakınlık duydu bana. Üniversiteliyim diye. Çok görüşmedik zaten, yaz boyu. Âşık değildim, âşık olduğunu da sanmıyorum. Okul açılınca o da kazandı gitti bir yerlere biliyorsun, iyice açıldı aramız, kasım ayına doğruydu sanırım; koptuk, konuşmadık bile biz ayrıldık mı diye.”

“Neyse hacı geldi geçti, deldi geçti. Ama geçti.”

“Yok, başım geçmemiş anladığım kadarıyla, hâlâ kanıyor.”

“Kanıyor... Doğru benzetme. Ne kadar uğraştımsa dağlamaya, olmadı beceremedim. Daha doğrusu, dağlasın diye bastıklarım ılıktı herhâlde.”

“Yani o kadınlar... Onun yerine mi koydun onları?”

“Sanırım evet. Tiplerini hatırlarsın kızların; şöyle bir geçir gözünün önünden, sonra hepsini bir topla... Ne çıkar ortaya?”

“O mu çıkıyor?”

“O çıkıyor. Ama çok da bilinçli değildim bunu yaparken. Sonuçları değerlendirdiğimde bu çıkıyor ortaya, evet.”

“Sadece fiziksel görünümleri mi?”

“Herhâlde öyle. Çünkü karakterini bilmiyordum kızın. Arkadaşlığımız o ölçüye hiç ulaşamadı. Fiziksel olarak ona yakını buldumsa da, karakterini bilmediğimden hiç emin olamadım onu bulduğuma ve koy verdim, hepsi yollarına gittiler.”

“Yoksa hâlâ kırgın mısın bana?”

“Hayır, abi, niçin kırgın olayım sana? O zaman da yaptığım yanlıştı. Ama gel de anlat işte. Akılsız günlerdi o günler. Dedim ya geldi geçti, deldi geçti ama geçti.”

“İyi pekalâ o zaman. Ne yapmayı düşünüyorsun şimdi?”

“Saçmalamamaya çalışacağım. Bakalım ne olacak. Kimi ve neyi istediğimi biliyorum artık. Bunları bana Şule’nin öldüğü günden önce söyleseydin, pek bir anlamı olmaz, seninle bayağı taşak geçerdim ama o ölüm çok şey anlattı. Birçok şeyi düşündüm. Düşündükçe içimde buldum hepsini. Benimkisi cahillik, ümmilik değilmiş be gardaş; tembellikmiş, bunu anladım yani. Ben bilmediğimi öğreneceğim sanıp alıkoyuyordum kendimi. Üşeniyor hatta korkuyordum. Düşününce üzerinde ciddi ciddi öğrenmeme gerek kalmadı. Sadece çıkarıp tozunu aldım, yağladım, bastım kontağına çalıştı. Önceleri endişelendim biraz akü boşalmıştır diye ama pek korktuğum gibi olmadı. Bayağı yol aldım. İstediğimin peşine düşeceğim artık, savrulmayacağım kar tanesi gibi. Kızlara sahip çıkacak, onu elde etmeye çalışacak ve annemle olan ilişkilerimi düzelteceğim.”

“Hadi bakalım.”

“Bakalım. Ooo saat geç olmuş. Kalkalım.”

“Kalkalım, benim de yarın Diyarbakır’a gitmem gerek.”

“Oğlum valla bir gün gebertecekler lan seni.”

“Boş ver be gardaş. Baran da bir gün düşer toprağa; yağmur damlası gibi, savrulan her kul gibi.”

“Baran kim lan?”

“Biri değil oğlum. Yağmur demek, yağmur damlası filan demek.”

“Haaa. La Bahattin bak sana ne diyeceğim?”

“Ne diyeceksin, gene saçma sapan bir iş yükleyeceksin. Söyle bakalım neymiş?”

“Baksana, şu kadını bana bulsana.”

“Kimi?”

“Sarışını işte.”

“Sebep?”

“Seviyorum hâlâ lan onu. Tavlamaya çalışacağım.”

“Lan bi siktir git! İyice saçmaladın şimdi. Kaç yıl geçti üstünden. Seni hatırlamaz bile!”

“Hatırlatırım ben. Hem hatırlamadığı daha iyi... Baştan başlarım. Bakarsın, senin deyiminle, beni seçer.”

“Bok seçer, senin neyini seçsin. Hem belki evlendi, barklandı, çoluğu çocuğu var...”

“Belki... Belki de evlenmedi hâlâ, bekâr... Nereden biliyorsun? Belki hâlâ prensini bekliyor!”

“Sen de o prenssin öyle mi?”

“Beğenemedin mi, dallama. Benden iyisini mi bulacak!”

“Bak bu doğru işte, senden puştunu bulamaz!”

“Hadi lan dalga geçme. Ben ciddiyim. Yapacak mısın?”

“Tamam tamam yaparız ama ben de senden bir iyilik isteyeceğim.”

“Neymiş?”

“Ben de bir emanet var ama saklamaya zorlanıyorum.”

“Eeee?”

“Sana onu vereceğim, bir çanta... Senden isteyince onu verirsin. Bir iki gün içinde sonuçlanır. Ama içine bakmak yok.”

“Bakmam söz!”

“İyi madem, kalkınca buradan büroya uğrar çantayı sana veririm.”

“Ne var lan içinde?”

“Sır oğlum. Bakmayacaksın, söz verdin unutma!”

“Bakmam peki. Anladım. Hadi gör şunun dibini de kalkalım.”

“Hadi yarasın!”

“Yarasın!”

BÖLÜM III

Yine İstanbul. Bu kez başkaları için değil, kendi için buradadır. Beyoğlu'na bir cuma kalabalığı çökmüştü. Bu kalabalıkta, ağzına mermi sürülmüş, horozu kalkık, emniyeti düşük insanlar birer altıpatlar, birer ondörtlü edasıyla, bazen sedef kakmalı, bazen kromaj yapılmış ama çoklukla soğuk, yağ kokan, toz tutmuş edalarla sıkmaya hazırlanıyorlardı. Hatta iddia edilebilir ki, birçoğunun da şarjörleri boştur. Nefretlerini, aşklarını, özeleştirilerini, herhangi bir faninin bir başka faniye attığı kazığı, bir kızın saçını, başını, kıçını, bir adamın vefasızlığını, "Ayy saçın çok güzel olmuş kız"ı, "Naber gardaş"ı, memleketi nasıl kurtaracağını kusacaktı birazdan, hele akşam olsun, karşısındakinin suratına... Öldürmese de yaralayacaktı. Sıkılan tüm fişekler, sidik olup akacaktı, Şişhane'den büyük olasılıkla Haliç'e doğru ve dökülecekti engine. Suyun, fişeğin hızını kestiği kesindi. Yoksa çoktan harp çıkması gerekiyordu İstanbul'da.

Biraz şaşkın ve alabildiğine aptal bir hâlde, bahçe kapısı İstiklal Caddesi'ne bağlanan bir sokağa bakan özel bir okulun bahçesinde bir kızı bekliyordu. Bu kızın adı Cansu Nermin'dir; en büyük kızı... Cebinden kızın fotoğrafını çıkarıp baktı, çok küçüktü bu resimde, asla tanıyamazdı. Bir an aklına düştü, "Ne bekliyorsun lan salak" gibi.. "Git bir yetkili bul, sana yardımcı olsun."

Okula girdi, kapıdaki güvenlik görevlisine Cansu Nermin adlı öğrencinin velisi olduğunu söyledi, sonra düzeltip babası olduğunu ifade etti. Doğru ya, baba demek herhâlde veli demek değildi! Tarif ettiler. Oldukça sade döşenmiş, küçükçe bir odayı işaret ettiler. Kapıyı çalıp içeri girdiğinde yaşı geçkince ama hâlâ bakımlı bir kadınla karşı karşıya kaldı. Müdür yardımcısıymış bu hanımefendi. Cansu Nermin Yiğit'in babasıymış bu gelen de...

"Evet Erdoğan Bey! Melike Hanım aramıştı. Sizin gelerek kızı alacağınızı söylemişti. Sanırım tatile gideceksiniz." dedi. Aferin falcı gibi karı, benim bildiğim her şeyi biliyor!

Gelecek? Ne diyecekti kıza, kız ne diyecekti? Ya bir silah gibi kulaklarının dibinde patlarsa sözleri... Yavaş, sakin ol Erdoğan, korkuya mahal yok. Yol gide gide... Hem unutma; sevgi, emektir. Emek

harcayacaksın ki, kız seni sevecek. Bok sevecek! Ne emeği, ne sevgisi... Meşhur romancı olmaya gör, millet her dediğine inanmaya hazır. Taşaklı bir laf bul, tuz alıp düşerler peşine. Kestirip atmamak gerekiyor ama böyle... Belki... Bakıp göreceğiz.

“Evet hoca Hanım. Yıllar sonra ilk kez bir tatil yapacağız kızımla.”

“Neyse beyefendi. Biraz oturun dinlenin. Yatılı kalıyor çocuk, ders ziline de yarım saat var daha. İşte dersten çıktı, eşyasını topladı... Biraz zaman alır. Çay içer miydiniz?”

Oysa ki Erdoğan o an bambaşka dünyalara çoktan dalmıştır.

“Sıfır üç yüz elli iki... Harikadır benim gardaşım. Bir sözümle hepsinin iş telefonunu, cep telefonunu, iş adresini, internet adresini buldu vallahi. Aslanım benim.”

“Alo, buyurun.”

Uzun bir psikolojik harp başlamak üzeredir.

İyi günler, adım Erdoğan Yiğit. Melike Hanım’la görüşebilir miyim?

Ayrılmayın. Birinci sekreter.

Alo, merhaba Melike Hanım’la görüşecektim.

Adınız neydi efendim? İkinci sekreter.

Erdoğan Yiğit.

Bir saniye. Birkaç saniye sonra;

Efendim, toplantıdaymış. Telefon bırakırsanız size dönecekmiş.

Bırakayım, sıfır...

Melike Hanım ancak yarım gün sonra cevap verdi kendisine, o da ikinci telefon ettiğinde... Kendi aramadı Erdoğan’ı. Soğuktu sesi. Azarlar gibi konuşuyordu. Hiç birinin üstünde durmadı Erdoğan, konuşmasını sürdürdü. Alttan aldı. Amaç Melike değildi ki. Amaç Cansu’ydu. Tatile gitmek istiyormuş kızıyla. Onunla birlikte olmak, onu tanımak, kendini tanıtmak istiyormuş. Bir baba olarak bunca yaptığı yanlışı telafi etmek mümkün

değilmiş ama ucundan da başlamak gerekiyormuş. Şu suçlu bu suçlu meselesi değilmiş. Hem hakkı da varmış. Verilen mahkeme kararında deniliyormuş ki... Canım, haklıymış da bunca senedir mahkeme kararı tanımamış, bundan sonra farklı olmasını istiyormuş artık her şeyin, heves değilmiş, kardeşiyle de tanıştıracakmış tabii, onlar kardeşmiş, ya annesinin kim olduğunun ne önemi varmış, bir başına kalmış zavallıcık... Tabii o kaldı yetim gibi seneler önce, sonuçta annesi varmış onun, bunun annesi de yokmuş, önce deniz kenarına gitmek istiyormuş, sonra da Aydın'a gitseler iyi olurmuş, sonuçta baba toprağıymış, tanıması gerekiyormuş, bir gün ona kalacakmış bu topraklar... Canım ne ilgisi varmış parayla pulla, tabii zenginmiş ihtiyacı yokmuş ama o da onunmuş, paraya ihtiyaçla ilgili değilmiş ki... Bu konuyu bir de Nermin'le konuşması gerektiğini söyledi en son. Sonra arayacakmış.

"Tamam ona da bir sor bakalım, sonuçta koca kız değil mi?"

"Yaşı kaç Erdoğan?"

"18'i sayıyor."

"Bak sen, biliyorsun demek!"

"Neyse, Melike. Bunları geçelim istersen. Telefonunu bekleyeceğim."

Kör jilet gibiydi karı. Üstelik terse tıraş ediyordu. Bu konuşma sonucunda Allah bilir kaç saç teli ağarmıştı.

Ancak Melike aramadı. Yine Erdoğan aradı. Ve yine kanırtıcı konuşmalar diz boyu sürdü... Konuşmuş Nermin'le; eee ne dedi Cansu, Nermin dedi ki olabilirmiş, babasını o da tanımak istiyormuş. Çok sevinmiş Erdoğan. Nerede İstanbul, yatılı... Kız lisesi mi, adresi? Ne zaman? Okullar kapandığında, tamam anladım. Eşyasını sen aldıracaksın. Tamam, canım ne demek mağazayı dökerim ayaklarına. İstediği kıyafeti alırım. Anladım, anladım. Çok sağol bu arada. Anlayışlı davranmış Melike.

Telefonu kapattı. "Senin gelmişi geçmişini Melike... mikrop karı, Allah belanı versin, dominant orospu!" diye de geçirdi aklından.

Bu konuşmaların yapılmasından işte bir on beş gün sonra İstanbul'dadır. Sıpacık otelde bakıcısıyla ablalarını beklemektedir. Daha karşıya geçecek, bilmem ne hastanesini bulacak, orada Gökçe Naz ile buluşacaklar. Ondan

sonra kızları otele bırakacak yahut isterlerse onunla gelecekler ve havaalanından Asya Lena'yı karşılayacaklar. Bir gece konaklayacak ve yarın Antalya'ya uçacaklar. On günlüğüne bir otelde tatil yapacaklar, Kemer tarafında. Sonrasında karayolu ile Aydın'a geçecekler. Birkaç hafta çiftlik hayatı sürecekler. Sonra yine İstanbul, biri İstanbul'da anasına bırakılacak, diğer ikisi uçakla analarına gönderilecek, son kalan sıpacıkla Ankara'ya dönülecektir. İnşallah bir sorun çıkmayacak. Çıkmasına izin vermeyeceğim. Alttan almaya çalışacağım. Sünnetinden bu yana böyle korku yaşamamıştır!

"Erdoğan Bey bir şey sorabilir miyim?" diye atıldı müdire hanım.

Erdoğan'ın daldığı bok çukurundan çıkma zamanı gelmişti. Sersem bir ifadeyle cevap verdi.

"Buyurun hoca hanım, ne demek."

"Bir de, bir kız öğrenci daha var. Soyadı Yiğit olan!.. İlgimi çekti de bir an, baktım bilgisayar kayıtlarına, onun da baba adı Erdoğan Yiğit olarak yazılı. Anne adı ve velisi ise Sibel Hanım!"

"Gökçe Naz mı yoksa?"

"Evet Gökçe Naz. Kardeşler mi bunlar? İnanamıyorum! Biri liseyi bitiriyor seneye, diğeri ilkokulu ve kardeş olduklarını bilmiyorlar! İkisini de yakından tanıyorum. Tanışıyor olduklarını, görüştüklerini hiç görmedim. Yalnız Cansu yatılı kalıyor, Gökçe ise hafta sonlarını evinde geçiriyor, Anadolu yakasında."

Devamında kötü bakışlar savurdu Erdoğan'a bu savrukluk nedir diye, öğretmen edasıyla. Öğrencilik günlerine döndü Erdoğan, mahcup oldu bir an. Sonra vazgeçti bu mahcubiyetten, diklendi.

"Efendim görün işte. Ne yapayım, güç yetmiyor analarına! İki kız, iki kız kardeş... aynı okulda. İkisi de atmış kızları başlarından! Hadi biri Kayseri'de, öbürüne ne oluyor, İstan-bul'da?"

"Ama Anadolu yakasına her gün gidip gelmek zordur Erdoğan Bey İstanbul'da."

"Ben bilmem hoca hanım. Anadolu yakasında okul yok mu?"

“Vardır mutlaka. Demek ki en iyisi bizimki de anneleri bizi tercih etmiş, değil mi ya?”

“Neyse hocam. Bunlar ailevi meseleler. Kusura bakmayın artık.”

“Başka çocuğunuz var mı Erdoğan Bey?!”

Yok diyecekti ama vazgeçip kadına istediğini verdi.

“Var efendim. İki kızım daha var. Biri Çek Cumhuriyeti’nde, diğeri benimle yaşıyor!”

“Anneleri?”

“Anneleri ayrıdır efendim. Dört kızın da anneleri ayrıdır.”

“Haaa” dedi kadın. “Anladım.” diye ekledi.

Neyi anladın be moruk? Kokana, sana ne, kaç kızım var, anneleri kim? Küçük dilini mi yuttun? Konuşsana. Aptal oldu karı!

Gerçekten de aptal oldu bir süre. Derken toparlandı, Erdoğan’a boka konmuş bir sineğe bakar gibi baktı! Az da olsa takdir vardı içinde bu boku nasıl yiyorsun diye ama çoklukla iğrenti gezindi bakışlarında. Kafasını eğip işine koyuldu. Sonra izin istedi. Bayrak töreni varmış. İştirak edip Cansu’yla gelecekmiş. Eşyasını da sonradan Kayseri’ye göndereceklermiş, merak etmesinmiş.

Niye edeyim, anası düşsün peşine!

Çıkınca kadın dışarı alelacele Sibel’e ulaşmaya çalıştı, ulaşınca durumu anlattı. Kabul etti teklifini Sibel, çocuğu alıp gidebilirdi. O söyleyecekmiş kıza durumu. Eşyasını sonra gelir toparlarmış. Pek sevindi bu duruma Erdoğan. Trafikle uğraşmayacaktı. Karşıya geçme derdi ile karşı karşıya değildi artık.

Ama öncesi de vardı...

Sibel’e ulaşamamıştı. Kaç kez telefon ettiyse de Erdoğan’a dönmedi veya telefonuna çıkmadı. Büyük ihtimalle bela çıkaracak diye korkuyordur, dedi Erdoğan, İstanbul’a gitmek gerek. Hemen o akşam İstanbul’a... İstanbul’a gittiğinde kaldığı otelin yakınında bir özel hastanenin sahibesiydi Sibel.

Şimdiki kocasıyla açmışlardı bu hastaneyi. Kapıdan içeri girdi. Her taraf zevkle döşenmiş, bir sürü güzel kız sağda solda koşuşturuyordu. Yanaştı görevliye, Sibel Hanım'ın yerini sordu. Daha gelmemişti Sibel Hanım, biraz sonra gelirmiş. Tamam, dedi. Çıktı. Bir sigara yaktı, sokak kapısının dışında, beklemeye koyuldu.

Bir on dakika kadar sonra siyah bir araba yaklaştı giriş kapısına. Şoförü tanıdı. Sibel'in boşanma aşamasında yattığı herifti bu, şimdiki kocası; büyük dahiliye profesörü! Hızlı adımlarla yaklaştı arabanın yanına; Sibel, ön koltuktan indiğinde Erdoğan'la burun buruna geldiler. Çok şaşırdı önce. Birkaç saniye içinde cesaretlenip dik dik bakmaya başladı.

"Konuşmamız lazım Sibel."

"Git başımdan Erdoğan, rezillik çıkarma."

"Çıksın be Sibel, bir kere korkma rezillikten, dövdür beni güvenlikçiklere!"

"Saçmalıyorsun!" diyordu ki, büyük profesör hızlı adımlarla döndü arabanın önünden, bunlara doğru yaklaştı. Durumu gören kapıdaki güvenlik görevlisi ile içerideki güvenlikçi koşar adımlarla yaklaşmaya başladılar. Sibel bir şey olmadığını, korkulacak bir durum olmadığını söyleyerek gelenleri savuşturdu. Kocasına da engel oldu. İçerde konuşabilirlermiş neyse konuşmak istediği, ama çabuk olması gerekiyormuş, daha poliklinik muayeneleri varmış. Çok sürmezmiş, beş dakika sadece.

"Yalnız konuşsaydık."

"Gerek yok. Ondan gizleyeceğim bir şey yok Erdoğan, ne söyleyeceksen eşimin yanında söyle."

"Peki. Sen öyle diyorsan... Sibel, ben kızımla görüşmek istiyorum. Onun için ulaşmaya çalışıyordum sana."

"Kızınla görüşmek istiyorsun, öyle mi?"

"Evet. Biraz geç kaldım ama..."

"Geç kaldın evet. Seni baba bile saymıyor, seni tanımıyor, onun bir babası var."

Erdoğan, Sibel'in yeni kocasına bir baktı, sonra döndü Sibel'e baktı, "Bu mu babası?" diye. Sibel de, "Ne olmuş yani?" diye baktı. Erdoğan üzerinde durmadı.

"Onun babası benim. Benim soyadımı taşıyor ve beni bilmesi gerek."

"Erdoğan yıllar önceden gelip kızın bütün dengelerini bozmana izin veremem."

"Vermek zorundasın Sibel. Kızımı görmek istiyorum. Yoksa mahkemeye veririm seni. Hem tüp bebek uygulamalarında cinsiyet tercihi yaptırıyormuşsunuz diye duydum, bunu yayarım! Gazeteci tanıdıklarım var, bilirsin yaparım." dedi ve Sibel'in kocası ile göz göze geldiğini gördü. Bir kez daha tehditle Sibel'den istediğini almak üzereydi, ama çok kolay olmamalıydı.

"Sen ne saçmalıyorsun be? Böyle bir şey yok. Nasıl ispat edeceksin?"

"İspat etmeme gerek yok ki. Dedikodusu yeter bence. Cemaatin büyük adamı kocan nasıl anlatacak bunu arkadaşlarına, düşünsene bir. Bakıyorum da müşterilerin hepsi, yoksa hasta mı desem, cemaatten... Hepsinin de erkek çocukları oluyor. Nasıl oluyor bu? Bari internete koymayın çocukların resimlerini. Şaşırtıcı!"

Sibel afallamıştı.

"Bunu yani... Kız meselesini eşimle de konuşmam lazım. Bize izin ver, dışarıda bekle beş dakika."

"Tamam." dedi çıktı. O güzel kızlardan birinin getirdiği çayı yudumladı. Kızla lafladı. Kızdan telefon numarası aldı. Bütün bu olup biteni Sibel güvenlik kamerasından izledi. Erdoğan gittikten sonra o kızı işten kovdu! Erdoğan ise o kızı Sarp'ın yanında işe soktu. İkinci çay da bitmişti ki, Sibel çağırdı Erdoğan'ı. Sorunları medenice konuşmak gerekiyormuş, böyle tehditle olmazmış, bu tehdit meselesini unutmuş, hem zaten yanılıyormuş, böyle bir operasyon yapmıyorlarmış sipariş usulü, ancak diğer taraftan mantıklı düşündüğünde Erdoğan'ın bir baba olarak, daha doğrusu genetik olarak kızını görme hakkını da teslim ediyormuş... mış miş muş...

Sonuç: Kızını görebilirmiş!

Sadece görmek değil Sibel, bu yazın çoğunu onunla ve diğer kızlarımla geçirmek istiyorum. Önce tatile götüreceğim onları, sonra da Aydın'a çiftliğe...

Önce patlayacaktı, bağırıp çağıracaktı ancak o sıra kocası ile göz göze geldiler; kocası başıyla onay verdi. Sibel de kabul etti Erdoğan'ın dediklerini. Okulların kapandığı gün gelsin buradan alsınmış çocuğu...

"Ha şöyle." dedi içinden, "Yola gel bakalım." Bok yemekten korkmayan ama görülmesinden korkan bir kadın bu Sibel... Karaktersiz orospu! Şu yattığı herife bir bak. Buna da şişeden verdin mi Sibel?! Burada da sinir hücreleri fazla Erdoğan, bir deneyelim bakalım, ne olacak?! Deneyelim. Aklına geldi bir an. Sibel'e baktı, gözlerinde bu işi yaptıkları gece vardı, hem onu izleyen geceler. Sibel gözleriyle "Sus" dedi, "Sakın kimseye söyleme."

Müdür yardımcısı süslü yaşlıca kadın, yanında ondan çok daha genç, 17-18 yaşlarında uzun saçlı ve saçıyla orantılı boya sahip bir kızla içeri girdi.

İşte kızınız Erdoğan Bey diye Erdoğan'ı kızla cismen değil fakat ruhen yalnız bıraktı. Masasına oturmak için yöneldi. Erdoğan kıza bakmadan daha müdür yardımcısına birkaç saniye yalvardı ama müdür yardımcısı hiç yüzüne bile bakmıyordu. Baksa bu bakışları görecek, belki etkilenecek, öğretmenlere özgü yaklaşımlarla baba kızın arasını yapacaktı. Ama oralı değildi kadın, masasının başına geçip bilgisayara gömüldü. Erdoğan'ın bir kaşını kaldırması cenaze namazı edasındaydı, gömünce kadının bakışlarını kızına doğru çevirdi. Kız ayakta duruyordu. Ellerini önünde birleştirmiş, başı dik, hani dokunsan öfke patlaması yaşayacak bir doluluğa sahipti ve ne kadar da çok Erdoğan'a benziyordu. Erdoğan'a benzemesi, öfke dolu olduğuna dair izlenimleri silebiliyordu.

Karışık korkular barındıran bir merhaba döküldü dudaklarından. Karşılığında merhaba babacığım gibi bir boyna atlama bekliyordu ama karışık korkulardan uzak dik ve sade bir merhaba ile cevap verdi genç kız. Üstünde temiz, temiz olduğu kadar da harpten çıkmış havası verilmiş beyaz bir gömlek, altında bir hayli bele doğru kıvrılmış yahut çekilmiş ekose desenli bir etek, en altta dizlere kadar uzanan çoraplar ve gösterişten uzak potinlerle bir liseli havası içinde türlü kurşunkalem, silgi, kâğıt kokuları da barındırdığı hâlde geziniyordu ortalıkta. Omzuna henüz değmiş hani

değiverse bir sarı boya sarışınlığa döndürecek bir tonda açık kumral saçları mavi gözler tamamlıyordu.

Tıpkı yıllar önceki, kendi hikâyesi gibi...

Okulların kapanmasına yakın sıcak günlerdendi, o lisenin bahçesinde bir kızı beklediği gün. Yakıcı bir güneş, üç beş saat sonra yerini alacak tufandan habersiz caka satmaktaydı bu öğlen vakti. Güneş olanca hızıyla okulun asfalt bahçesine çarpıyor ve ivme kazanarak Erdoğan'ın gözlerine giriyordu. Çalan zil sınıflardan başlayarak asfaltta sona eren ve içinde yüzlerce ayağın çabasını barındıran belli belirsiz bir yarışa dönüşüyordu. Sıcak altında, o kalabalıkta ve birbirine benzeyen beyaz gömlek, üstüne lacivert elbise, beyaz çorap ve sade potin kalabalığında ne kadar zor olacaktı onu seçmek, daha yaklaşıp konuşmak düşünülmemişti bile.

Birden aklına geldi, gözlerinin seçmesi gereken urba değil, sarı bir kafa ve mavi bir çift gözdü. Hadi bu güneşte ve bu mesafeden göz rengi seçmek olanaklı değilse de sarı bir kafa yakalamak çok zor olmasa gerekti, bu esmer yığınının içinde.

Nitekim açık tenliler bir biri ardına elendi. Kalabalık içinde bir kişiye odaklanıldı. Takip edilmeye koyuldu o bir kişi. Yanında kendi cemaatini topladığı hâlde yürüyordu okul bahçesinde. Bahar havalarına bulaşıp okulların kapanmasına doğru yoğunlaşan bir haytalık belirtileri taşıyordu bu grup. Birazdan kuduracaklar gibi edalar, sesler ve hareketler barındırıyorlardı. Ancak korkulan olmuyordu. Asayiş berkemal! Kapı önünde büyük bir yığın koptu bu gruptan; ivedi vedalaşmaları takiben sarışın mavi gözlü, kendisi ile kıyaslanamayacak derecede sade bir hemcinsi ile başka bir yöne hareket etti. Erdoğan peşlerindeydi ve biliyordu ki sade olan da köşe başında ayrılacaktı kendi kaderine... Yürümeye devam etti. Mecburi bir yavaşlık köşe başından sonra kasti acelecilik kazanarak, sarışının yanında sona erdi.

"Merhaba."

"Aaa merhaba Erdoğan, ne işin var burada?"

"Geçiyordum, seni gördüm. Nasılsın?"

"İyiyim sağol. Sen nasılsın?"

“İyilik be ne olsun işte, iyiyiz. Okulu ne yaptın?”

“Valla geçtim sınıfı. İyi, dersler fena değil. Sen ne yaptın?”

“Benim herhâlde İngilizce zayıf gelecek. Tek ümidim üniversite, kazanırsam eğer sınıfı geçirirler herhâlde.”

“Hadi bakalım. İnşallah.”

“Yaa sana ne diyeceğim.”

“Ne diyeceksin?”

“Bir resmini verebilir misin bana?”

“Ne yapacaksın ki resmimi?”

“Ya işte okullar kapanıyor, kim öle kim kala, resmine bakar güzelliğinle avunurum diye düşünmüştüm! Ama istemezsen de anlarım.”

“Veririm sana ama yanlış anlamanı istemem. Yanlış sinyal alma yani benden!”

“Yok yok. Yanlış sinyal vermezsin. Sağa döneceksen sağa, sola döneceksen sola sinyal vereceğini biliyorum!”

Tatlı fakat biraz biber bulaşmış bir tebessümün ardından çantasına sarıldı, açtı cüzdanını ve Erdoğan’a bir vesikalık fotoğraf uzattı. Hayret, insan vesikalık fotoğrafla gezer miydi? Demek gezerdi. Ama birkaç tane daha vardı. Herhâlde yeni çektirmişti bunları, henüz eve bırakacak vakti olmamış, yani öyledir sanırım. Aldı Erdoğan fotoğrafı, birkaç saniye baktı, ceketinin içe cebine bir şey çalar gibi soktu. Geri istenmesinden korkmuş olabilir.

“Ne kadar da güzel çıkmışsın. Çok güzel poz veriyorsun.”

“Estağfurullah!”

Gerçeklere, yaşadığı zamana dönme vakti gelmişti.

Bir kız çocuğu babasına bu kadar benzer miydi acaba? Benziyormuş meğer. Hayat nelere kadirdi.

O sırada kapı vuruldu. Güçlü tınlamalar içermiyordu. Hatta duyulması bile bir mucizeydi. “Gir!” dedi müdür yardımcısı kokana hanım. İçeri saçları arkadan bağlanmış bir kız çocuğu kafasını uzattı.

“Beni istemişsiniz öğretmenim.”

“Haaa, gel kızım gel içeri.”

Kızın bu talimat üzerine tümü kapıdan içeri girdi. Ancak kapıdan fazla uzaklaşmadı. Bir adım kadar sadece. O da ürkek bir adım. Her an kaçmaya gerilmiş, ceylan bacakları... zayıf, çelimsiz. Bacakların üstünde çelimsizliğine uygun ne yese kilo almaz gibi duran bir anatomik yapı. Gömlek yerine ayni hırpani görüntüyü taşımaya ant içmiş beyaz bir tişört, fakat bu kez diz boyu kabul edilebilir seviyede aynı cins bir etek, yine siyah çorap ve sade potin dizgesi... Cansu olmalıydı bu kızcağız. Ne kadar da cansız bir hâli vardı hâlbuki... Kim Cansu’yu tanıyabilirdi ki bu hâliyle ve eğer Cansu ise bu zavallıcık, gerçekten ama gerçekten Sibel’in burnundan mı düşmüştü. Demek Sibel bunu, doktor ya yavrum, bilmem neresinden değil, burnundan düşürmüştü, torpil yapıp kendisine!

“Cansu nasılsın evladım?”

Bu evladın içinde canın yanacak ekosu o kadar barizdir ki, odadaki herkes bunu duyabilmektedir.

“İyiyim öğretmenim. Teşekkür ederim. Siz nasılsınız?”

“İyiyim canım eksik olma. Cansucuğum, şeyyy, bu beyefendi senin baban kızım, Erdoğan Bey!”

Cansu dönerek babasına baktı. Çocuk bakışlarının insanı hayrete düşürecek kadar korku kaldırma kapasitesinin olduğunu bu bakışlarla anlayacaktı Erdoğan. Korku vardı bakışlarda, hem sorular da içeriyordu ama başka dilden bu sorular. Herhâlde okulun Fransızca eğitim vermesinden ileri geliyordu. İngilizce olsa çat pat anlardı.

“Nasılsın canım?”

“İyiyim efendim. Sizler nasılsınız?!”

Kızın kurduğu cümlelere yansıyan mimikleri çelimsiz vücuduyla uyum hâlinde bir incelik taşıyordu. Geçemiyordu insan bu ince yolun üzerinden, taşıyamazdı bir yana, ayakları sığmazdı insanın.

“Annem söyledi az önce, beni buradan alacakmışsınız. Memnun oldum sizle tanıştığıma.”

“Ben de canım ben de.”

Kurduğu cümleyi çok hafif bir kekelemeye dönüştüren bir şaşkınlığı taşıyan bu sözlerin geri planında net bir hoppala vardı. Gel de konuş şimdi bu kızla. Ne kadar da ince, narin, zayıf, başka ne kelime vardı Türkçede bu anlama gelen...

Sonra müdür yardımcısı aldı sazı eline.

“Şeyy” diye üşenip, “Bu da ablan Gökçe!” diye acele etti. Hemen arkasından seri bir hâlde ve usta işi bir şekilde, “Gökçe, bu da kız kardeşin Cansu!..” diye sıkıştırıverdi araya.

Kızlar şaşırdılar. Sima olarak birbirlerine aşina iseler de bu mevcudu küçük okulda, daha önce hiç konuşmamışlardı, tanışmıyorlardı. Önce birbirlerine şaşkın ifadelerle sonra babalarına anlamsız ifadelerle ve en son müdür yardımcısına kopya ver ifadeleriyle baktılar.

“Tesadüfün bu kadarı.” diye inledi Erdoğan. Yalvarıyordu. “Ne yapalım işte. Kimin aklına gelir koca İstanbul’da... Yer yokmuş gibi. Sen kalk gel Kayseri’den, sen taa öbür yakadan... Ne bileyim çocuklar. İnanın bir bilgim yok bu konuda. Olsa daha önce söylerdim hem annelerinize hem de size...” diye devam etti. Oturduğu yerde sol eliyle sol kaşını kaşıdı. Başka bir şey söyleyemedi. Kızlara bakamıyordu korkusundan, hatta utancından. Baksa Gökçe’nin ona kızdığını, Cansu’nun ise hâlâ şaşkın olduğunu görecekti.

“Gidelim mi?” diyebildi en sonunda. Hâlâ kızlara bakamıyordu.

“Gidelim.” dedi büyüğü.

“Nasıl isterseniz.” diye takip etti küçüğü ama baba yoktu ortalıklarda ve kurulan cümlelerin içinde.

Kapıdan çıkarken yol verdi kızlarına Erdoğan. Bu arada müdür yardımcısı kokonaya da veda ettiler. Okulun bahçesine çıktılar. Kızların arkadaşları ile konuşmaları gerekiyormuş. Erdoğan kızların sırt çantalarını aldı ellerinden. Arkasına pek de bakmadan okulun dış kapısına kadar ağır adımlarla yürüdü. Bu arada yaşları 17-18 ve 14-15 olan ve kızlardan müteşekkil iki gurubun kendi arkasından baktıkları, grup ve aynı zamanda Yiğit ailesi mensubu bu iki kıza grupların diğer üyelerinin kendi hakkında dile getirdikleri iltifatları ise duyma şansı hiç olmayacaktır.

Okul kapısına geldiğinde dışarı çıkmadan önce dönüp geriye baktığında, kendine doğru yaklaşan küçük Erdoğan ile küçük Sibel'i gördü. Arkalarından grubun ürettiği ses dalgaları ise gökyüzünde ondan çok daha hızla yol alıyordu.

Kızlar yaklaştığında kendisine, arabanın olduğu yeri söyledi kızlara, arabaya doğru yan yana üçlü bir patern oluşturarak sokağı kapladılar, yürüdüler bir süre, konuşmadılar. Arabaya geldiklerinde Erdoğan kapılarını açtı kızlarına. Öne büyüğü, arkaya küçüğü buyur etti. Bagaja kızların sırt çantalarını yerleştirdi. Kadın tavlamada şaşmaz bir silah olarak kullandığı nezaket gösterilerine başlamıştı, fazla yalakalık yapmadan! Sonuçta onlar da kadın değil miydi?! Nezaketten etkilenmeleri gerekmekteydi. Nezaket, boku çıkmamış bir nezaket, etkili bir yumruktu kadın gardını düşürmede!

Araba hareket edip de, biraz da büyük kızın tarifiyle Tophane'ye inildiğinde Erdoğan söze girdi.

"Kızlar, Antalya'da güzel bir otelde yer ayırttım. Oraya gideceğiz. Annelerinizle görüştüm, biliyorsunuz siz de, izin verdiler. Oradan da Aydın'a çiftliğe götürmek istiyorum sizi. Sanırım bir sorun yoktur."

Bir sorun yokmuş, anneleri açıklamışlar her şeyi. Sadece giyecekleri elbiseleri yokmuş... gibi zoraki lakırtılar ve...

"Tamam, istediğiniz elbise olsun, nereye gidiyoruz elbise almaya?"

Bu soruyu sorduğuna sonraları pişman olacaktır Erdoğan; Nişantaşı'nda, Cevahir'de ve Kanyon'da geçirmek zorunda kaldığı saatlerden ve hatta üç numaraya geç kalma ihtimali doğduğunda. Harcanan para, yaşanan sıkıntının yanında hiçbir şeydir. Son aşamada bu kadar çul çaputun nereye konulacağı endişesi ile Osmanbey'de uğranılan bir çanta bavul satıcısından

sonra havaalanı yoluna düşülmüştür. Kızlar fazla istekli olmasalar da gelmeye, onları otele bırakıp havaalanına gidecek vaktin kalmadığını öğrendiklerinde, mecbur kalmışlardır gelmeye. Erdoğan şaşırmıştır, elbise giyim kuşam faaliyetinin birbirini hiç tanımayan kadınları kızları birbirine yakınlaştırma gücüne... Deneyip vazgeçmeler, birbirlerinin urbaları hakkında fikir yürütmeler, karşılıklı anlayış gösterileri, gülücüklerle bezeli mimikler... Bu arada Erdoğan'ın müdahale gücünün az olduğunun farkına varan iki zıpır zekânın mini etek, bikini alma hoyratlığı... Erdoğan istediği, bulmayı ümit ettiği bir frekans yakalanmıştı iki kızın arasında ve bunu hiç planlamamıştı, bunu beceren alışverişin kendisiydi. Gücüne hayran kaldı Erdoğan. Saygı duydu. Devam etmesi için acaba yine olukla para harcayıp sıkım sıkım sıkılması mı gerekecekti? Zaman... her şeyi o gösterecekti.

Yol boyu fazla konuşmadılar. Kızlar daha çok konuştular kendi aralarında. Çoğu urbaları ile ilgiliydi. Bir de küçük kızın bir CD'si varmış, yeni almışmış ama daha dinleyememiş doğru dürüst, onu dinleyebilirler miymiş?

"Tabii kızım dinleriz."

Bu da başka bir pişmanlık olacaktır Erdoğan için. Kulağının ırzına geçilmişti ve şikâyet edecek yeri yoktu! Yalnız duyumsadı bir an kendini.

Sekizde alana inen Prag uçağından inenleri karşılamak üzere, sekizi beş geçe dış hatların önündeydi. Küçük buna takılmış gelmiş, büyük arabada bekleyeceğini söylemişti. Erdoğan'ın tahminine göre ya sevgili ile konuşacaktı ya bu olaya karşıydı ya da sigara içecekti. Başka bir ihtimal kalmış mıydı ki?!

Öylece bekliyordu. Bekliyordu da kimi nasıl tanıyacaktı. Küçük kız sordu. "Nasıl tanıyacağız?" Doğal olarak bu sorunun cevabı "Bilmem." di. Hemen kızın verdiği akılla bir kâğıt rica edildi, o güzeller güzeli kızdan, ama ne kızdı be! Üstüne yine kızın verdiği kalın uçlu bir kalemle Asya Lena yazıldı ve yeniden kapı önünde beklenilmeye koyulmuştu ki, şaşkın bakan ve yanında, güzeller güzelinden güzel bir hostes yavrunun bulunduğu bir kız çocuğu levhayı hemen gördü, eliyle işaret etti, hostesciğim ile birlikte yanaştılar bunlara doğru. Hosteslere özgü bir gülümseme ile "Erdoğan Bey mi?" sorusuna "Evet" cevabı alınmasıyla, çocuğun Erdoğan'a teslim edilmesiyle merasim sona erdi.

Elini sıktı çocuğun Erdoğan. Herhâlde yaptığı en aptalca harekettir bu hayatta. Kız kendisinden beklenmeyecek bir şekilde Türkçe “Merhaba” dedi.

“Merhaba” dedi belli belirsiz Erdoğan. Demek Türkçe biliyordu. Şöyle böyle bildiğini ise birkaç dakika içinde öğrenecekti.

“Baba” dedi. Bu baba’da ancak tınlamayla algılanabilen bir soru takısı vardı.

“Evet” dedi yine, aptaldı aslında Erdoğan.

“Kardeş” diye devam etti. Aynı tınlama yine vardı. Arkasından bir düzeltme geldi. “Abla!”

“Evet.” diyen Erdoğan aptal bir görünümü hâlâ barındırıyordu.

Ablasıyla da tokalaştı Asya. Gülümsüyordu. Cana yakındı sanki. Turistlere özgü bir meraka iyi niyet eşlik ediyordu. Belki ürkeklik de barındırıyordu ama çok az.

Eşyasını aldı kızın elinden Erdoğan, pek büyük sayılmayacak bir bavuldu bu. Ayrıca bir el çantası vardı kızın yanından ayırmadığı. Arabaya doğru seğirttiler. Bir oh çekti Erdoğan. Düşüncesine göre bu kız için en azından alışveriş yapılmayacaktı. Ama Antalya yolunda bu düşüncesinde yanıldığını anlayacaktı.

Otoparka vardıklarında Gökçe’yi gördüler uzaktan, ağzında sigara vardı, kulağında da telefon! Yaklaştıklarını görünce hiç de acele etmeden sigarasını atıp söndürdü, telefonda vedalaşıp kapattı. Asya ile selamlaştılar. Biraz daha anaç bir görüntü çizdi bu aşamada. Belki bir dakika öncesine kadar Cansu’ya gösterdiği abla tavrı hoşuna gitmişti. Bunca yıl kardeş olmadan yaşamak ve bir gün içinde üç kardeşe sahip olmak nasıl bir duyguydu? Korkutur muydu, endişeye mi sevk ederdi, sorumluluk mu aşılardı, bir günde büyütür müydü, kaç yaş büyütürdü?.. Sanki büyümüştü, birkaç saatte sekiz on yaş kadar.

Asya Lena 8-9 yaşlarında, daha uzun ve yapılı olması beklenirken, bir sürprize imza atarak kısa ve hatta tombul bir vaziyette şaşırtmıştı Erdoğan’ı ve belki diğer kızları. Erdoğan’ı andırıyordu yüz hatları ancak mimikleri, gülümsemesi annesiydi. Annesi kadar sarı değildi ama saçlarını boyatıp

kızıl da olamıyordu daha annesi gibi. Babasından bulaşan bir damla karalık rengini biraz esmerleştirmişti.

Erdoğan'ın tam karşısında üç kız, büyükten küçüğe doğru sıralanmışlardı. En sağ başta büyük kız, ortada ortanca, sol başta en küçük. Küçük deyince en küçüğü hatırladı Erdoğan. Bu fasıl bitse de gitseler iyi olacaktı.

"Acıktınız mı?"

Sessizlik acıktıklarına işaret etmekteydi. Vahşi hayvanlarda görülebilecek bir saldırganlığın kudurmuş atılganlığı gezindi aralarında, hepsinin ruhuna işledi.

"Tamam. O zaman otelimize gidelim. Hem küçük kardeşinizle de tanışırsınız. Yemeğimizi yeriz. Sabah yolculuk var."

Viktoriya ile iletişim kurması diğerlerinden daha zor olmuştu Erdoğan'ın. Bahattin'e söyleyerek ve onun bir yarım saat sonra dışişlerinde iyi arkadaşları varmış şeklinde, "Nerde buldun lan?" sorusuna verdiği cevaba ekli elektronik posta adresi ile ve kendisi ile kontak kurabilmişti. Ne yazmalı şimdi bu karıya? Neden ve nasıl başlamalı? Siktir et! Dosdoğru anlat işte ne olacak sanki? Türkçesi iyidir anlar o yazdıklarımı... gibi uzayan laflamalar ve düşünceler...

Sevgili Viktoriya,

Yıllar sonra bu yazdıklarım için bana kızabilirsin ancak kızımla tanışmak, onunla ve diğer kardeşleriyle bir tatil yapmak istiyorum. Eğer onunla beraber olmama izin verirsen sevinirim, gibi bir şeydi yazdıkları. Altına da kendi adresini yazmıştı.

Bir gün sonra cevap gelmişti. Viktoriya genel olarak Erdoğan'ın bu düşüncesinden memnun olduğunu ama yine de şaşırdığını, kendisinin şu anda Prag'da Rus elçiliğinde görevli olduğunu, kızı ancak hazirana ayında okullar kapandığında gönderebileceğini, ancak bunun için planlamalar yapması gerektiğini, hallettiğinde kendisine döneceğini yazıyordu.

Hayret! Kabul etme anlamında hiç sorun çıkarmamıştı. Gavur karılar faklı oluyordu! Tam da ona yakışan bir tavırdı aslında sergiledikleri. Çok da şaşmamak gerekiyordu. Koruyucu yönü ağır basan anneler gibi baba

kavramına karşı çıkmıyor ama titizleniyordu. Nitekim sonradan haklı bombardıman başladı.

Birkaç yazışma daha geçti aralarında. Kadın ince ince döktürdü, hatta bıktırdı. Hangi otele gideceklerdi, kaç gün kalacaklardı, oda numarası ne olacak, odada kaç kişi kalacaklar, otelin imkânları, Aydın’da kalacakları adres, Aydın’daki evin durumu, iklimsel koşullar, çiftliğin ne kadar vahşi yaşam barındırdığı?!.. Patlamamak için oldukça çaba sarf etti Erdoğan, kendisinden hiç beklenmeyecek bir şekilde hem de. Üşenmedi, karşı çıkmadı, faydasını hiç tartışmadı, sorduğu her soruya uygun cevaplar buldu, bulamadıkları için oteli, çiftliği aradı, oradan aldığı cevapları Viktoriya’ya iletti. Eğer cevap yoksa veya Viktoriya’nın kabul etmeyeceği türden cevaplarsa cevapları değiştirdi, kendi taahhütlerini katarak yeni cevaplar üretti. Sonuçta kızın geleceği tarih belli oldu. Diğer kızlarla buluşacağı güne denk düşüyordu. Kısmet dedi Erdoğan içinden, kısmetse olur.

Yol boyu Asya’nın az Türkçe bilmesi ilgi uyandırdı bir süre. Sonra laf arasında geçen ve Erdoğan’ın anlamadığı bir Fransızca söz yüzünden kızlar ortak bir dil buldular ve insafsızca Fransızca konuşmaya başladılar. Belki de küfür ediyorlardı Erdoğan’a! Bunu düşünerek içinden hepsinin annelerine küfür etti. İntikamını almıştı. Şimdilik Fransızca, hayırsız bir baba ve belki alışveriş tek ortak noktalarıydı ve geceyi kurtarmaya yetiyordu.

Otele vardıklarında Erdoğan hemen bakıcı kadına telefon etti. Uyumuştu Zeynep. Olsun bir görmek istemişti büyük kız. Diğerleri de onu desteklediler. Topluca odaya çıktılar. Uyuyan kıza bir baktılar, ayak uçları titizliği ve sessizliğiyle. Sonra aşağı indiler, yemek yediler. Üç kız yine kendi aralarında Fransızca, alışverişçe takıldılar. Erdoğan sıkıldı biraz. Canı rakı istedi, içemedi. İç geçirdi. Daldı. Ne vardı sanki sen olaydın, sen olaydın da bunları sen doğuraydın. Sonra olmamanın sadece ölümle mümkün olabileceğini sezinleyip, onun olmamasını kabul edemedi. Vardı, orada yaşıyor, o işi yapıyordu. Gerçekten olmayanlar ise vardı. “Ahh ulan Bahattin ne vardı şimdi olaydın.” diye inledi içinden. Büyük kızın farkına varıp da bir anlam veremediği bir damla yaşı gözlerinin ucunda yakalayıp sildi, hunharca bonfilesine döndü.

Büyük kız, bebek ve bakıcı kadınla yatmayı tercih etti. Ortancalar bir aradaydı. Erdoğan ise yalnız çekildi odasına uyumadan önce fotoğraflarını çıkardı bavulundan. Yatağın üzerine yan yana dizdi. Sağ baştan itibaren

sarışın, Gökçe, Cansu, Asya ve Zeynep sıralanıyorlardı. Beşi bir yerde diye bir gülümseme çıktı geldi kapıya, içeri girdi biraz soluklandı. Keşke bunlar senden doğsalardı be gülüm, dedi. Yahut sen olaydın bunların hiç biri olmayacaktı, bunlar yaşanmayacaktı gülüm de diyebilirdi. Kızlara kıyamadı, demedi bu son sözü. Kızların resimleri hep bebekliklerini gösteriyordu. Bolca fotoğraf çekmeli diye düşündü. Arşivini güncellemeyi ve zenginleştirmeyi koydu kafasına, her şeyden önce bir makine satın almalıydı. Yolda alırdı. Keşke bugün alsaydı. O kadar da yere girmiş çıkmışlardı. Unutmamak için tekrarladı içinden birkaç kere, fotoğraf makinesi, fotoğraf makinesi... Uyudu karıştı âlemlere. Kokana müdür yardımcısı, üstüne hiç de yakışmayan bir hostes kıyafetiyle gel diyordu, bir kız yapalım! İki isimli olsun, birini sen koy Türkçe olsun. Olsun tamam hatta şey olsun şeyyy, neydi sarışının adı? Gelmiyordu aklına ama dilinin ucunda sallanıyordu. Hatırlamasına imkân tanımadı kokona, Michelle koyacam ben diğer adını deyiverdi. Fransızca olacak bir ismi... Sen de hatırladığında söylersin. Erdoğan dudaklarına yapışmıştı kokonanın, bir yandan da çocuğa isim düşünüyordu. Belki diyordu anamın adını koyarım, Fatma. Evet! Fatma en iyisiydi, tam karar vermişti ki telefonun alarmına uyandı. Ne kadar da çabuk sabah oluyordu ya!

Tüm aile üyeleriyle yapılan ilk kahvaltı. Neşeli hem de umulmayacak kadar neşeli. En küçüğün üstünde yoğunlaşan komiklikler. Komik suratlar, canımlar, cicimler. Erdoğan'da daha önce hiç duyumsamadığı bir azamet duygusu... Dolu kursakla iştirak edilen espriler. Her şeye rağmen içi kaplayan, sırlayan bir yalnızlık... Neden acaba?

Kahvaltı sonrası ise bir terhis ivecenliği; toplanan valizler, kızların anneleriyle ve resepsiyonla yürütülen bir telefon trafiği, ödenen fatura, gelen araba yanında bekleyen bir kadın kız kalabalığı karşıdan. İlk defa görüyordu hepsini karşıdan bu şekilde; sağ başta en büyük kollarını kavuşturmuş, sağ ayağında sıkılmış bir tempo... Devamında sakız çiğneyen ve sağı solu aptal bir kuş kafası gibi dikizleyen sıska Cansu.... Solunda elden geldiğince sarı bir tombulluğun şişirdiği hafif göbeğin üstünde güzel bir yarı Sibiryalı yarı Anadolulu bir Asya kafası; doğrudan Erdoğan'a bakıyor ve boy sırasına göre devam eden ve azalan bir grafik çizgisi gibi sıralanan kızların en sonunda Asya'nın elini tutan ve belli belirsiz yürüyen, ağzında emziğiyle sıpacık Zeynep. Dadı kadın ise arabayı yerleştirmeye uğraşıyor.

Erdoğan’ın deve adımlarıyla kızlara doğru yaklaştığı o an hepsinin bir anda babalarına baktıkları andı ve hepsi, daha bir on beş gün kadar önce yediği dayağın bıraktığı belli belirsiz izlere rağmen giyindikleriyle oldukça şık döşenmiş bir seksen civarında boya sahip, boya daha da bir heybet katan geniş omuzları üzerinde, belli belirsiz favori kırlıkları sağında solunda, birkaç gündür tıraş olmamanın yarattığı pis sakalın favorileri ile birleştirdiği yüze yakışan ve derinde kalmış ela gözlü yakışıklı babalarına doya doya baktılar. Demek ki annelerinin elinden bir şey gelmemişti; hayır demek ne kadar da zordu. Naçardılar. Hiç de kırkına merdiven dayamamıştı bu adam. Genç gösteriyordu. Kız babalarına yakışan biraz göbek de vardı. Daha ne istiyorlardı. Baba demek zorunda kalmayacakları, biraz nazdan sonra baba demek isteyecekleri bir babaları olduğu için sevindiler. Baba da seçilir miydi? Mümkünse neden olmasın!

Belki biraz Zeynep bu düşüncelerin uzağındaydı. O sadece göbeğe odaklanmıştı. Bu hafif göbek, uyumak için ideal bir yastık izlenimi yaratıyordu. Annesinin, Erdoğan’ın ömrü hayatı boyunca hiç unutmayacağı göğüslerini hatırladı! Arabaya binselerdi ve uyusaydı ne iyi olacaktı.

Bu kızlar Erdoğan’ın bilmem neresi ile Melike’nin saçı ve gözü, Sibel’in bacakları, Viktoriya’nın yüzü ve endamı ile Şule’nin göğüs ve kıçının bir harmanıydı! Ne güzeldiler. Aferin dedi, kendi kendine övündü.

Ne yapacağım bunlarla, nasıl davranacağım, nasıl iletişim kurup, anlaşacağım? Her biri ayrı telden çalıyor. Hepsi ile anladığı dilden konuşur anlaşırım da, hepsi bir aradayken bunu yapamam. Hem yapsam bile annelerine de aynısını yaptım, bunlardan da bıkarsam... Olmaz! En iyisi ben ortaya davranayım. İsteyen istediğini alsın. Geri kalan bana kalsın. Olursa, kısmetse... Kendim olmam daha hayırlı. Ya beni beğenmezlerse? Beğenmezlerse beğenmesinler. Bugüne kadar bu eşekler yoktu zaten hayatımda, gene olmazlar. Kendim gibi olmalıyım. Evet, en uygunu bu! Önce şu bikinilerden başlayayım öyleyse. Hele bir varalım Antalya’ya, zor giyersiniz o bokları!

“Heyt be! Bahattinime de bak be!” diyerek keyifleniyordu telefonunun pilinin bitmesine rağmen. Kaldırdı attı telefonu yan koltuğa. Ne güzel bir gündü; dün yaşananlar bir yana, Bahattin sonunda Nurcan’ı sevdiğini kabul etmiş; iki tartışma konusu, iki akıl kurcalayan konu bir günde bitmişti. Yeni tartışmalar yeni heyecanlar yaratacaktı, özellikle Bahattin’in durumu. Dili

şişmişti Erdoğan'ın; bir an önce Ankara'ya varmalı, Bahattin'i alıp gitmeli, içmeli, konuşmalıydı. Ne olmuştu, Nurcan ne demişti? Nurcan'a nasıl açılmıştı? İlk tepkisi neydi? Ama önce Ankara'ya varmalı, duş almalı, şu yedek pili telefona takmalı ve Bahattin'in bürosuna gitmeliydi. Daha da bastı gaza, araba Polatlı'yı geride bırakıyordu şimdi.

Sonra Bahattin'in aşk hayatı düştü aklına. Kendi sevdiği kızı elinden almasının dışında birkaç da orospu muhabbetini biliyordu. Bir de ilk mezun olduklarında bir kız olmuştu hayatında Baha'nın. Bunların dışında bir şey varsa da, o bilmiyordu. Neydi o kızın adı ya?

Hele dün yaşananlar... Ne kutlu bir gündü arkadaş. Bütün resimleri toplayabiliyordu artık. Hepsinin ayağı yere basacaktı bir şekilde. Mayıs sonlarına, haziran başlarına özgü bir sıcak dört beş saattir tepesini yemiş, ara sıra açılan klima sigara kokusunu daha da ağırlaştırdığından, sonunda vazgeçilmişti klima işinden. Neden sonra; öğleden sonra akşama doğru hava kapanmaya başlamıştı. Deli bir yağmuru barındıran bahtı kara bulutlar Ankara tarafından bu tarafa doğru yaklaşmaktaydı. Ağlama nöbetleriydi bunlar. Duygu dolu bulutlar bir an geliyor, boşaltıyordu içini. Üzülüyordu herhâlde aşağıda olanlara. Ölenler vardı demek, kalanlar acınacak hâldeydi!

Dün yaşadıkları, yediği nane ve bugün Baha'nın aşkını ilan edecek olması, bir ton yük yüklüyordu diline. Bunların hepsini Bahattin'e yüklemeliydi. Dün yaşananları bir bir anlatmalıydı. Bugüne dair bir sürü soru sormalıydı.

Yok, canım, hayatında bir kez olsun dinle adamı. Bırak önce o anlatsın, sen hele sus...

Bir büyük içerir miydi hikâyenin toplamı, kesin! Bir büyük, üstüne birkaç kadeh daha...

Ankara'ya yaklaştığında otoyola yakın polis çevirme yapıyordu. Ankara'dan çıkan arabalar didik didik aranıyordu. Bu taraf ise daha rahattı. Ağır aksak sıra ona da geldi, kimliğini gösterdi, polis eliyle geç yaptı. Yavaş yavaş geride bıraktı durdurma noktasını, önü daha da açıktı, iyice bastı gaza. Bir yandan anlam veremedi bu kalabalığa, ne olmuştu ki Ankara'da?

Dediği gibi yaptı. Alelacele evine geldi. Hemen bir duşa girdi, dişlerini fırçaladı. Üstünü başını giydi. Telefonun yedek pilini taktı. Ama açmadı

telefonu. Sonra salona geldi. Bakıcı kadına bir göz gezdirdi. Uyuyordu kız. Odasına yöneldi.

Uyuyordu dediği gibi. Ne düşler görüyordu acaba? Annesini görüyor muydu? Aklı o kadarına yeter miydi? İlk defa o an büyüyünce kıza ne diyeceğini düşündü ama işin işinden çıkamadı. Sonra eğildi hafifçe, gürültü çıkarmamaya dikkat ederek yanağına bir öpücük kondurdu. Tombulca yanakları vardı. Yüzüstü sağ yanağının üstünde ağzı hafif açıktı. Elleri başının yanında uzanıyordu. Yaşıyordu, nefes alıyordu. Sıcacık bir havası vardı. Nasıl da yanına uzanıp yatmak, yatarken yanaklarını okşamak, ellerinin içine ellerini almak isteği duydu. Saçlarını okşadı sonra. Yanağına elinin dışıyla dokundu. Kucağına almak istiyordu ama uyanacaktı bunu yapınca, işine gelmedi bu durum. Odanın kapısına doğru yöneldi. İçine sinmedi, döndü tekrar yatağın ucuna kadar geldi. Eğildi bir kez daha öptü yanaktan. Sonra kafasından, sonra yine yanaktan... Birkaç kez üst üste... Bir kez daha okşadı saçlarını. Doymasa da öpmeye ve okşamaya yeter bu kadar deyip dış kapıya yöneldi.

Koşar gibi evden çıktı. Aklı hâlâ kızdaydı. Bebek sevmek ne de güzelmiş be! Hele sevmek ve altını değiştirmemek, karnını doyurmamak, nasıl da bencilce bir keyif veriyordu ona. Arınmıştı terden, boktan, şundan bundan... ve acıkmıştı.. ve canı, susamış gibi rakı istiyordu.

Yürüyerek gidebilirdi nasıl olsa Bahattin’e. Bürosu yakındı evine. Yolda yürürken açtı telefonu. Birkaç dakika sonra arayanların mesajları geldi. Arayanlardan biri Bahattin idi. Nasıl olsa oraya gidiyordu, niye arasın ki. Ama yok, kızı tavladı bu şerefsiz; kesin onunla takılacak bu akşam. Randevuyu iptal için aramıştır eşek. Sattı bizi. Başka dalga bulmalı bu akşam, anlaşıldı. Dur bir arayayım da boğazına dizip biraz utandırayım. Bastı yeşil tuşa... Bir çalmada açıldı telefon.

“Ula Bahattin, napıyon? Kaptın mı lan kızı?!” Karşıdan cevap gelmedi. Bu kez sesini ciddileştirip, “Alo alo” diye birkaç kez tekrarladı.

“Şeyy, ben polis memuruyum, kiminle görüşüyorum!”

“Sen de kimsin kardeşim? Bahattin’in telefonu ne arıyor sende?”

“Dedim ya polis memuruyum. Telefon avukat Bahattin Bey’in. Siz kimsiniz?”

“Arkadaşıyım adım Erdoğan. İyi de sende ne arıyor telefon. Versene Bahattin’i. Bir şey mi oldu?!”

Bu son cümlede bağırmıştı ister istemez. Aklına Bahattin’i polislerin aldığı, gözaltına alındığı gibi şeyler geliyordu. Kaç kez uyarmıştı, “Bulaşma şu örgüt işlerine.” diye. En sonunda işte...

“Evet. Şeyy nasıl söylemeli. Başınız sağolsun, Bahattin Bey’i kaybettik!”

Bu cümle mermi gibi girmişti kulağından beynine. İndirdi kulağından telefonu, “Alo alo!” diye bağıran polise aldırmadan. Sert bir şekilde kapattı. Birkaç saniye boş boş baktı, öylece duruyordu apartmanın sokak kapısında. Sonra elinde telefon olduğu hâlde koşmaya başladı. Bir yandan da tekrarlıyordu:

“Şakadır... Bok, şakadır! Bahattin böyle şakalar yapmaz. Öldürdüler lan, bebeyi. Bu polisler öldürdüler. Bir de başın sağ olsun demezler mi... Ama dedim, yapma dedim. Bir gün öldürecekler seni dedim. Dinlemedi. Geberdi. Bahattin Allah’ını seversen ölme lan! Geliyorum, dayan... Geliyorum gardaşım!”

Koşarak geçti mahallenin piçlerinin basketbol oynayıp kafasını şişirdikleri sahanın yanından, parkın içinden hızla caddeyi buldu. Eskiden pazar şimdilerde AVM olan yerin önünden Maltepe Camisi’ne geldi. Kalabalık ve sesler artıyordu. Ana bulvar trafiğe kapatılmasa da trafik zor ilerliyordu. Birkaç tane ambulans vardı. Mahşer günüydü ve toplananların neredeyse tamamı polisti. Halktan bakanlar birkaç dakika “Toplanmayın kardeşim!” uyarısıyla dağılmıyorlarsa da, sıkılıp gidiyorlardı.

“Ne olmuş?”

“Bir avukatı öldürmüşler!”

“Niye ki?”

“Bilmem.”

Hiç birine dikkat etmedi. Koşarak ilerliyordu. Dikkat çekti koşması, birkaç güçlü kol girdi kollarına, durdurdular bunu, tam binanın önüne geldiğinde. Binanın önünde Nurcan’ı gördü. Ambulans içinde kafasına bakıyorlardı. Ağlıyordu. Kafasını kaldırınca Erdoğan’ı gördü. Çevik bir

hareketle kurtuldu sağlıkçıların elinden, ambulanstan atlayıp Erdoğan’a doğru koştu. “Öldürdüler!” diye inledi. Boynuna sarıldı. Erdoğan hiçbir şey yapamıyordu.

Ağlayamıyordu. Donuklaşmıştı. Sonradan bu anları hiç hatırlamadığını söyleyecekti. Aklında ağlamak değil, vurup parçalamak vardı. Hınçla izliyordu kalabalığı. Tiyatro oynanıyordu. Hele o polisler; hele onlar. Önce vurup öldürüp sonra yalandan katil arıyorlardı! Öyle zannediyordu o an ama... Polisler bir taraftan delil topluyorlardı. Kazıklanmış, sabitlenmişti. Vurgun çivilemişti ayaklarını, ellerini, düşüncelerini...

Sarılan Nurcan’a cevap vermiyordu. Sarılmıyordu kıza. Polisler bıraktılar bir süre sonra kollarını, elleri yanda, öylece ayakta dikiliyordu.

Bu arada savcı gelmiş, deliller toplanmış, ceset torbaya konulmuş, aşağıya indirilmekteydi. Erdoğan öylece ayakta dikilirken, boynuna sarılmış olan Nurcan’a aldırmadan, sedye ile önünden geçen bir şeye dikkat kesildi. Sedye üzerinde içi dolu bir ceset torbası ilerliyordu. Birden atıldı. Fermuarını açtı. Bahattin’in yüzüyle karşı karşıya kaldı. Daha birkaç saat önce “Aşığım ağa” diyen kara kaşlı, kara gözlü yiğit gardaşının, yağız gardaşının yüzü tümden kandı. Ayalarının arasına aldı kanlı yüzü, belki ağlayacaktı ki, biri onu sertçe çekti. Çeken, bir elinde telsiz olan bir polisti.

Erdoğan cesedin başından doğrulup arkaya döndüğünde polisle burun buruna geldi. Adam belli belirsiz bir şeyler söylüyordu bağırarak ama Erdoğan duymuyordu. Adam sertçe bağırıyordu, bağırıyordu ama suyun içinden geliyordu ses, boğuk boğuk. Erdoğan’ın gözleri bir an açılabildiği kadar açıldı, kan çanağı olmuştu. Adam irkildi bir an ama kendini kurtaramadı. Erdoğan polise vurabildiği kadar sert bir kafa attı.

O anda da ortalık karıştı. Bir sürü el Erdoğan’a hücum etti. Alaşağı ettiler. Vuruyorlardı. Erdoğan da vuruyordu. Babayiğittir Erdoğan; öyle kolay kolay dayak yemez. Kollarını tutan polislerin birini savurdu duvara. Yetişen bir diğeri bir yumruk attı buna. Sendelerken bir tekme çıkardı yumruk atan polise; tekme tam karnına denk geldi. İki büklüm oldu adam. Nereden geldiği belli olamayan bir yumruk daha hissetti. Kimin vurduğunu anlamayınca önüne ilk çıkana boşta kalan eliyle bir yumruk patlattı. Kan sıçradı yüzüne, herhâlde burnuna geldi yumruk adamın! Attığı her yumrukla daha fazla adam başına toplanıyordu.

Bir süre sonra vurulan darbelere karşılık veremez hâle gelmişti. Elleriyle ayaklarıyla, linç edeceklerdi neredeyse. Her yumruk yediğinde ya da tekme attığında ağza alınmayacak küfürlerle sövüyordu; polise, askere! Gardaşını öldürmüşlerdi. Linç etmişlerdi. Kara giysili, kara maskeli, MP 5'li devlet katilleri... Kaç kurşun sıkmışlardı gardaşına. O sıktığınız kurşunlar kadar ananızı ulan, bacınızı ulan! Hâlâ onların vurduğunu zannediyor, hıncını bir türlü alamıyordu. Bir süre sonra küfür de edemez hâle soktular ağzını burnunu.

Nice sonra anlaşılmıştır ki, bu seneler gibi geçen zaman aslında 30-40 saniyeden fazla değildir, attığı dayak ve yediği dayak kendine getirdi onu. Bu arada araya giren birkaç kişi polisleri Erdoğan'ın sırtından, boğazından aldılar. Erdoğan yerde eli yüzü kan bir şekilde kıçının üstünde aynı hareketsizlikle oturuyordu. Tertemizdi daha bir dakika öncesine kadar, şimdi tere batmıştı sıcakta, kana batmıştı.

Birkaç kol girdi koltuklarının altına, neredeyse sürükleyerek ambulansa koydular bunu. İki tane adam daha vardı ambulansta, biri hafif göbekli, öbürü gençten. Çok kalabalıktı ambulansın içi. Sağlıkçılar, göbekli adam, gençten biri ve bir de burnunu kırdığı polis. Hep beraber Numune'nin yolunu tutmuşlardı.

Uyuma hissi geldi bir anda, karşı konulamayacak kadar kuvvetliydi. Hatta güven verici. Güvendi verilen ilaca, uykuya bıraktı kendini. Uyandığında ışık yoktu. Pencereden sızan bir lamba ışığı dikkatini çekti. Belinden, ağzından, burnundan, kafasının arkasından gelen ağrıları hissetmek üzereydi ki Bahattin geldi aklına. Kamçı yemiş aygır gözü gibi büyüdü gözleri. Bir anda kendine geldi ve tüm acılar ötelendi, kalbinden gelen sızıyla. "Bahattin! Gardaşımmm!" diye inledi. Herhâlde güçlü bir şekilde inlemişti ki, kapıya yüklenildiğini duydu. Gelenler vardı anlaşılan. Demek kendine gelmişti. Kalkmaya yeltendi. Bir sürü acı çöktü omzuna, gerisin geriye yatağa çivilediler Erdoğan'ı.

Odaya dolanlar, ışığı da yaktılar saniyesinde. Kocaman ışık yansımaları gözlerini doldurdu. Acılarını derinleştirdi. Kimdi acaba gelenler? Üniformalı adamlar vardı. Hem o göbekli herifle, genç irisi adam... Birkaç da beyaz gömlekli... Herhâlde doktor, hemşireydi bunlar.

Belli belirsiz konuşuyorlardı aralarında. Tahlil, dediler. Bu gece kalsın, dediler. İfade verebilir engel bir hâli yok, dediler. Tokalaştılar göbekliyle. Çıktılar.

“Erdoğan Bey! Duyabiliyor musunuz beni?”

Cevap vermedi. Göz ucuyla baktı göbekliye. Sırıttı göbekli. Elini şefkatle başının üstüne koydu. Saçlarını okşadı bir süre.

“Nasılsın evlat?”

Cevap vermedi. Niye cevap versin tanımadığı adama! Hem bu evlat da nereden çıktı, nereden evladın oldum senin? Evladın olsam saçımı okşamakla kalmaz, yanaklarımı da öperdin. Ben öptüm mesela. O yüzden evladım diyebiliyorum ona. Nasıl da güvensizdi. Nasıl da boşluktaydı. Dört bir taraftan esiyor ve hiçbir yere sığınamıyordu. Madem evladındım da, ne bok yemeye dayak yememe izin verdin?! İyi de daha fazlasından kurtarmıştı onu en azından.

“İyisin iyi. Tamamsın. Hadi geçmiş olsun. Polis arkadaşa anlattık durumu, şikâyetçi değil senden. Sen de şikâyetçi değilsen, bu olayı kapatalım istersen.”

Cevap vermedi yine. Gözlerini kapatıp açmakla yetindi.

“Kabul. Olur, şikâyetçi olmayayım.”

Olsa ne olacaktı. Adam öldürüyorlardı güpegündüz. Şikâyetçi olacakmış. Pöh!

Uykuya dalacaktı, uykusu vardı. Gitsinler istiyordu. Anladı adam ruh hâlini büyük ihtimalle ki, tamam diye üstelemedi. Sadece bir yere imza atmasını istedi Erdoğan’ın. Erdoğan elini doğrultabildiği kadarıyla doğrultup karaladı kağıdı. Güvendi nedense bu göbekliye. Babacan bir şefkati andırıyordu, evlat demesi. Adamlar çıktılar. Erdoğan yine daldı uykuya. Uyku denilmez böylesine, kuyuya düşmek daha uygun.

Karmakarışık rüyalar uyutmadı. Ne yoktu ki kâbuslarında. İstemediği her şey. Korkutucu bir sürü anı. Bir kocaman endişe. Ama hatırlamıyordu hiç birini. Daha bir kendinde olarak uyandı. Acıları geldi yine buldu. Sanki uyusa hepsi dağılacaktı.

Çenesi, kaval kemiği, kafasının arkası, burnu ağrıyordu. Kalkabildi ancak bu kez. Yatakta doğruldu. Başı döndü hafiften. Çıplaktı. Bir ayağını sürüyerek ışığı buldu. Yaktı. Hastane odasında yalnızdı. Yerler bütünden betondu ve soğuktu haziran olmasına rağmen. Sigara istedi canı. Elbiseleri neredeydi acaba? Bir dolabın varlığını o an hissetti. İçindedir mutlaka diye düşündü. Açtı, evet içindeydiler. Sigarasını buldu. Yaktı, bir nefes çekti ve anladı ki, içtiği en tatlı sigaradır bu. Ciğerlerine inen neydi? Duman olmadığı kesin ama. Gitmeli buradan diye düşündü. Evet, kesinlikle gitmeliydi evine. Güvenmiyordu buraya. İyi de, eve gidince ne yapacaktı?

Giyindi. Giydikleri bayağı hırpalanmıştı. Kan lekeliydiler. Parası, cüzdanı yerindeydi. Sadece cep telefonu yoktu ortalıklarda. Bir ayağını sürüye süreye odada arandı bir süre. Dolaba bakındı. Ceplerini bir kez daha yokladı. Yoktu telefon. Saat kaçtı acaba? Saat! O, yerdeydi. Onu buldu. Dolabın dibine düşmüştü. Aldı baktı. Çatlamıştı camı, gece bire yakın bir zamanı işaret ediyordu. Ağzına sıçtılar milyarlık saatin!.. Gitmek istiyordu. Hani cep telefonunu da bulsa, bir dakika daha durmayacaktı.

O an kapı bir kez daha açıldı. Göbekli adam girdi içeriye. Bu sefer yanında genç irisi arkadaş yoktu. Tebessümle yaklaştı Erdoğan'a, yine babacan bir hâli vardı. Hatta Erdoğan tanıyordu bu adamı. Biraz gayretle çıkarabilirdi ama üstünde durmak, kafasını bununla yormak istemedi. Gülümsemeyi takiben cep telefonunu uzattı Erdoğan'a. Uzandı aldı telefonu. Yine gülümseyerek çıktı odadan. Erdoğan da sigarası bitene kadar oturdu odada. Üç beş dakika sonra o da çıktı odadan. Yürüdü. Kimse müdahale etmedi. Halbuki, birkaç polis vardı ortalıkta. Sadece izlediler. Hastane önüne indiğinde polisler hâlâ ortalıkta geziniyordu. Kafa atıp burnunu kırdığı polis de oradaydı. Selam verdi göz ucuyla Erdoğan'a. Erdoğan oralı bile olmadı. Bir siktir çekip içinden yürüdü. Bu arada bir sigara daha yaktı.

Numune Hastanesi'nin kurulu olduğu tepenin üstünden, hastane acilinin girişinin hemen önünden yani, Ankara'yı izlemeye koyuldu. Parlak ışıkları vardı artık Ankara'nın. Aşağıda lunapark açılmış; sarı, kırmızı, mavi, yeşil bir sürü rengi Ankara semalarına yayıyordu. Demek hâlâ çalışıyorlar bu saatte. Ama cuma akşamı tabii şaşmamalı. Biraz ötede lise çağlarında tüm gizlerini bildiği Denizciler Caddesi ve Ulus'a karışan labirent sokaklar, dolmuşlar... Bu kadar geç vakte rağmen sanki gündüz saatlerinde gibi. Ötesi

Ulus. Belki yıllardır uğramadığı, hiç işi düşmediği Ulus. Özledi bir an gençliğinde iyi bildiği sokakları. O sokakları gezme ihtiyacı duydu. Elinden gelse, dermanı olsa bu saatlerde yürüyerek gidecekti oralara.

Gençlik çağları ve Bahattin bir araya geldiğinde, sonsuz gibi büyüyen bir acı kapladı içini. Artık Bahattin yoktu. Olmayacaktı. Dayanılır bir şey değildi bu. Babası öldüğünde bile bu kadar acı duymamıştı ve... Tövbe tövbe. O da başka âlemdi, yani babası. Hem o göbekli... Tanıyordu ama nereden.

Babası ölmüştü, Bahattin de. Annesi de hastaydı.

Yine içinden çıkılmaz bir düşünce girdabına düştü. Annesi bırakıp gitmişti. Yaz günüydü. Aydın’daydı. Geldiğinde yoktu annesi. Bir daha olmadı. Ağlayacaktı ki, tokadı yemişti babasından, “Ağlama lan! Ağlama, sıçarım ağzına!” Yine tuttu kendini. Boğazına dizdi hıçkırıklarını ve çıkmalarına izin vermedi. Tokat yer miydi birilerinden acaba? Bu kadar açta ve açıkta nasıl ağlayabilirdi?

Yalnız kaldı iki sene kadar. Babası gider gelmezdi, üç gün, beş gün, bir hafta. Sonra genelde sarhoş dönerdi eve. Sırıtırdı. Hediyeler getirirdi Erdoğan’a. Türlü oyuncak. Çikolata filan. Yoktu memlekette o zamanlar böyle süslü çikolatalar. Bakıcı elinde büyüyordu Erdoğan.

Annesi bir ara görünüyor, bir ara kayboluyordu. Kaçak görüşüyorlardı. Hatırlayabiliyordu bunu. Bazen parka geliyordu annesi. Bazen pastaneye. Bakıcı kadınla ayarlıyorlardı herhâlde. Bakıcı kadın ne zaman, “Bir yerlere gidelim mi?” dese, annesi de orada bitiyordu. Okula başlayacaktı artık. O yaz neşeli geçiyordu. Babası biliyordu aslında annesi ile görüştüğünü. Görüştükleri günün akşamı, “Eee” diyordu. “Ne yaptınız bugün annenle?” Dökülüyordu o zaman Erdoğan. Şunu yaptık, bunu yaptık. Bana bak ne aldı. Tebessüm ediyordu babası, azarlamıyordu. Hayatı boyunca yediği tek tokat da zaten annesinin gittiğini öğrendiğinde üzüldüğü zamandı. Sert bir adamdı. Ama sertliğini Erdoğan’a karşı kullanmazdı. Genelde sesini çıkarmazdı Erdoğan’ın yaptıklarına. Belki biraz mahcuptu annesinden ötürü, sandığı kadarıyla. Ya da umurunda değildi Erdoğan’ın ne bok yediği!..

Genelde yalnızdı Erdoğan. Bakıcı kadın ne de olsa elin kadını. Ne kadar vakit geçirebilir ki bununla? Ne kadar içselleştirebilir? Mesaisi dolunca hop kendi evine, kendi çocuklarına dönerdi. Yalnız, sıkıcı ve alabildiğine sıcak bir yaz geldi geçiyordu artık. Ağustos sonlarıydı. Geceleri soğumaya başlamıştı bile Ankara. Okula başlayacaktı. Seviniyordu. Kurtulacaktı bu yalnızlıktan. Âleme karışacaktı. Okuma yazma öğrenecekti. Ama bu son cümle diğer insanlara aittir. Kendisinin böyle bir düşü yoktu. O, daha çok haytalık yapacak ve top oynayacak adam bulacak olmanın coşkusu ile yoğundu.

Eylüle doğru giderken ağustos, hatırladığı kadarıyla o Zafer Bayramı günü geç vakit Hakkı babası elini tuttuğu bir çocukla çıkageldi. Sıska, kara bir oğlandı bu. Saçları üç numaradan da kısa kesilmiş. Eli yüzü biraz pasaklı, belli ki burnu da sümüklüydü sanki ama temizlenmişti şimdilik. Pantolonu oldukça eski, tişörtü ucuz ve pırım pırım. Şaşkın gözlerle babasını süzdü.

“Şaşırma lan!” dedi. “Kardeşin bu senin bundan sonra. Adı da Bahattin. Bahattin bu da senin kardeşin Erdoğan. İyi geçinin lan sıpalar!” deyip gitti yattı. Baş başa kalmışlardı. Erdoğan yer yurt gösterdi Bahattin’e. Soyundu, dökündü, yattı Bahattin o gece.

Sabaha, bakıcı kadına da sürpriz oldu, onun varlığı. Hatta biraz yüzü asıldı. Yüzü asılınca Hakkı Baba işten çıkardı onu. Başka kadın buldu. Daha genç daha güzel, hem bekâr. Kaç defa yakaladı babasını, bu yeni bakıcıya sarkarken.

Bir süre sonra eylül sıcakları daha etkinken, Baha ile başladılar okula, aynı sınıftaydılar. Yan yana oturuyorlardı. Akıllıydı seninki. Çabuk kaptı okumayı yazmayı, Erdoğan söktüğünde mayısı bulmuştu. Kopyalar verdi bütün ilkokul, ortaokul ve lise boyunca. Bir yandan da Erdoğan’a ders çalıştırırdı. Anlamayınca dalga geçerdi. Erdoğan çabuk kavrar ama kavramak istemezdi. Bahattin geç kavrar ama tuttuğunu bırakmazdı.

Güçlüydü Erdoğan, dayak yedirmezdi gardaşına. Bulaşan olursa Erdoğan vardı nasıl olsa. Bazen bu dürterdi diğer oğlanları, Erdoya güvenip. Şımarırdı. Çoklukla Erdonun hatırına top oynardı pek de istemeye istemeye. Beceremediğinden top oynamayı, doğal ve istekli bir kaleciydi. Zıp zıp bir oğlandı zaten. Erdoğan geride kalırdı. Gol yemezlerdi. Golü zor

yediklerinden hâliyle maçı kazanırlardı. Masada milleti makasa alır, okeyde kazanır, kâğıtta dümdüz ederlerdi mahallenin bebelerini.

Aynı yaştaydılar, aynı boydaydılar. Birbirlerini döve döve büyüdüler. Erdoğan'ın yalnızlığı, doldu Bahattin'le; gitti bitti yalnızlık. Bahattin'in çaresizliği, geçti Erdoğan'la; uçtu tükendi çaresizlik. Daha güçlüydü artık hayata karşı. Ketumdur Bahattin, akıllıdır. Kurnaz derecesinde hatta... Çok konuşmazdı. Çocukça yaramazlıkları pek bilmezdi. Genelde Erdoğan'a uyar, daha sonra Erdoğan'ı da kurtarırdı.

Garipti Bahattin. Bazen dalıp giderdi. Suskunlaşırdı. Ağlamaklı olurdu. Bir derdi vardı ama paylaşmazdı. Ne dediyse Erdoğan, soruyu ne şekilde sorarsa sorsun geçiştirmeyi becerirdi. Sadece Mardinliydi. Fakirdi. Kaçıp gelmişti Ankara'ya. Hakkı baba bulmuş onu sokakta ve adam etmişti. Hepsi bu kadardı.

Sonu gelen sigaranın hâlen koruyabildiği alevini, yenisini yakmak için kullandı. Hâlâ Numune Hastanesi'nin kurulu olduğu tepeden Ankara'ya bakıyordu. Bir an dağılan ve başka şeylere giden aklı hemen toparlanıyor, her gördüğü şekil Bahattin'e çıkıyordu. Gardan gelen tren düdüğü, lunaparkın renkli ışıkları, Resim Heykel Müzesi'nin göğe doğru yükselen süslü ışıklandırması, gelip geçen arabaların çıkardıkları sesler, ara sıra giren çıkan ambulanslara ait sirenler başka başka anıları dürtmekte ise de, her anı Bahattin'e bağlanıyordu. Yaşadığı ömür parçası Bahattin'le geçtiğine göre, buna da şaşmamak gerekiyordu. Yaşadığı, yaşamak zorunda kaldığı veya yaşamak istediği her şeyin içindeydi o. Yarısını almışlardı elinden ömrünün, vücudunun, anılarının, sevgi, saygı ve güvenin... Artık ne varsa, yarısı yoktu.

Neyle dolacaktı? Dolmak zorunda mıydı? Eksik kalsa ne olurdu?

Mardinliymiş de, yok fakirmiş... Neymiş? Kaçmış gelmiş. Külahıma anlat onları Baha. Sen benim baba bir kardeşimdin. Kesin. Babam birinden peydahladı seni! Büyük ihtimalle anan ölünce de aldı geldi seni. Ama üstün başın niye öyleydi gardaş? Gerçekten fakir miydin? Babam bakmadı mı size? O kadar parası olan bir adam niye bakmasın oğluna? Bakmayacak olsa niye alsın gelsin ölen ananın yanından.

“Erdoğan Bey”, çağrısıyla çıktı hissettiği eksiklik, yarımlık duygusundan. Doktor kılıklı bir adam yaklaştı buna. Hastaneden ayrılmaması gerektiğini, onu izlemek zorunda olduklarını, dinlenmesi gerektiğini ve daha bir sürü ezber lafı sıraladı. Erdoğan oralı bile olmadı. Kafasını döndürüp yine Ankara gecesine daldı. Sigarasından bir nefes çekti. “Bari” dedi adam, “alın şunu” diye ekleyerek eline reçetesini tutuşturup pansuman hakkında bir şeyler daha geveleyip yoluna gitti. Reçeteyi rüzgâra, pansuman bilgisini sigaranın ucuna bıraktı. İkisi de saniyede karıştılar acuna...

Sonra öfkelendi Bahattin’e. “Puşt” dedi. Bu “puşt” sesliydi, yakında biri olsa duyabilirdi. Diğerleri aklından geçti. Artık beyninden akan kelimeler izinsiz ve hatta şuursuzca saçılıyordu kendiliğinden semaya... Siktirdin gittin! Ben ne yapacağım şimdi? Ben sana demedim mi gebertecekler seni. Her şeyi sen bilirsin ya, bunu da ben bildim işte. Keşke bilmez olaydım ahh gardaş, bilmez olaydım. Ama yokkk, iyi oldu geberttiler seni! Laf dinleseydin orospu çocuğu!

Sonra ayakta duramadı daha fazla, çökme ihtiyacı duydu. Ayağı ağrıdı, çöktürtmedi. Sağına soluna baktı bir oturacak yer bulur muyum diye ve bir bardak çay olsaydı ne iyi olurdu. Oturacak bir yer bulamasa da kıçını dayadı yüksekçe bahçe duvarına, sigaranın sonu geliyordu ve başka da sigarası yoktu. Sigara almalı, dedi içinden ve o sırada bir el dokundu omzuna.

“Erdoğan!”

Annesiydi sesin sahibi.

Gerçekten de Mardinliydi. En azından öyle biliyordu. Mardin’de bir köyde doğmuş olmalıydı. Çünkü hatırladığı ilk yer Mardin’di. Hem öyle demişti güvendiği insanlar ona. Merkeze yakındı; bazen hayal ettiği, çok eski bir zamanda görülmüş bir rüya gibi belli belirsiz hatırladığı bu köy. Toprak damlı, taş duvarlı evleri olan büyükçe bir köy sayılabilirdi. Bir yarım yamalak camisi, bir iki zor ve cılız akan çeşmesi olan bir köy. Sonraları bir ilkokul yapılmış, zor ve cılız akan su evlere bağlanmıştı. Toprak, çoğu kez ya çamur yahut toz kaplı sokaklar, taşların üst üste sıralanmasıyla yapılmış duvarlarla ayrılıyordu evlerden. Ağustos zamanlarında damda yatılırdı. Yıldızları iyice hatırlıyordu.

İlkokula başlayacaktı. 1977 yılıydı. Dedesi yakınlarda ölmüştü. Hatırladığı anılardan biri de bu cenaze töreniydi. Tabutun üstü açıktı. Dua ediyordu, mezar başında. Babası ve iki amcası cenaze namazı kılıyordu kalabalığın önünde.

Devamında birkaç gün sonra bir sıcak gecenin ilk saatlerinde babası ile babasının büyüğü amcalarından biri, dedesinden kalan üç kuruşluk tarla için tartışıyorlardı. Babası mirastan hakkı olduğunu bunu alacağını söylüyordu amcasına. Amcası da amele olan babasının yılın yarısında İstanbul'da çalıştığını, zaten yeteri kadar parası olduğunu, tarlayı onun olmadığı zamanlarda yıllarca kendisinin işleyip durduğunu, emek harcadığını, hakkın kendisinde olduğunu sıralıyordu. Lise çağlarında olan amcaoğlu da vardı babasının yanında. Amcaoğluna yaşıt abisi de kendi babasının yanında.

Sonra sesler giderek yükselmeye başlamıştı. İnsanlar ısrarla aynı anlama gelen cümleler kuruyordu. Diyecek başkaca bir şey yoktu. Doğru birkaç cümleden ibarettir aslında yahut bir kaç kelimeden. Ama anlamayınca insanlar birbirinin dediklerini ya da anlamak istemediklerinde birbirlerini suçlamaya başlıyorlardı. En son bağrışmalar olmuştu aralarında, hatta küfürleşmeler. En büyükleri ile babası bir olup, amcasını ve amcaoğlunu ite kaka evden atmışlardı. Giderken amcası tehditler savuruyordu.

Yatma vakti gelmişti. Kız kardeşi Fadike ve küçük abisiyle damda yatacaklardı. Sırt üstü uzanmıştı. Bütün yıldızları görebiliyordu. "Bir gün" diyordu, "saymayı öğrendiğimde hepsini sayacağım." Okula başlayacaktı nasıl olsa bu sene ve okumayı, hesap yapmayı öğrenecekti.

İzlerken ve izlerken yıldızları uyumuştu. Ne kadar uyumuştu; bilmiyordu, gözlerini fal taşı gibi açtığında güneşin olmadığı ama tepelerin ufuk çizgilerinde sarının maviyle oynaşmaya başladığı bir zamanı gördüğünü hatırlıyordu, gözlerinde ufuk çizgisi sarılığı, kulaklarında ise insanın içine korku ve öfke saçan gürültüler bulunuyordu. Düğünlerde duyduğu sesle aynı sesti bu. Keleşlerin çıkardıkları ses!

Keleş sesleri insan seslerine karışıyordu. Abisi kendisini de korumaya çalışarak sanki elinin eti mermileri durdurabilirmiş gibi ellerini onun ve kız kardeşinin başları üstünde siper ederek damdan indirmeye çalışıyordu. Damdan zor bela yarı atlayarak inmişti. Abisi koltuk altlarından tutarak kız kardeşini ona atar gibi bırakmıştı aşağıya. Tutabildiği kadar tuttu Fadike'yi.

Yarı düşürmüştü kızı. Sonra abisini bekledi. O anda abisi sırtına yediği kurşunla külçe misali düşüyordu damdan göğsünün üstüne. Hemen kız kardeşinin elini tuttu ve koşmaya başladı. Ne kadar da hızlı koşuyordu, rüyada gördüğünün aksine. Ara sıra düşüyordu Fadike, ağlıyordu, ayağından söz ediyordu. Dinlemiyordu onu, ite kaka, çekiştire çekiştire, sürüye sürüye kaçırmaya çalışıyordu.

Ne kadar da uzun koşmak zorunda kalmışlardı. Ne sesler uzaklaşıyordu onlardan ne de korku. Sesler birden kesildiğinde, o da koşmayı durdurmuştu. Birkaç metre arkasında kalmış Fadike ayağını tutarak, bağırarak ağlıyordu. Döndü baktı Fadike'ye, soluk soluğa göğsü inip kalkıyordu. Kız kardeşine doğru eğildi. Neresinin ağrıdığını sordu. Ayağı ağrıyordu, çok ağrıyordu. Sonra eve döndürdü bakışlarını... Hayret ki sadece bir yüz metre kadar uzaklaşabilmişlerdi. Hâlbuki ne kadar çok koşmuşlardı.

Eve dönme isteği duydu. Evden kaçan iki gölge görmüştü o anda. Bir an durdu, koştukları yönü belirlemeye çalıştı. Kendisine doğru gelmiyorlardı. O zaman tehlike geçmişti. Evine gidebilirdi. Kaçanlar kimdi peki? Ne yapmışlardı o evde?

Bu sefer kaçmak ve kurtulmak için uzaklaşmaya çalıştığı yere bir ümit için ulaşmak amacıyla koşarak gidiyordu. Damdan atladığı yere geldi. Abisini gördü ilk. Sırtı kanıyor ve abisi belli belirsiz sesler çıkarıyordu ve sanki biraz da kıpırdanıyordu. Annesi geldi aklına, dolanarak evin kapısına geldi. Tam kapının yanında amcaoğlunu tartaklayan büyük abisi vardı. Gözleri açık, sırt üstü yatıyordu. Çok kanamıştı göğsü. Ses çıkarmıyordu, oysa ağzı açıktı. Keleşi yanındaydı. Sonra bir nefesin varlığını duyumsadı. Arkasına dönerek baktı, bahçe kapısının eve bakan kısmında ite kaka evden uzaklaştırılan amcaoğlu kapının orasına burasına tutunarak kalkmaya çalışıyordu. Korktu yeniden. Fakat elinde keleş yoktu amcaoğlunun. Ancak kapıya tutunarak kalkamıyordu, birden düştü sırtının üstüne. Onun da göğsü kanıyordu. Yere düşmesine rağmen ses çıkarmamış, hiçbir yeri ağrımamıştı. Onun da gözleri açıktı ve kendisine bakıyordu. Ne diyecekti acaba? Bir şey demeyeceğini anlayınca içeriye yöneldi.

İçerde, hemen ötede ablası uyuyordu. Gözleri kapalı olduğuna göre, uyuyor olmalıydı. Ama üstüne örttüğü örtü kırmızıydı! Birkaç kere dürttü, uyandıramadı. Sonra yine annesi geldi aklına. Onların yattığı yere yöneldi.

Babası ve annesi yer yatağında yatıyorlardı. Onların üstündeki örtü de kırmızıydı! Annesi uyuyordu, gözleri kapalıydı. Babası uyanmıştı. Gözleri açıktı!

Ne uyuyanları uyandırabiliyor ne de gözleri açık olanlar onunla konuşuyordu. Ve hayrettir ne kadar çok kırmızı nesne vardı çevrede! Yerler kırmızıydı! İnsanların üstü başı, örtüleri kırmızıydı! Ayağını sürüyerek cesetler arasında dolandı. İlk gördüğü abisinin yanına gitti. Bir tek o hareket edip sesler çıkarıyordu. Hızlanarak yanına vardı. Artık o da hareket etmiyordu ve hatta ses de çıkarmıyordu!

Diğer amcasını gördü birdenbire. Kucağında hâlâ ağlayan Fadike vardı. Telaşlıydı, terlemişti, panik bir havası vardı. Korkmuştu. Son hatırladığı, amcasının onu yoldan geçen bir arabaya bindirirken, “Bir daha gelme oğlum buralara. Şu parayı da al git. Sakın bir daha dönme. Öldürürler seni kan davası gütmeyesin diye. Sakın unutma. Git ve daha gelme.” dediğiydi.

Arabaya binmişti. Nereye gideceğini bilmiyordu. Şoförü tanıyordu aslında. Hep kasabaya gidip gelen dolmuşu kullanan adamdı bu. Ama bu sefer o dolmuşu kullanmıyordu. Daha büyük bir şeydi bu. Kamyon diyordu adam bu arabaya.

İstanbul lafı duymuştu şoförden ama... Babası da gider gelirdi İstanbul’a çalışmak için. Yazın gelmezdi babası eve. Kışın gelirdi. Birkaç ay kalır giderdi. Yaz olmasına ve iş çok olmasına rağmen babası, “Babamın cenazesi için geldim.” diyordu evde. Demek ki İstanbul uzaktaydı, hem de çok uzaktaydı.

Emin değildi nerede indirecek kendisini. Hem indirse ne bilecekti ki neresidir orası! Ama İstanbul’da deniz vardı. Babası öyle diyordu, büyük bir suymuş bu; göl gibi ama çok daha büyük. Babasının ağzındaydı İstanbul’a yerleşmek. Keşke anası dinleseydi babasını da, gitselerdi birkaç sene evvel. Anası engel olmuştu babasına. Babası da ertelemişti göçü.

Bütün gün ve gece yol aldıktan sonra ve hatta birkaç yerde yemek yedikten ve su içtikten sonra sabaha karşı gün yeni yeni ışırken, geniş bir yol kenarında indirdi çocuğu şoför.

“İstanbul, burası?!”

“He he burası.” deyip gülerek bastı gaza yamyam suratlı şoför. Arkasından bir süre bakakaldı şoförün. Sabahın erken saatiydi. Kimse yoktu ortalıkta. İki dağ arasında bir yerdeydi. Bir dağda, henüz gecekondu kavramını bilmediğinden, büyükçe bir köy zannettiği evlerden oluşan bir karışıklık seçiliyor, diğer dağda ağaçlar...

Üşüdü biraz ağustos sabahı olmasına rağmen. Parası vardı var olmasına da, çocuktu ne yapabilirdi ki? Ne anlardı paradan! Nasıl ve nereye gidecekti? İstanbul burası mıydı? Denizi bulmalıydı. Eğer denizi bulursa, İstanbul’daydı! Yokuş aşağı yürümeye başladı. Yokuşun bittiği yerde su olmalıydı. Deniz de oradaydı demek. Yürüdükçe gün daha da ışımaya başladı. Güneşi görünce yönünü belledi. Demek doğu şurası, burası da batı o zaman... hıı. Yürümeye devam etti. İnsanlar da dökülmeye başladılar bir yandan. Sorsa mıydı acaba burası neresidir? Yok, soramazdı, güvenemezdi bu insanlara. Bu insanlar kimdi? Hiç birini tanımıyordu. Kucağında oynadığı amcası, birlikte oynadıkları amcaoğlu bunları yaptıysa, tanımadığı insanlar neler yapardı!

İnsanlar mavi arabalara binip binip gidiyorlardı. Sokaklar dolmaktaydı. Dolup dolup, boşalmaktaydı. İnsanların sıraya girip bindikleri mavi arabalara baktı. Bunlar ara sıra köye uğrayan insanları getirip götüren arabalardandı. Bu insanları bir yerlere götürüyorlardı. Binebilirdi. Ama... Ne insanlara ne arabalara güvenebiliyordu. Hem nereye gidecekti, ne için gidecekti, gittiği yerde ne yapacaktı?

Caddenin kenarında öylesine bakınıyordu sağına soluna. Bir yandan da yürüyordu. Sokaklar, caddeler geçti. Yollar nereye götürürse oraya gitti. Saatlerce yürüdü. Susamıştı, acıkmıştı. Gecekondular bitti, apartmanlar başladı. Yollar daha temiz, daha genişti. Çok daha fazla araba vardı sokaklarda. Ağaçlar vardı. İnsanlar ne de güzel giyinmişti. Kadınların başı açıktı. Erkekler ceketli, gömlekli... Sıcaktı. Mardin kadar değilse de, yine de yanıyordu ortalık.

Vardığı yerin Kızılay olduğunu çok daha sonra öğrenecekti! Büyük binalar vardı. Çok büyük binalar. Ortalık yer, kocaman ağaçlarla kaplı bir yerdi. İçinde insanlar geziniyor, oturup sigara içiyorlardı. Gölgeydi burası. Oturup dinlendi. Açlık ve susuzluk yakıyordu onu ama su ve yemek bulamıyordu. İnsanların bir şeyler yediğini ve içtiğini görüyor, ancak cesaret edemiyordu bir şeyler istemeye.

Neden sonra, köyün öğretmenine benzeyen bir amca gördü. Ceketli ve kravatlı temiz yüzlü bir amca. Yanaştı bu amcaya. Görünce çocuğu bu amca, yüzünde bir gülümseme belirdi. Akşam oluyordu artık. Korkmaya başlamıştı. Bir çare üretmeliydi. Yavaşça yaklaştı amcaya.

“Amca?” diye ürkekçe bir giriş yaptı.

“Söyle koçum.”

“Amca, burası İstanbul?”

“Yok yavrum, burası Ankara!”

“Ankara mı?”

“Evet koçum, Ankara.”

Çok korkmuştu. İstanbul değil demek. Demek Ankara’daydı. Duyardı Ankara lafını da İstanbul kadar anlatılmamıştı Ankara ona. Başkent Ankara burası demek... Başkent ne demekti acaba? Arkasını döndü amcaya, birkaç adım atarak yürümeye çalıştı. Yaşadığı korkunç anıların, yolculuğun, ağustos sıcağı altında açlık ve susuzluğun bir çırpıda vücudunda yaptığı tahribatın farkında değildi elbet. Ayaklarının titrediğini hissetti. Yürüyemedi. Başı önde parkın taşlı yoluna bakıyordu. Gözleri karardı. Yol bir yakınlaştı, bir uzaklaştı. Bayılıyordu. Yere düşmek üzereyken, o soruları sorduğu amca arkasından yakaladı onu.

Bir süre sonra uyandığında, o amca başındaydı. Has-tanedeydi. Koluna bir şeyler bağlanmıştı. Doktor, o amcayla konuşuyordu. Konuştuklarını anlamıyordu ama. Doktor gittikten sonra amca geldi yanına, gülerek yaklaştı. Biraz sonra gideceklerini, yemek yiyeceklerini söyledi. Akşam olmuştu artık. Hastaneden çıktılar bir süre sonra. Amcanın elini tutmuştu. Bilmiyordu daha oraların Denizciler Caddesi olduğunu, bir lokantaya girdiler. Kebap söyledi amca, ayran da söyledi. Tatlı da yer miydi? Yerdi. Bolca su içti. Kendine geldi.

“Gidecek yerin var mı senin lan? Nerelisin? Adın ne senin? Bak benim adım Hakkı! Senin yaşında bir oğlum var benim. Aydınlıyım. Anlıyor musun?”

Anlamıyordu doğal olarak. Aydın da neydi ki? Adını söyleyebildi ama. Sadece adını söyleyebilmişti, o kadar. Başkaca bir şey diyemedi Hakkı amcasına.

“Gidecek yerin var mı peki senin? Annen baban nerede?”

“Öldüler!” diye fısıldadı ağzının ucuyla.

“Peki. Nenen filan yok mu? Deden, amcan?”

Amca sözü çok keskindi; yüreğini doğradı dilim dilim ve o ana kadar sıktığı tüm duyguları boşalıverdi. Ağlıyordu. İçin için ağlıyordu. Mahcup bir ağlamaydı bu. Öyle bağıra bağıra değil; şımarmadan, acıdan kaynaklanan salya sümük yoğun bir ağlama.

“Tamam koçum. Anlatma. Sonra anlatırsın. Gel bakayım şöyle.” deyip, çekti bağrına bastırdı onu.

“Anlaşıldı, gidecek yerin yok senin. Bulacağız çaresini, sen korkma. Ama önce beni çok iyi dinle. Dediklerimi asla unutma. Sözümden çıkmazsan, dediklerimi yaparsan... Çok iyi geçiniriz. Dinliyor musun?”

Sümüklerini çekerek dinliyordu Hakkı amcasını. Hakkı amcası avukattı. Ona bakacaktı. Ama sözünden çıkmayacaktı. “Söz ver lan!”

“Söz Hakkı amca.”

“Tamam Bahattin! Anladın mı, Bahattin? Bana anlattıklarını kimseye anlatmayacaksın.”

Anlatmadı da kimseye.

Bir amca can almıştı; diğer amca ise veriyordu, eksilen canlarını...

Vakit geçirmek ne de zordu. Kitaplar uzuyordu zamanda. Kitap okuyunca zaman hızlı geçerdi de, şimdi niye geçmiyordu. Zorlanıyordu Halil, Bahattin’in dediklerini yapmaya; sadece 24 saatti geçireceği ama olmuyordu işte, geçmiyordu. Hem bu kitapların çoğunu okumuştu zaten. Okumadığı vardı da, şimdi kim uğraşacaktı onlarla. Hepsini gözden geçirdi. Orasını burasını kurcaladı. Yazarların öz geçmişlerini okudu ama... Sonra hepsini birer birer attı elinden oraya buraya. Sigarası da bitmişti. Ne ihmalkârlık ya! Böyle bir zamanda sigara almamıştı yedek olarak.

Dayanamadı sigarasızlığa. Dışarı çıktı bir ara; sigara aldı ama bu sefer iki paket. Bahattin dışarı çıkma demişti ama bir şey de olmamıştı. Ne bakkal ne de eve girerken gördüğü kadın oralı olmamıştı Halil'e. "İyice abartmış ha!" diye geçirdi aklından Bahattin'in dediklerini. Sadece binanın önünde bir gri araba vardı. İçinde iki bıyıklı herif sigara içip tartışıyorlardı. O sırada aklına kaçış planı geldi. Doğrusu hiç teyit etmemişti Bahattin'in dediklerini. Gerçekten doğru mu söylüyordu acaba?

O korkuyla eve girdi. Bahattin'in dediği her deliği kontrol etti. Evet, hepsi dediği gibiydi. Yerli yerinde duruyordu. Rahatladı. Akşamı beklemeye koyuldu. Kopacaktı kendisini geren sıkıntı. Bir şekilde sonuçlanacaktı. Ama ölürse. Ölsün! Artık buna katlanabilirdi. Bir sürü kadın, koynuna girmişti nasıl olsa! Görmediği, yaşamadığı, bilmediği rezalet, zevk, tat, iyilik, pislik kalmamıştı!

O gece kopan kıyamet ve sabahı yaşananlar, güneşin o gün Halil için doğmasına yol açmıştı. Hemen toparlanmış, gerekli hazırlıkları tamamlayarak Karadeniz'e inmiş, Trabzon ve Artvin'den sonra Gürcü kaçakçıların sayesinde Rusya'ya kapağı atmıştı. Hatırı sayılır bir paraya mal olan bu yolculuktan sonra yine parasıyla Rus mafyasından korunma talep etmiş, bu ilişkinin bir sonucu olarak ve bir ortaklık payı da yatırarak mafyaya dâhil olmuştu. Yıllarca Ukrayna ve Rusya arasında gezindi durdu. Parasına da para kattı bu arada.

Ancak ilk sermayesinden yediği parayı tamamlayınca, bu paraya hiç dokunmadı. Bir köşede sakladı onu. Yıllar sonra, o sırada bir enerji nakil hattı inşasını yapacak şirketin avukatı olarak Kiev'de bulunan Bahattin'le ayaküstü karşılaştıklarında, durumunu özetleyerek parayı Bahattin'e emanet etmeye niyetlenmişti. Yine o karşılaşma sırasında Bahattin'in aynı zamanda örgütün davalarını da üstlendiğini öğrenmişti. Bu hâl bile Bahattin'in güvenilir olma özelliğini kaldırmamıştı. Şimdi yine o güvenilire emanet etmişti kendini ve şimdiye kadar da bir olumsuzluk yaşamamıştı. Eğer ayarlayabilirse işleri, parayı örgüte iade etmeye kararlıydı. Para hazırdı ve bir kabulü yahut bir affı bekliyordu. Az buz değil, 250 bin dolardı bu para! Hem de nakit. Kâğıt!

Dünyalığı ayrıydı. Kabul ederlerse, küçük mazbut bir hayat kuracaktı kendisine. Belki bir büfe açar işletirdi. Elini ayağını çekerdi bu işlerden. Hatta evlenir çoluk çocuk sahibi bile olurdu. Çoluk çocuk düşüncesi ister

istemez aklına Hazan'ı getiriyordu. Hazan aklına gelince de içini bir hüzün, bir kaybolmuşluk, bir hiçlik basıyor, büyük bir pişmanlık duygusu küfür ettiriyordu.

Hayrettir! Hazan gelince aklına zaman daha hızlı ilerliyordu ve farkına varmıyordu insan nasıl geçtiğini. Hazırlıksız yakalanıyordu. Gece yarısına doğru aklına gelince, o zaman kasıldı ve kapı sesine yoğunlaştı. Saniyeler nasıl da yavaştı. Kalbinin sesi tüm sesleri bastırabiliyordu. Dışarı çıkacakmış gibi zıp zıp zıplıyor, Halil'i kalkıp dolanmaya zorluyordu. Evin içinde sersem adımlarla geziniyordu. Gezinirken evi dağıttığını ve toplamadığını fark etti. Ancak toplayacak zamanı kalmamıştı. Siktir etti içinden.

Tam da dediği gibi adamın, saat tam 24.00'te kapı önce üç kez vuruldu. Bekledi. İki kez daha vurulması gerekiyordu. Ama vurulmuyordu. Tabancasını eline aldı, ağzına mermi sürdü. Aynı anda dışarıda da aynı metalik sesler yükseldi. Çatışmaya girecekti. Bu belliydi. Ama neden girsin? Şimdi kaçma zamanıydı artık. Vakit geçirmeden çeyiz sandığının olduğu odaya seğirtti.

Çeyiz sandığını açtı, içindeki kapağı kaldırdı. İçi boşluğa bakıyordu. Aşağıya atladı. Kapağı kapatmayı unuttu. Aklına geldiğinde, yüksek olduğunu, sıçramayla bile yetişemeyeceğini anladı. O karanlıkta kapağın yanından boşluğa sarkan ipi göremedi. Girdiği yer kapkaranlıktı. Çakmağı çaktığında tam karşısında tahta kapıyı gördü. Açtı. Kömürlüğün koridoruna çıkmıştı. Merdiven neredeydi acaba? Yatak odası soldan dışarıyı gördüğüne göre... Sağ tarafa yöneldi. Kömürlüğe inen merdiveni gördü. Merdivenin tam da dibinden adımlayarak yürüdü. Lağım kapağını ayaklarıyla dürte dürte buldu. Yuvarlak, üstünde bir inşaat demiri ile sap yapılmış beton bir kapaktı bu. Kolayca kaldırdı. Cehennemi bir karanlıkla karşılaştı. Çakmak marifetiyle aşağıya göz gezdirdiğinde, boşluğun ancak bir insan boyu kadar olduğunu, dibinde zemine doksan derece açı ile duran bir mazgal olduğunu fark etti. Hemen aşağı inerek mazgalı açtı. Dediği gibi Bahattin'in, bir tünel çıktı karşısına. Tünelin hemen girişinde bir naylona sarılı bir el feneri ve birkaç pil bulunuyordu. Pilleri el fenerine taktı; denedi; çalışıyordu. El fenerinin kıç tarafını ağzına sokarak tünel içinde ilerlemeye başladı. Sürünüyordu. Keşke biraz zayıf olsaydı. Sürünmek ne de zordu. Ne kadar

süründüğünü anlaması zordu. Ancak bayağı olmuştu. Tere ve toza toprağa batmıştı. Tünelin sonunda hiç ışık yoktu.

Karşısına çıkan beton engel, tünelin sonuna geldiğini anlatıyordu. Bu beton engel niye çıkmıştı ki karşısına? Su seslerini duyuyordu. Nasıl çıkacaktı şimdi? Elleriyle vurmayı denedi betona ve bir iki kez sıkıca vurup itekleyince beton parça paça koparak aşağıya düştü. El feneri ışığını karşıya tuttuğunda, demirden yapılmış basamakları gördü. Tünelden karşıya doğru yarı beline kadar sarkarak demir basamağın bir tanesini yakaladı. 2 veya 3 metre kadar yukarıda logar kapağının küçük hava deliklerinden geceye ait ışığın can çekişmeleri sızıyordu.

En zoru da bu kapağı kaldırmak oldu. Birkaç düşme tehlikesi atlattı. Sonunda yerinden oynatabildi, hafifçe elleriyle itti. Sadece birkaç santim açmıştı. Tam olarak açınca ya sıksalardı kendisine. Eli tabancasına gitti. Ama düşmüştü tabancası, Allah bilir nerelerde! Herhâlde tünelin içinde kalmıştı. Dönüp alsa mıydı acaba? Korktu, dönemedi. Tünele ait sıkışmışlık duygusu, kapağı açınca sıkacaklar korkusuna egemendi. Riske girdi. Kapağı tam olarak ittiğinde hiç kimse yoktu ortalıkta. Yine de korka korka önce kafasını ve sonra gövdesini çıkardı delikten. Bahattin'in salıklarına rağmen kapatmadığı tüm kapakların yerini tutsun diye, en son açtığı logar kapağını kapattı. Kapatmak da açmak kadar zahmetliydi.

Kapak küçük bir parkın hemen de yol kenarındaki köşesine yakındı. Önünde çalıya benzer bir ağaç geldiği yöne doğru kendisini gizliyordu. İlerde kendi kendini hapsettiği apartmana doğru baktı. Bakarken görünecek endişesiyle küçülebildiği kadar küçüldü. Apartmandan üç tane karartı çıktı. Koşar adımlarla bir arabaya bindiler. Araba hızla yolun üst tarafındaki meydana doğru hareket etti ve gözden kayboldu. Tüm bu saniyeler boyunca Halil gizlenmeye devam etti. Sonunda doğruldu. Aklından ne yapacağını geçirmeye çalışıyordu, hem de gelenlerin kim olduğu? Parolayı bilmediklerine göre örgütten değillerdi. Devletin adamları mıydı acaba? Bahattin kendini satmış olabilir miydi? Yok be! İhmalkârlık etmişti. Şimdi oğlana bok atmanın ne yararı vardı ki? Kesin o arabadaki iki bıyıklı adam, kesin onlardı. Gelenler de polistiler herhâlde.

Üstünü başını düzeltmeye çalışıyordu bir yandan da. Kesin olan şuydu; sabah ilk iş Bahattin'e uğrayacak, bu işin bir soruşturmasını yapacaktı. O sırada iki adam kollarından yakaladılar Halil'i. Sırtında bir tabancanın

namlusunu duyumsadı. Sesini çıkarmamasını istediler. Motoru çalışan ama farları yanmayan bir arabanın var olduğunu, birkaç metre ötesinden kopup önlerinde durmasıyla anladı.

Arabaya bindiler. Daha doğrusu Halil'i arabaya tıktılar. Kafasına siyah bir çuvalvari ancak bir kesekağıdı büyüklüğünde bir nesne geçirdiler. Hızla yol alıyorlardı. Önce sayarak sağa ve sola dönüşleri sonra da anlamaya çalışarak gittikleri yönü bulmaya çalıştı. Ara sıra yanlarından geçen arabaların parlak far ışıkları siyah poşetten yansıyabiliyordu. Onun dışında hiçbir görüntü yoktu. Ses de yoktu. Konuşmuyordu yanındaki adamlar. O saatte Ankara'nın olmayan trafiğinde bir on beş dakika kadar gittiler. Arabadan indirdiler. Birkaç tane açılıp kapanan kapı sesinin ardından bir odanın daha açıldığını duydu. Bu son açılan kapı sesinden sonra Halil'i olanca hızlarıyla içeriye savurdular. Kapı üstüne kapandı. Kilitlendi. Elleri arkadan bağlanmıştı. Kafasına bir poşet geçirilmişti. Terlemişti. Korkuyordu.

Doğruldu, şimdi ayakta duruyordu. Kafasındaki poşetten kurtulmaya çalışıyordu. Ama çıkmıyordu. Bunalmıştı. Bir boğulma hissi duymaya başladı. Gittikçe daha da panikliyordu. Bugün ne de çok boğulma yaşamıştı. Önce o evdeki boğulmuşluk, sonra tüneldeki boğulmuşluk ve en son bu poşet... Gittikçe daha da daralıyordu boğazındaki çember.

Neden sonra ağzıyla poşeti yakalayabileceğini keşfetti. Birkaç hamleden sonra poşeti yakalamış dişlerinin arasına geçirmişti ki, kapının açılma sesiyle irkildi. Yine dört güçlü el koltuklarının altından kavrayıp yarı yürüyerek yarı sürüyerek çekiştire çekiştire Halil'i götürüyorlardı. İnfaza mı gidiyordu, hücresine mi? Aslında fark etmezdi. Ölmeyi tabii ki istemezdi ama şöyle ne taraftan geldiğini bilmediği bir ölüm de fena sayılmazdı. Çok yorgundu artık. Ölüm de olsa niteliği, yatmak istiyordu hem de uzun uzun!..

Bayağı yol gittiler. Bir iki köşe döndüler. Küçük birkaç merdiven indiler. Tahminine göre geldikleri yerden iki kat aşağıya inmişlerdi. Yine bir kapı sesi duydu. Bu kez içeri atmadılar öyle gelişigüzel. Bir sandalyeye oturttular. İçerde gezinen ayak sesleri duyuyordu. Sırtı bir kayaya dayalı değildi. Sonra yine kapandı kapı ama bu kez ayak sesleri kesilmedi.

"Kesin devletin adamı." dedi içinden. Yüzlerini göstermediklerine göre... Yüzlerini göstermedikleri iyiydi üstelik. Demek öldürmeyi

düşünmüyorlardı. Yoksa yüzlerini de gösterirlerdi. Sonra biri onunla konuşmaya başladı. Konuşması biraz garipti adamın. R harflerini sanki biraz daha vurgulayarak söylüyordu. Kıbrıslı mıydı acaba? Ondan başka biri daha vardı odada ama o hiç konuşmadı.

“Halil Bahtiyar, doğru mu?”

“Doğru ama siz kimsiniz?”

“Kimsek kimiz. Boş ver şimdi kim olduğumuzu. Sen ne bok arıyorsun buralarda onu söyle?”

“Bir bok aradığım yok. Örgütten gizlenmeye çalışıyorum!”

Bu riske girmeye değerdi. Eğer devletin adamıysa bunlar, örgüt lafını duyunca kendisine kıymet verirlerdi.

“Niçin gizleniyorsun ki?”

“Ters düştük geçmişte, o yüzden. Yıllardır kaçmaya çalışıyorum ellerinden.”

“Yalan söyleme lan it, lan şerefsiz; sen değil misin örgütün parasıyla Ukraynalarda orospu siken puşt! Haa söyle bakalım. Sen hain bir ibnesin, söylesene. Sen ne biçim bir kavatsın?! Önce devlete ihanet edip, örgüte giriyorsun, sonra örgüte ihanet edip Ukrayna’ya, Rusya’ya gidiyorsun, mafyaya giriyorsun. Onlara da ihanet ediyorsun. Sen nasıl bir adamsın lan!”

Son sözlerin arkasından kafasının arkasına güçlü bir tokat gelmişti. Halil sinirlendi. Darbeyi tahmin etmemişti. Gözleri kapalı, elleri bağlıydı. Darbenin nereden geleceğini bilememek iyice panikletiyor ve sinirlendiriyordu.

“Sensin lan puşt, orospu çocuğu! Küfür edince korkacağımı mı sanıyorsun? Elinden geleni ardına koyma orospunun oğlu! İstersen öldür!”

“Neyini öldüreyim lan senin. Seni örgüte verelim daha iyi. Derini yüzsünler senin.”

Haaa tamam, devletin adamlarıydı bunlar, kesin. Şimdi taktik değiştirilebilirdi.

“Durun! Durun bir dakika. Eğer devletseniz, anlaşabiliriz!”

“Ne anlaşacağız lan seninle? Ne anlatacaksın bize? Hele dökül bakalım, dökül de görelim anlaşabilir miyiz, anlaşamaz mıyız? Önce şu Bahattin denen itle başla! Ne arıyordun yanında?”

“Bahattin benim üniversiteden arkadaşım. Yıllardır kaçıyorum örgütten. Örgütün parasını çaldım. Ama şimdi para emin ellerde. Paralarını iade edip, affetsinler diye Bahattin’e söyledim. O da beni gizledi. Geleceklerdi, konuşacaktık. Gelenler parolayı yanlış vurunca kaçtım. Sonra da siz yakaladınız işte.”

“Bahattin ne yapacak ki lan? Kimleri tanıyor, kimlerle düşüp kalkıyor onu söyle.”

“Bilmiyorum. Belki yirmi yıldır uzağım. Yirmi yıl önceydi. Bunca zamandır hep uzaktan takip ettim. İçlerini dışlarını bilmem.”

“Madem bilmiyorsun içlerini dışlarını da, Bahattin’in köpeklik yaptığını nereden biliyorsun?”

“Dokuz on sene evvel karşılaştık Kiev’de. Orada konuştuk.”

“Parayı da o zaman mı verdin Bahattin’e.”

“Şeyyy çok daha sonra. O zaman değil ama, o zaman anlaştık. Sonra kuryeyle ulaştırdım ona. O da sakladı.”

“Neyse ona da kalmadı zaten para.”

“Paraya ne oldu ki?”

“Paraya bir şey olduğu yok, para bizde. Bahattin denen it de mezarda!”

“Öldürdünüz mü lan Bahattin’i?”

“Öldürdük diyelim ne olacak?”

“Ne olacak, ananızı sike...”

Daha sözünü tam bitirememişti. Daha da sövecekti. Suratına güçlü bir darbe yedi. Yediği darbenin etkisiyle geriye doğru savruldu. Kafası üstüne düşecekti ki yere, yakaladılar. Tekrar doğrulttular.

“Daha sövecek misin, yoksa akıllı uslu dinleyip cevap verecek misin? Seni gebertmemiz an meselesi!”

“Bok gebertirsiniz.” diyecekti. “Öldürecek olsanız yüzünüzü gösterip hava atardınız!”

Ama demedi tabii. Sinirlendirmeye hiç gerek yoktu. Bahattin öldüğüne göre bunlara sığınabilirdi. Bahattin’e üzülmemişti sanki. Herhâlde kendi can derdinden dolayı umursamıyordu Bahattin’i!

“Tamam! Tamam, vazgeçtim. Hem iyi olmuş sizin açınızdan. Bir iti halletmişsiniz!”

“Ulan ne kahpe adamsın lan! Eski arkadaşın, dava arkadaşın... Öldüğüne hiç mi üzülmüyorsun!”

“Üzülüyorum ama elden ne gelir. Dava çok adamı yuttu. Onu da yuttu. Ne yapayım şimdi, ağıda mı durayım?”

“Yazık lan sana. Sana inanana da yazık. Seni dava adamı yapana da, yuh olsun lan.”

“Siz benden fazla üzülmüşsünüz valla Bahattin’in öldüğüne.”

“Neyse siktir et şimdi Bahattin’i. Sen de gebermek istemiyorsan bildiklerini anlat. Belki beğeniriz, işimize yarar. Yararsa canını bağışlar, savcılığa teslim ederiz seni.”

“Beğenmezseniz ne olacak?”

“Ne olacak, seni salacağız, bu arada lafı da yayacağız. Bulup gebertecekler seni.”

Halil anlatmaya başladı. Bu arada hızlı gidince sözünü kesiyorlar, anlamadıkları yerlerin bir daha üstünden geçiyorlardı. Zaman, yer ve isimlere özelikle dikkat ediyorlardı. Not aldıklarına emindi.

Katıldığı tek silahlı eylemi ve yaşananları anlatmaya koyuldu. Bu olayla ilgili bilgileri verdiğinde belki işlerine yarardı. Yararsa eğer bir şansı vardı. Serbest kalacaktı. Gerisi Allah kerimdi. Her şeyi anlatmayacak tabii. Tecavüzü atladı; liderle, kızı nasıl öldürdüğünü, sadece sevişitiklerinden ve

kendisinin izlediğinden söz etti. Asker bu ara basmıştı onları. Özellikle askere sıktığı kurşundan hiç söz etmedi!

“Tamam.” dedi. R’lere basan herif, “Aldık notlarımızı hele bir araştıralım. Neymiş doğrusu bir öğrenelim.”

Doğru ya! Burayı atlamıştı Halil. Bunlarda mutlaka kayıt vardır. “Allah” dedi içinden, “Tam sıçtık!”

R’lere basan devam etti, “Bir siz de mi var sanıyorsun faili meçhul? Bizim askerlerin, polislerin katillerinin de çoğu meçhul. Anlattığın olayla karşılaştırmak lazım değil mi yaa?” diye de dalga geçer gibi ekledi.

Bunun hiç düşünmemişti Halil anlatırken. Eğer cesetler üzerinde otopsi yapıyorlarsa ki, kesin yapıyorlardır, keskin nişancı olduğunu söylemişti. Askerin hangi tüfekle vurulduğunu hemen anlayacaklardı. Kızı becerirken kaputt da kullanmamıştı! Amannn boş ver onu şimdi. Ona mı bakacaklar! Daha ne istiyorlar işte, iki örgüt üyesini halletmişim! Keşke diyeydim onları ben öldürdüm diye.

Bir üç beş saat sonra parmak izlerini aldıklarında yoğunlaşan şüpheleri, ertesi gün meni örneği istemeleriyle hat safhaya ulaştı. Erkekliğinin olmadığını söyledi. O zaman tercihini yapması istendi ya verecekti ya da uyutup kesip alacaklardı meni örneğini. Çaresiz verdi. Beklemeye koyuldu. Askeri öldürdüğü için müebbet yiyecekti. Bu kesindi. Ama diğerleri için çok da üstüne düşmezlerdi. Hem müebbet yiyecekse gerisinin ne önemi vardı ki. Asıl derdi paraydı. Paraya ulaşabilseydi hapis hayatı da kolay geçerdi. Para yedirip kaçma ihtimali vardı. Kaçamasa da o para ona bakardı.

Bu arada kafasındaki poşeti çıkarıp sıkı bir bezle gözlerini örtmüşlerdi. Elleri hâlâ arkadan bağlıydı. Bazen rahat nefes alsın diye ellerini çözüyorlar ama bu sefer de masaya filan, herhâlde, bağlıyorlardı. Elleriyle yoklaya yoklaya içiyor, yiyor ve tuvalete gidiyordu. Aklında ne olacak ihtimalleri dönüp duruyordu. Bu arada zamanı tamamen yitirmişti. Hangi gündeydi, saat kaçtı? Tamamen kayıptı bu kavramlar.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmese de, iki kez uyuyup uyandığına göre herhâlde iki gün kadar sonra odaya birileri doluştu. Bu oda izleniyor olsa

gerekti. Yoksa başına birilerini dikerlerdi. Elleri masadan kurtarılıp tekrar sandalyeden dolandırılarak arkadan bağlandı.

“Evet! Halil efendi. Dediklerini araştırdık. Böyle bir olay gerçekten var. 1993’te yaşanmış. Dediğin gibi 20 yıl olmamış ama yakın. Tarihi 23 Temmuz 1993. Şırnak kırsalı... Bu da doğru. Ama doğru olmayan şeyler de var ağa. Sanırım bizi kandırmaya çalıştın öyle mi?”

“Belki biraz.”

“Ne kadar biraz lan? Bizi sikmeye kalktın üç kuruş aklınla! Bir kere o herifle kız dipçik darbesi ile öldürülmüş. Kızda ayrıca bıçak darbesi var. Ayrıca kızın üstünden geçmişler. İki ayrı meni var kızın orasında. Biri o herifin bunu o zaman anlamışlar. Ama askerlerin hepsi yargılanmış, esir ettiniz de önce becerip sonra esir ettiğinizi dipçikle öldürdünüz mü diye. Ama Allah’tan adli tabip diye bir şey var. Kızda bulunan o faili meçhul meni seninki ile uyuşuyor biliyor musun?”

“Tamam kabul. Ben de becerdim kızı! Ama...”

“Aması ne lan! Öldürmeden önce mi yaptın, öldürdükten sonra mı?”

“Ben öldürmedim. İstedi, seviştik. O kudurmuşsa ben ne yapayım! Önce liderle sevişti, demek o doyuramadı, bir de beni denedi. Ne yapayım yani dağ başında...”

“Sus lan sus! Konuşma daha fazla. Kafalarındaki dipçik izi çatışma yerinde bulunan kanas ile uyuşuyor, biliyor musun? Kanasçı sendin hani...”

Halil bir şey diyememişti. Sona doğru gidiyordu. Ahh bir paraya ulaşsaydı, hapis rahat geçecekti. Belki onun sayesinde kaçabilecekti.

“Haaa atlamadan, teğmenin kafasını da parçalayan mermi, kanas mermisiymiş duydun mu?!”

Bunu derken kendisi ile değil, öbür adamla konuşuyordu. İlk kez o zaman sesini duydu o adamın. Genç ama kalın bir sesti.

“Evet.” diye karşılık verdi.

“Yani ne oluyormuş gardaşım, bu herif, bu ciğersiz, önce kendi arkadaşlarına ihanet etmiş, yetmemiş, arkadaşlarını öldürmüş, yetmemiş

tecavüz etmiş, yetmemiş bir askeri şehit etmiş!”

Halil de yine ses yoktu. Hiç sesini çıkarmadan dinliyordu.

“Dahası da var gardaş. Ama dur, önce şunu bir sorup emin olayım. Erdoğan Yiğit’i nereden tanırsın sen?”

“Üniversiteden. Bahattin’in arkadaşıydı. Hatta kardeşim derdi o burjuvaya.”

“Bir ilgisi yok yani.”

“Ne ilgisi olacak, yesin, içsin, gezsin, siksin!.. O pezevengin başka derdi olmaz ki.”

“Biz de öyle tahmin etmiştik zaten. Ama olaylar zincirine bak ki... Ulan hayat nelere gebe be! Ne tesadüfler oluyor yaşamda.”

“Ne oluyor ki?” dedi Halil.

“Ne olacak Halil efendi. O şehit ettiğin teğmen kim biliyor musun?”

“Bilmiyorum. Bilmem mi gerekiyor?”

“Tabii ki gerekmiyor ama insan hayatları kesişiyor işte.”

“Nasıl yani?”

“Erdoğan Beyin ilk evlendiği kadın olan Melike var ya. Onun abisi!”

“Evet büyük tesadüf.” dedi. Sesinde şaşırmışlık vardı, gizledi, alaycı bir ses tonu katmaya çalıştı. Becermişti herhâlde, karşısındaki ses küfür etmeye başladı. Avazı çıktığı kadar bağırıyordu ama darbe arkasından geldi. Kafasına bir yumruk indiğini hissetti. Çok acıdı ama sesini çıkaramadı.

“Hem daha bitmedi. Tecavüz edip öldürdüğün kız kim biliyor musun?”

“Kim?”

Hadi bir tahmin et.

“Bilmiyorum kimmiş, söylesene, o da senin bacın mı?!”

“Sen dalganı geç alçak herif, kim olacak; Bahattin’in kız kardeşi! Çocukluğundan beri resmiyette kayıp olan ama bizim bildiğimiz kadarıyla 10 yaşında amcası olacak puştun örgüte sattığı Fadike!”

Halil donup kalmıştı bu kez. Hiçbir şey diyemedi. Yıllardır dürüstlüğünden hiç şüphe duymadığı, canı ciğeri olmasa da hep güvendiği, Halil’e hep güven veren, parasına sahip çıkan, kendini kurtarmaya çalışan Bahattin ve onun kız kardeşi.

“Üstelik gardaş,” diyerek yine arkasındaki herifle konuşuyordu sorgucu, “üstelik bu herif bir de bunları anlatıyor, kabul ediyor ve bizimle taşak geçiyor. Duyuyor musun?”

“Duyuyorum.” dedi, kalın ve genç ses.

Sonra Halil çok iyi tanıdığı bir metalik ses duydu. Bir kurşun, bir tabancanın ağzına verilmişti. Kıpırdamaya dahi fırsat bulamadan kafasının üst tarafından sıkılan bir el tabanca sesi, namludan fırlayan çekirdeğin yere düşme sesine ve kırılan kafatası kemiğinin sesine karıştı! Kafasının içinde yığılmış bir basınç hisseti. Bir şey üst taraftan girmiş, alt taraftan çıkmak için bütün kemiklerini ve etlerini zorluyordu. Kafasının içinde pek çok etin yarıldığını, kemiğin kırıldığını duyumsuyordu. Öylece masanın üstüne düşmüştü. Siyah bezle sarılı gözleri açıktı, ölmeden önce gözlerinin önündeki o beze rağmen, masanın yanında iki adam görebiliyordu. Daha doğrusu adamların parçalarını; yüzler ve ayaklar yoktu ama bir göbek görüyordu. Yaşlı olan buydu herhâlde. Genç ve güçlü bir sağ el silah tutuyordu. Silahın ağzından hâlâ dumanlar çıkıyordu.

“Üf be! Ne sıcak. Daha haziran başı ama niçin bu kadar sıcak bu şehir. Lanet olmasın! Daha sabahın köründe tere batacağız be! Adliye nerede bu arada acaba, şu garsona bir sorsam.”

Gece yarısını geçiyordu buraya geldiğinde. Yolda epeyi oyalanmıştı. Hem Ankara’dan da geç çıkmıştı. Ancak gelebildi. Denizden bayağı içeride olduğu hâlde sıcak bir şehirdi burası. Gece pek hissedilmeyen sıcak, sabahtan kepenkleri açmış, çarşı pazar eğliyordu. Erken kalkması gerekiyordu bir yandan da.

Sürüne sürüne kalkmış, yaptığı banyo ancak kendine getirebilmişti onu. Kahvaltıdaydı şimdi. Canı da pek istemiyordu aslında yemeyi ama yemek

yemesi iyi olacaktı. Gün boyu... Zorla tıkıntı bir şeyler. Garsona adliyenin yerini sordu.

“İyi be yakınmış.”

Birkaç yüz metre yürüdü. Yürürken düşünüyordu. Duruşma bu şehre alınmıştı. İki ay önce görülen duruşmada, sözleşmede öyle yazıyor diye, bu şehrin adliyesine gönderilmişti dava. Daha dün dava dosyasını inceliyordu, nerede kalacağım, ne yapacağım diye düşünüyordu. Bahattin tam da o sıra telefon etmişti.

“Gardaş buldum adresini, yaşadığı yeri...”

“Kimin lan!”

“Geçen sordun ya işte...”

“Kimi sordum?”

“Senin ki!”

“Haa! Gerçekten buldun gardaş? Şerefsizim, harikasın oğlum sen. Nasıl bir adamsın abi sen ya? Cehennemin dibi olsa bulursun valla!”

“Eee oğlum herkesin bir beceri alanı var. Bizimkisi de bu. Hem evlenmemiş de bu zamana kadar. Yani evlense biraz zor bulurduk değil mi? Hâlâ kızlık soyadıyla yaşıyor. Belki de evlenmiş boşanmıştır.”

“Bilmem, belki de. Hem bu da bir işaret sayılır bence.”

“Kesin öyledir he. Yahu bırak şu safsataları, batıl itikatları; yakışıyor mu sana?”

“Yahu yakışıyor, yakışmıyor ama hayat doğruluyor beni işte. Kaç kere konuştuk hep derim...”

“Evet dersin, kısmetse...”

“Tabi ya. Söyle bakalım adresi neresiymiş, nerede, ne iş yapıyormuş?”

Bahattin nerede yaşadığını, nerede çalıştığı söyleyince, bu arada not alıyordu, Erdoğan’ın ağzı açık kalmıştı. Not almayı bırakıp, birkaç saniye kendine gelmeye çalıştı. Tam da o lafın üstüne... ne güzel bir tesadüf.

Kulağında telefon, not aldığı kâğıda bakıp gülümsüyordu. Kısmetse... yok eğer değilse...

“Ne oldu lan? Sustun.”

“Şaşırmakla meşguldüm. Hem haklı çıkmanın keyfini sürüyordum.”

“Ne oldu ki?”

“Ne olacak, hani benim şu Uşak’ta devam eden davam vardı, hatırlar mısın?”

“Nereden hatırlayayım?”

“Neyse, o dava daha geçen duruşmada buraya alındı ağa. Ben de şu anda dava dosyasını inceliyordum. Yarın oraya gideceğim, biliyor musun? Bir de diyorsun, batıl itikat...”

“Neyse lan, uzatma. Bazen açıklamak zordur. Bence tesadüf!”

“Hee tesadüf. Öyledir.”

“Öyle ya, nedir?”

“Bozulma oğlum.”

“Ne bozulacağım. Neyse hadi kapat işlerim var benim. Senin karı kız işlerin bitmez!”

“Tamam gardaş. Yarın, yarın olmadı öbür gün gelirim. Görüşürüz.”

“Tamam. Gelince ara.”

“Telefonu yerine koyduğunda içinden, Kızılırmak kadar heyecan boşalmıştı. Bir kıpırtı dolanmıştı içinde. Dolandığı her yere çocukça bir şeyler bulaştırıyordu. Bir on dakika sonra, yirmi yıl geriye gitmişti. O zamanları düşünüyor buldu kendini. Yaşı küçüldükçe, kalbinin atışı hızlanıyor ve güçleniyordu. Elinde bir değnek, toprağı eşeliyor, bahar yağmurları ile ıslanmış, yumuşamış toprakta bir sürü solucan aklının çomağına dolanıyordu. Çocukça bir merakın dürtüklediği cesaret, bilinemezliğin yarattığı bir korku damarlarını doldurmuş; yüreğine, beynine, kasığına doluşuyordu.

Adliyeye vardığında müvekkili karşıladı onu kapıda. Hâl hatır ettiler. Davayı konuştular. Bir on beş dakika sonra duruşma salonundaydı. Duruşma başlamadan daha hemencecik sıyrıldı hayallerinden. Gerçeğe dönmesi gerekiyordu ve döndü. Alışık olunduğu hâlde dava yürüdü. Olağanüstü bir gelişme olmadı. Delillerin sunulması için süre verildi. Bir dahaki duruşma tarihi belirlendi. On dakika sonra dışarıdaydı.

Bahattin’in verdiği adrese gitmek için dayanılmaz bir istek duymakla beraber, gitmemek için de ayak sürüyordu. Sanki daha vakti değildi. O yüzden biraz oyalanmalıydı. Bu nedenle adamın teklifini kabul etti ve beraber şehrin hemen dışında bir yere gittiler. Yemek vakti gelmemişti, o yüzden birer kahve söylediler. Az sigara içtiğini duyumsuyordu zaten, birkaç sigara yuvarladı. Adamın anlattığı birkaç memleket meselesi hakkında saçma sapan şeyler söyledi. Kahveleri çay takip etti. Söylenenler kalıcı etkiler yaratmıyordu. Belki bir saat sonra belki iki saat sonra yaşanacak olanlar yahut yaşanma ihtimali olanlar aklının içinde tepişiyor ve bu tepişmeden kalkan toz bulutunun yarattığı muamma, söylenenlerin, o anda yaşananların, aklına sirayet etmesine izin vermiyordu.

Daha ne kadar sürecekti acaba bu sıkıntı? Yok aslında sıkıntı da değil bu. Adama izin vermişti, beni kurtar bu duygudan, bana biraz neşe aşıla diye ama adam becerememişti. Söyledikleri boştu, belki de boş değildi ama kesin olan bir şey vardı ki ilgisini çekmiyordu. Şimdi de yemek teklif ediyordu. Teklifi kabul etmedi. Bir başka arkadaşı varmış ta, ona da uğrasınmış, ayıp olurmuş! Yemeği onunla yiyecekmiş. Çok eski bir arkadaşmış. Ee kimmiş diye sormaz mı! İşte bu soruya cevap vermeye hazır değildi. O sırada oralı bir başka biri geldi aklına, onun adını söyledi. Allah’tan adam çıkaramadı yoksa uzardı bu muhabbet. İzin istedi kalkmak için. Beraber şehre döndüler. Erdoğan otelin olduğu yerde indi. Otele gidip çantasını bıraktı. Bahattin’den aldığı adresi sordu resepsiyondaki çocuğa... Şehrin merkeziymiş orası. Yürüyerek uzak düşermiş. Ama yürümek istiyordu. Sıcak olmasına rağmen yürümek istiyordu. Düşünmeye, hazırlanmaya, kafa olarak hazırlanmaya ihtiyaç duyuyordu.

Bu hislerle bir on beş dakika kadar yürüdü. Uzak dediği bu muydu? Tabi küçük şehir ondandır. Şehir ölçeğine göre değişirdi yürüme mesafeleri; nedense izafidir ve şehir büyüdükçe yürünebilecek mesafeler metre olarak değişmez ama düşünce olarak kısalır, uzar... Ankara’da bir kilometre

yürüme mesafesi ise, bu bir kilometre nedense İstanbul'da dolmuş mesafesi olur. Hele küçük şehirlerde yürüme mesafeleri çok uzundur. Oranın adamına 'şurası yahu' olan uzaklık, Ankara'da 'sekiz on duraklık bir yol' dur! Ancak bu çocuk tam tersini yapmıştı tarifinde. Uzak bir yeri söylemişti sanki ama yakındı aslında. Bu ne saçmalıktır yaa!

Yürüdü, buldu binayı kimselere sormadan. Tam da meydanı gören birkaç katlı bir yerdi burası. Dikildi, sağına, soluna bakındı. Dönüp içeriye girecekmiş gibi birkaç adım attı. Sonra birden durdu. Hoppala, ne olacak şimdi? Kimim ben? Nereden geldim, ne alaka?

Yıllar öncesinden öyle pat diye gelecekti. Ama nasıl gelecekti? Saçma olacaktı. Piyangodan çıkmaya çıkmaydı, şaşırtacaktı ama her şaşırtan olay mutlu etmez ki insanı. Bazıları mutsuz eder, hatta sinirlendirir. Dünden beri hissettiği çocukça duygular, çocukça bir güvensizliğe dönüşüyordu artık yavaş yavaş. Ve anlamamıştı Erdoğan bunu, ta ki bu ana dek. Kendini nasıl tanıtacaktı, ne diyecekti, kim oluyordu, adama şunu bunu demezler miydi? Derlerdi elbet. Cesareti kırıldı, kırıldı ne demek, tam anlamıyla parçalanmıştı.

O hızla otele döndü, hesabı ödedi, yukarı çıktı, eşyasını toparladı. Dur önce bir duş alayım düşüncesi ağır bastı. Duşa girdi, kafasını fayanslara dayayıp suyun üstünden akmasına izin verdi. Düşen su, derisinin üstünden düşünce baloncuklarını da alıp götürüyordu. Bir süre sonra düşünemez hâle geldi. Aklında hayrettir, hiç bir şey yoktu. Reddedilmeden içine düştüğü reddedilmişlik duygusu, önce derin bir mağlubiyete dönüşüyor, az biraz sonra da öfke yaratıyordu. Kime karşıydı bu öfke? Kendine karşı aslında ama diyemezsin öyle kendime kızdım. Ama suçlanacak kimse de yoktu ötesinde berisinde. Kimseye bir şey söyleyemezdi.

Alelacele giyindi, arabasına atladığı gibi yola koyuldu. Bir yarım saat kadar kendine kızıp durdu. Bir türlü becerip kendini dövemedi ama iyi sövdü! Akılsızlığına, salaklığına... akıl noksanlığı içeren ne kadar sıfat ve küfür varsa pek yakıştırdı kendine. Neden sonra kendisine kızmaması hele kötü söz yakıştırmamasının gerekliliğini hatırladı. Sustu içindekiler. Radyoyu açtı. Radyo cızırtıları; sövgüler sonucunda ve biraz da kurcalama sayesinde net seslere dönüştü. Bir şarkıyı yarım yakalamıştı, sevdiği bir şarkıyı. Bir süre sonra bitti. Radyodaki zıpır kişilik bir başka şarkıyı anons

ediyordu. Tanımadığı bir şarkı ama söyleyecek olan kızın ismi tanıdıktı. Evet! Aynı ismi taşıyorlardı. Birden heyecanlandı.

Ne diyorduk Erdoğan? Kısmet hacı, kısmet... Öyleyse? Öyleyse dönülmesi gerekiyordu. Dönülebilecek ilk yerden şehre döndü. Dönüşü daha hızlıydı. Az biraz aranmayla park edecek bir yer buldu. Arabadan inip birkaç dakika yürümeyle yine binanın önüne gelmişti.

Ve yine cesareti kayboluyordu, hem de...

Yahu! Niye bu kadın söz konusu olunca bu hâle geliyorum acaba? Ne derdim var benim? Yine başladık...

Bir yarım saat önceki Erdoğan'dan yine eser kalmamak üzereydi. Düşünmemesi, eyleme geçmesi gerekiyordu. Eylemsizliği, aklını çelecek korkuların yeşereceği meraklara dönüşüyordu.

Ne yapmalı, ne yapmalı? Aaa evet!

Önünde durduğu binanın sol tarafında biraz aşağıda bir çiçekçi gördü. Hemen oraya gitti. Çiçekten anlamazdı. Gözünün kestiği en taze çiçeği bulmaya çalıştı ise de pek beceremedi. Bu sefer türünü kurcaladı. Vardı bildiği birkaç tür. Beyaz olanlar güzeldi, evet, evet beyazlar olsun. Olsun işte üç beş. Not, not? Evet! Yazmalı bir not... ama ne yazmalı? Çok kısa olursa hatırlamaz, uzun olursa... hiç olmaz. Ne demeli, ne demeli?

Notta kısaca kendini tanıttı. Onu nereden hatırladığını, burada şu nedenle bulunduğunu, onun burada yaşadığını bildiğini, kısa da olsa görüşmek istediğini ve telefon numarasını. Güzel oldu be! Valla helal olsun.

Parasının ödeyip adamın, çıktı yola koyuldu. Birden aslında ne kadar da aç olduğunu duyumsadı. Bir şeyler yese iyi olacaktı. Hem beklemek, yerken daha katlanılabilir oluyordu. Bir hamburgerci çıktı önüne, girdi içeriye, verdi siparişini, aldı, gitti bir masaya çöktü. Hayatında belki de ilk defa bu kadar yavaş yemek yiyordu. Lokmalar uzuyordu sakız gibi, sakız gibi yutmak zorlaşıyordu. Hamburgerden ziyade kolaya yükleniyordu. Yarım yamalak yedi hamburgeri, patatesler çubuk kraker muamelesi gördü. Kısa ve seri ısırıklarla yok oluyorlar yahut biçim değiştiriyorlardı. Beklemek ne zordu, sabır, sabırla elde edilen bir meziyetti ve Erdoğan'da yoktu.

Hele belirsiz bir bekleyiş... Katlanılması imkânsız... belirlemek lazım ama şu aşamada hazır değildi belirlemeye. Bir süre koymalı yarım saat, bir saat... Yok artık daha neler. Ama ne olmalı? Dur arabaları sayayım, beş yüzüncü arabada aramazsa giderim! Evet! Bu ilginç oldu Erdoğan; beş yüzüncü araba haa. Bence sakla kendinde kalsın kimseye anlatma, hele Baha'ya hiç anlatma...

Peki ne yapacağım dediği an bir arabanın kornasıyla kendisine geldiği ve yolun ortasında elleri cebinde karşıya geçmek için çabaladığı bir ana denk gelmekteydi. Şaşırdı hâline. Demek insanlar bu nedenle çiğneniyorlardı! Dikkatsizlik dedikleri bu olsa gerekti. Koşar adımlarla karşıya geçti. Sürünen adımlarla ilerledi, bir binayı döndü. Belediye binasıymış. İçeri girenler çıkanlar... Belediye binasının önünde bir park uzanıyordu. İçi ağaç dolu. Kendi çapında bir yeşillik işte. Fena değil. Yaşlı başlı adamlar, bankların üstünde ölümü beklemiyorlardı elbet. Ama vakit öldürüyorlardı. Çekti iç cebinden bir sigaraya, sığındı ona.

Parkı turladı. Sigara bitmişti. Bir çay mı içsem? Çay iyidir, heyecan alır. Belediye binasının sağından yukarı doğru seğirtti. Arka taraf Arnavut kaldırımı döşenmiş bir yaya yoluydu. Sağlı sollu masalar, tabureler çay satıyoruz diyordu. Sağı solu ağaçlarla örülü bir yol. Hafif rampa, şehrin geri caddelerine sokaklarına açılan... İlk bulduğu pastaneye ait masaya oturdu. Hemen yolun kenarına. Yukarıda yapılan bir temizliğe ait su, temizlik yapıldığını barındıran emarelerle ince ince sızıyordu masanın tam yanından. Ankara geldi aklına. Ankara'da yoktu bir su kenarı. Bekliyorlardı bir kanalizasyon patlasın da karıyı kızı alıp kenarında yürüsünler! Güldü düşüncesine. Ama haklıydı.

Çay içermiş, koyu bir çay olsunmuş. Sigara yakıp çayı beklemeye koyuldu. Saatine baktı, saati üç buçuk etmişti ve çiçekçiden çıkalı da yarım saat kadar olmuştu. Ne zordu be bu şekil bir heyecanla vakit geçirmek. Bina önü güvensizliği bir kez daha yakaladı onu. Oturunca gelip yetişmişti herhâlde. Bir bardak çayı bir sigaraya bağlamıştı şaşmaz ustalıkla, son yudum, son nefese eşlik edebiliyordu biraz çalışmayla. Telefonla birilerini aramak istedi. Böylelikle aklı dağılacak, hem vakit geçecekti ancak telefonu meşgul etmese iyi olacaktı. Çünkü milletin telefonu, konuşurken başka birinin aradığını ikaz ederken, kendisininki ikaz etmiyordu! Çok istemişti bu ayarı yapmak yahut yaptırmak ama ihmalkârlık işte. Hadi, insanlar da

nasıl olsa aradım görüp döner diye bir daha aramıyorlardı, üstelik gönül de koyuyorlardı. Telefon işinden vazgeçti. Bu arada garson yaklaştı. Boş bardağı alırken bir çay daha söyledi.

İkinci bardak çay geldiğinde bir sigara daha yaktı. O dakika kararını verdi. Bu ikinci bardak çay bittiğinde aranmamış ise gidecekti. Kafası, bu karar üzerine rahatladı. Rahatlık her şeye değerdi. Bir belirleme yapabilmişti. Sonucu kötü olsun ağa, kötü ile baş edebilirim. Ama belirsizlik... işte onunla baş edemiyordu. İkinci bardak çayın sonunda aranmaması olgusu, şu yaşadığı belirsizlik kadar onu ürkütmüyor, üzmüyordu. İkinci bardak çayı biraz yavaş mı içmişti? Sigara bitmiş ama çay hâlâ yarımdı. Büyük bir...

O sıra telefon çaldı. Oydu arayan, daha önceden kaydetmişti telefonu Bahattin'den aldığında.

"Alo... Canımmmm!"

Bu ağzıma parça parça gelen kalbim mi acaba? Kalbi yukarı doğru çıkarken ses telleri tarafından doğrandı da, ses tellerinin arasına doluşanlar bu parçalar mı? Benden ses çıkar mı? Dur bir zorlayayım.

"Efendim."

Çok güzel oldu Erdoğan, "Efendim" ha. Gerizekâlı! Evet, tam bir gerizekâlıydı.

"Erdoğan Bey."

Yaşasın sesinde merak var. İyiye işaret.

"Benim."

"Nasılsınız?"

Eh fena değil. Dur bakalım, nereye çıkacak.

"İyiyim teşekkürler. Siz?"

Biz? Biz kimlerden oluşuyoruz ki?! Teşekkür ederim'in ederim'i, siz nasılsınız'ın nasılsınız'ı budanmış. Daha gür çıksın diye mi yoksa üşenmemi yahut tercüme senkronizasyonu mu? Aptallık diz boyuydu; aynı

saniyeler içinde hem konuşmaya çalışıp hem de kendine küfrediyordu Erdoğan!

“Bizler de iyiyiz. Teşekkür ederim.”

Bizler ha, illa ısıracaksın. Ya anladıysa ısırdığımı daha ilk saniyeden?

“Çiçeklerinizi aldım. Çok sevindim. Notunuzu da tabii... Ancak çıkaramadım!”

“Önemli değil. Nereden çıkaracaktınız? Sadece eski günlerin, tanışmışlıkların hatırına buraya gelmişken bir görüşelim istedim.”

“Tabi görüşelim. Beklerseniz işim altı buçukta biter. Burada ağırlayayım diyecem ama hem iş güç hem de yavan olur. İstediğim gibi ağırlayamam sizi.”

“Rica ederim. Zahmete girmeyin lütfen. Bir sıkıntı yaratacaksa...”

“Yok canım ne sıkıntısı” sözü ve... Merak neler yaptırıyordu insana. Hiç tanımadığı bir insanı ağırlamaya kadar gidiyordu işte. Sadece merak mı? Sanki bu meraka yalnızlık bulaşmıştı. Güvenememenin yarattığı bir yalnızlık... Yapısal güvensizlik mi, yoksa darbelerin etkisi mi? Şimdilik bilemiyordu.

Saatler çabuk geçmişti ve...

Yenilen sade bir yemeğin ve üstüne içilen kahvenin ardından ayrılmaları gerekiyordu artık. Tokalaşıp yürümeye başladı Erdoğan. Birkaç saniye sonra döndü arkasına baktı. Sırtını dönmüş yürüyordu. Deri ceketi üstünde, çantası sağ omzunda asılı, kollarını önde birbirine bağlamış, sarı başı hafif öne eğik, mavi gözleri tamamen kayıp... İçimi dedi, içinden, seninle doldurdum ve gidiyorum. Ama görüyorum ki sen de yalnızsın. Her nedense kollarını öyle birbirine bağlamış başı hafif eğik yürüyüşü, Erdoğan’da öyle bir his uyandırmıştı. Darbe yememek adına örülü duvarların içinde yalnız kalmak, daha doğrusu kendi çevrene, tependeki gökyüzüne zindan örmek! Bu yalnızlığı Ondan çekip almak istedi, hem de çok istedi. Becerebilir miydi? İzin istese miydi?

Yaşanan şu iki buçuk aylık dönemde ne fırtınalar gelip gitmişti. Fırtınalar, ne sel suları akıtmıştı hayatından. Gelen her sel bir şeyler almış, sürüklediği

milden, çamurdan ne cevherler bulmuş çıkarmıştı. Mücevherat, karşısında duruyordu. Kızları, annesi... Bir de yüreğinde sakladığı, şimdilik, o yalnız kadın.

Babasını, Hakkı Babasını özledi. Yüreği acıdı. Annesine baktı. Sıpacıkla uğraşıyordu. Nine! Ninelik yakışmıştı feminist annesine. Her kadın gibi, kucağında bir çocuğu doyurma harbi yaşıyordu keyif alarak. Göz öze geldiler, sanki Erdoğan çağırmış gibi kaldırdı kafasını ona baktı. Gülümsedi. Erdoğan karşılık verdi. Bir saniyeliğine ortak bir bakışta sabitlendiler. Annesinin onu anladığını anladı. Gözlerini yumup bir küçük öpücük gönderdi Erdoğan'a... “Üzülme” demek miydi bu?

Bahattin ve Şule ebediyen yoktu. Melike, Sibel, Viktoriya... Onlar da öyle, hâlâ yaşıyor olmaları, eksilmeleri gerçeğini kaldırmıyordu. Kızlar vardı şimdi. Annesi... Bileşik kap misali arkadaş... Eksilenlerin yerini birileri alıyordu. Ya da alsın diye uğraşıyordu. Yok be! Ne uğraşması, kısmet işte.

Kısmet demişken, şu arkası dönük kadın ne de alımlıydı. Kısa kesilmiş, hatta erkek saçı gibi kadar kısa kesiliş, ıslak sarı düz saçları; geriye doğru taranmış. Lezbiyen mi acaba?! Sanmam. Kolsuz bir tişört üstünde, hafif kızarmış teni... Bu bizden değildi. Yani Anadolulu değil. Gavur olma ihtimali yüksek. Fransız olmasın. Sıskaya yakın vücudu, o bol tişört ve altındaki üstünden dökülen keten pantolonla daha da zayıf görünüyordu. Yavaş hareketlerle, ara sıra beyaz şarabını yudumlayarak kendi hâlinde yemek yiyordu. Onun bu dünyadan habersizliği, daha da hayran ediyordu Erdoğan'ı.

Gözlerini tekrar masaya döndürdüğünde büyük kızla karşı karşıya kaldı. Sinir vardı kızın yüzünde. Hırçın sayılabilecek hareketlerle masadan kalktı. Telefonunu çeker gibi aldı masadan ve uzaklaştı. Bu arada numarayı çeviriyordu. Gitti, biraz uzakta ki hamağa uzandı. Telefonda biriyle görüşüyordu. Kimdi ki? Annesi olacak zat-ı muhterem mi, belki erkek arkadaş? Bir dakika kadar süren bu izleme sonrası annesine baktı. Annesi boş ver gibisinden, umursama, üstüne düşme gibisinden bir bakış fırlattı. İyi oldu bu bakış, yoksa saracaktı Erdoğan kıza. Başıyla uysallaştığını işaret etti annesine. Annesi hemen arkasından “Seni gidi gidi.” diyen bir şekilde çenesini oynattı sağa sola, gülümseyerek. Demek kızın anladığını annesi de anlamıştı. Nasıl beceriyorlardı ki bunu? Mahcup oldu bir an. Utandı. Ama

çabuk sıyrıldı bu düşünceden, koskoca adam, kime niye hesap verecek ki? Fakat, o kadına ihanet olmaz mı bu girişim?

Canım niye olsun. Onunla yaşamayı umdukları şimdilik belirsizdi. Üstelik bu belirsizlik kendi başına aşabileceği türden de değildi. Ancak iki kişi hâlledebilirlerdi bunu. Bu nedenle üstünde çok durmaya gerek yoktu. Hem ütopya sahibi olmak pratiği engellememeliydi, değil mi canım? Sanki, Melike, Sibel, Viktoriya ve Şule varken o yok muydu? Vardı, hem de nasıl... O zaman pratiği yaşamıştı, yine yaşayabilirdi. Kimse kimseye söz vermiş de değil. Bu düşünceler vicdanını rahatlatıyor ve girişimciliğini yükseltiyordu. Girişimcilik! Bak bu da pek orijinal oldu. Bahattin olaydı şimdi, okkalı bir küfür sallardı suratıma. Gerçekten Bahattin nerelerdesin? Eksilen her kadının yerine bir kadın buldum yahut vardı ortaya çıkardım ama senin yerine kimi koyacağım ben? Sağımı solumu kadınlar kızlar doldurmaya başladı. Hayatımda gereğinden fazla kadın var. Kiminle dertleşeceğim gardaş? Karıya kıza battım!

Ortancalar biraz şımardıktan sonra havuza gideceklerini söylediler ve ayrıldılar. Arkalarından bir sürü dikkatli ol yollandı ama hızlıydılar, yetişemediler kızlara, ses hızında da olsa bu sözler. Güle oynaya su kaydıraklarının başına çıkıyorlardı. Erdoğan onları izledi bir süre, bir iki kaydılar. Beceriyorlardı. Endişeye gerek yok!

Sonra annesi, kızın uykusu geldiğini bahane ederek gitmeye hazırlandı. Bakıcı kadın hemen atıldı ama izin vermedi. Fatma Hanım, torunu ile ilgilenmek istiyordu. Büyütemediği Erdoğan olabilir miydi sıpacık? Neden olmasın. Masada bakıcı kadınla kaldılar. Hadi fırsattan istifade sen de denize git Nergis bacı. Bilmez kiymiş, acaba nasıl olurmuş?.. mış muş... Canım niye olmasın? Sen de tatil yap biraz. Mayo filan getirmedin mi? Getirdi elbet. Hadi o zaman denize git, havuza ya da ne istersen onu yap ama yap. Yap ki, ben de şu kadına dikkatimi verebileyim!

Kadın giderken, garson istediği çayı getiriyordu. Çayı koyarken masaya, resepsiyondan misafirleri olduğu söylendi Erdoğan’a. Allah Allah kim ki bunlar?

Kalktı yürüdü resepsiyona doğru. Giderken epeyce işkillenmişti. Burada olduğunu kim biliyordu ki? Necla birilerine mi söylemişti acaba? Resepsiyona yaklaşarak kendisini arayanları sordu, yan taraftaki salona

almışlardı. O tarafa seğirtti. Yaklaştığında, hastanedeki göbekliyle genç adamı gördü. Sinirlendi. Çıkışacaktı ki, göbekli gülümseyerek karşıladı Erdoğan'ı; ayağa kalktı, babacan bir gülümseme ortama yayıldı. Gülümseme bulaşıcıydı. Ama direndi Erdoğan, üstten aldı. Hem bu adamı nereden tanıyordu?

"Hayırdır gene, ne var, niye geldiniz?"

"Erdoğan Bey sakin olun lütfen! Biraz görüşüp gideceğiz."

"Kardeşim rahatsız ediyorsunuz. Burada çocuklarımla tatildeyiz. Zaten Bahattin'i öldürdünüz! Benimle ne derdiniz var sizin?"

"Erdoğan, oğlum! Tanımadın beni hâlâ değil mi?"

Bu oğlum lafı duraklattı Erdoğan'ı.

"Oğlum!"

Neye dayanarak söylemişti bu sözü acaba? Güvencesi neydi? Anladığı, bu göbeklinin kendisiyle kolay irtibat kurabileceğini aklı kestiğiydi. Hem dayaktan da bunlar kurtarmamış mıydı kendisini. "Hele bir duralım bakalım, birkaç kelam etsinler."

"Aslında tanır gibiyim ama çıkaramıyorum. Gerçi üstünde de çok durmadım henüz. Aklım başka şeylerle meşgul..."

"Tahmin edebiliyorum. Ben Tacettin Yılmazer. Hatırlaya-bildin mi?"

Evet! Tacettin ismi bazı şeyleri yerli yerine oturtuyordu. Yavaşça hatırlayacağını umarken birden aklında aydınlanıverdi hatırat. Tacettin Yılmazer... Tacettin amcaydı, babasının arkadaşı! Küçükken birkaç kez büroda gördüğü, eve gelip giden, ara sıra babasıyla tartışan, Tacettin Amca... Tacettin Amca aslında Kıbrıslıydı. Ara sıra Kıbrıs ağzıyla konuşur, Erdoğan'a takılırdı. Kıbrıs'a gidip geldikçe hediyeler bile getirmişti ona.

"Evet hatırladım Tacettin Bey. Babamın arkadaşı. Sizi gördüğüme memnun oldum ama Bahattin olayı, kusura bakmayın soğutuyor size karşı, sizin orada olmanız!.. Gerçekten ne işiniz vardı orada? Bu arada teşekkür etme fırsatı da bulamadım, beni siz kurtarmıştınız sanırım o hengameden."

“Rica ederim oğlum, Hakkı’nın oğlusun sen. Benim de yakınım hatta oğlum sayılırsın bu hesapla!”

Ancak kanaat getiremiyordu Erdoğan, güvense miydi bu eski tanıdığa yoksa siktir edip başından atsa mıydı? Ama her hâlde bir şeyler konuşup deşmeliydi Bahattin olayını. Anlamalıydı, bu adam bu bilgileri verebilirdi.

“Tacettin Bey...”

“Tacettin Bey değil oğlum, eskisi gibi amca!”

“Peki, Tacettin amca. Birkaç cevaba ihtiyacım var aslında, açık olmak istiyorum.”

“Ne demek. Buyur bakalım.”

“Bir kere, ne işin vardı orada senin, yani Bahattin öldürüldüğünde, büronun olduğu yerde?”

“Görevliydim, o yüzden!”

“Görevli miydin?”

“Bak şimdi açık olacağım diyorsun, aktif dinleme yapıyorsun!”

“O nedir ki?”

“Neyse Erdoğan boş ver şimdi bunu. Görevliydim demek, yani...”

Bu sırada döndü, genç adama baktı. Birbirleriyle bakıştılar. Bir sır verecekmiş gibi tekrar Erdoğan’a döndü.

“Yani, görevim bu şekildeki olayları incelemek!”

“Polis misin yani, adli tıptan filan?”

“Tam olarak öyle değil, biraz daha karmaşık ya da anlayışa göre çok daha basit.”

“Anladım... Devlettensin.. Devletin Adamı!”

“Öyle dedin, öyle olsun. Kimliğimi açıklamamakla yükümlüyüm!”

“Peki, Bahattin olayı ne anlama geliyor? Yani polislerin hâli yok onu öldürecek, yaptıysanız yine siz yaptınız. Hem yapıp hem de sonucu görmeye mi geldiniz?!”

Bu söz üzerine yaşlı göbekli adam yine genç adama baktı, bu arada o nemrut hiç konuşmuyordu, fakat hayrettir Tacettin’le her göz temasında birbirlerine bir sürü şey anlatabiliyorlardı. Dikkati çekildi Erdoğan’ın, bu adam da kim diye. Bunu anlayınca Tacettin, daha neşeli bir hâl takınmaya çalıştı.

“Tanıştırmayı unuttum. Bu arkadaş, bir bakıma yardımcım, çokça ortağım sayabileceğim meslektaşım Hüseyin Bey. Bu arada Kerbela mı oğlum burası, yok mu senin çayın çorban?!”

“Ya tabi ya! Özür dilerim. Garsonu çağırdı, birer soda söylediler, garson gitti.”

“Tacettin amca.”

“Efendim.”

“Lafı lafa katıyorsun. Soruma cevap vermiyorsun. Bahattin’i soruyorum. Kardeşimdi Bahattin. Yani kan kardeşi değil ama gerçi o konuda da emin değilim ancak yine de kardeşimdi. Çok acıyor içim. Bir bakıma net aslında ama... yine de işte... Karıştığı, uğraştığı olaylar yüzünden Devlet öldürdü kardeşimi! Bir bakıma da flu, hiçbir şey anlayamıyorum. Garip bir duygu bu, soru sormamı bile sağlayacak kadar bilgim yok!”

“Ne bilmek istiyorsun peki?”

“Kim öldürdü, mesela... Bahattin’i? Kim ise söyleyin. Sizin söylediğinizi söylemem. Kanı yerde kalacak çocuğun!”

“Biz de yerde kalmasın diye uğraşıyoruz oğlum, merak etme.”

“Nasıl yani... Uğraşıyorsunuz?”

Şaşkınlığı tavan yapmıştı.

“Anlayacağın, Bahattin’i biz öldürmedik. Yani Devletin işi değil bu.”

“Değil mi? Nasıl olur? Örgütün davalarını alırdı işte. Sebep bu değil mi?”

“Sebebini tam olarak bilmiyoruz. Belki Halil olayı ile ilgilidir. Belki de değil. Anladığımız kadarıyla Halil’in örgüt tarafından bağışlanması için biraz fazlaca uğraşmış ve dikkat çekmiş. Başka şeyler de vardır kesin, dikkatsizlik filan yapmıştır. İçince sapıtırdı biraz. Bize söylemedi ama tahmin etmek zor değil. Sonuçta eğitimli biri değil, alaylı sayılır. Örgütün işi bu kesin ama niye, nasıl tam belli değil.”

“Örgütün mü, alaylı mı, size söylemedi mi?”

Erdoğan’ın kafası, Konya ovasında ağaca çarpan bahtsız öküze dönmüştü! Şaşkınlığın ötesinde, bön bön bakıyordu Tacettin amcasına.

“Öyle Erdoğan. Senin anlayacağın, Bahattin bizim adamımızdır! Anladılarsa bunu...”

“Sizin adamınız mı, nasıl olur? Yaptığı işler peki?”

“Yaptığı işler paravan. Gerçi Devletin maaşlı adamı değil. Ama küçükten, taaa üniversiteden tanırız. Bize bilgi getirirdi, kendisini belli etmemeye çalışarak. Ekmeğini de avukatlıktan çıkarırdı.”

“Bahattinnn?”

“Bahattin, evet! Zaten adı da Bahattin değil ki!”

Erdoğan için şok dalgalarının biri bitmeden diğeri başlıyordu. Eşek yerine hatta tam anlamıyla susuz dövülmüş katır yerine konmak, ancak bu olabilirdi! Gardaşım dediği Bahattin ibnesi, gerçekte Bahattin bile değildi. Erdoğan kendi kıçında sayısız sopa hissediyordu o an! Yıllardır atılmıştı o sopalar ama kıçındaki acısını yeni hissetmeye başlıyordu!

“Değil mi? Nedir peki?”

“Baran... Baran Demirsoy!”

“Baran mı?”

“Evet!”

Erdoğan parçaları birleştirmeye çalışıyordu. Geçenlerde, içtikleri gece, ağzından böyle bir laf çıkmıştı, hatırlıyordu şimdi. “Baran kim ulan?” demişti de, “Su, yağmur filan.” dediydi. Vay be! Yalancı orospu çocuğu!

Gardaşına bak. Bunca yıl yalan söyledin bana ha! Alacağın olsun şerefsiz, alacağın olsun lan ibnenin evladı!.. Alacağın olsun gardaşım benim, ibne gardaşım, puşt gardaşım!..

Daha sayacaktı ki kafasından, birden başka bir yıldırım düşüverdi tecavüze uğramış beyninin içine!

“Ama babam... Babam tanıştırmıştı ilk bizi, Bahattin dediydi adına!”

“O başka bir iş işte!”

Delirmesi an meselesiydi. Gözleri patlayıp, yuvalarından çıkıyordu sanki Tacettin amcasına bakarken!

“Babam da mı sizdendi yoksa?!”

“Üstüne bastın evlat! Baban, işte tam bizdendir. Senin lafınla, ‘Devletin Adamı, Maaşlı Adamı!’”

“Babam, öyle mi?”

“Evet! Hakkı. Toprağı bol olsun. Nasıl edip de becerip kendi eceliyle göçtü dünyadan. Bizde zordur kendi ecelinle göçmek! Hepimize nasip olur inşallah.”

Tacettin amcası dalıp gitmişti bu sözleri ederken.

Kıbrıs Barış Harekatı öncesini; Hakkı’nın Adaya gelişini, savaşı, ölmeyi, öldürmeyi, ölmeden öldürmeyi, TMT mensubu olan Tacettin’i savaştan sonra Türkiye’ye getirişini... Kolundan vurulmuştu, öylece yatarken ve üç Rum faşist tarafından linç edilmeyi beklerken, Hakkı’nın nasıl da yetişip onları tepelediğini... Can borcunu...

O kadar hızlı anlatıyordu ki, Erdoğan’ın feleği şaşmıştı!

“Dur dur Tacettin amca. Hızlı gittik biraz. Ne yani, şimdi babam... Kıbrıs... Savaş... Devletin kadrolu ajanı... Bahattin... Baha haaa? Baha da, Devlet sempatizanı ajan, doğru mu anlamışım?”

“Yani, öyle.. Evet! doğru anlamışsın. Bu, ‘sempatizan ajan’ lafı, iyi laf ha Hüseyin, kaydedelim bunu!”

Erdoğan’ın içi kabarıyordu. Basınçla dolan öfke, bütün tenini zorluyordu dışarı çıkmak için. Herhangi bir söz veya davranış, ufak bir delik açacaktı ve fışkıracaktı ortalığa. Ortalık tam batacaktı.

Bir yalanı yaşamıştı Erdoğan yıllarca, ömrü hayatı boyunca. Babası diye bildiği adam, bildiği adam değildi! Kardeşi diye bildiği adam da, bildiği adam değildi! Başka şeylerdi onlar; başka adamlardı. Kendisine yalan söylemişlerdi. Bir yalanı yaşamıştı. Annesinin, “Baban karanlık adamdı.” dediği bu olsa gerekti. “Gidip, günlerce gelmezdi Erdoğan.” demek, göreve gitmesine denk geliyordu. Zaman zaman acımazsızlığı ve hatta kullandığı jargon... İşte hepsi bundandı. Bahattin’in karıların adreslerini filan zırt diye bulması da, demek ki bundandı! Demek ki bir haber salıyordu merkeze, hemencecik Erdoğan’ın karılarını bulabiliyordu! İyice hırslanıyordu Erdoğan. Hırsını nasıl alacaktı?

O bu düşünceler içindeyken Tacettin amcası, her an patlamaya hazır Erdoğan isimli nükleer santralin soğutulması gerektiğini anladı!

“Sakin olmalısın oğlum. Hissettiklerini anlayabiliyorum. Hakkı, en baştan hatalıydı zaten evlenmekle. Karına, çocuğuna kendinle ilgili en gerçek şeylerden birini söyleyememek acıdır. İnan bana, Hakkı’nın çektiği acıyı sen çekemezsin. Fatma gittiğinde, doğrusu onu kovduğunda, duyduğu acıyı bilemezsin! Koca Haydar’ın...”

“Haydar mı?”

“Evet Haydar! Lakabı yahut kod adı diyelim Haydar’dır, Hazreti Ali’ye atfen!”

Erdoğan’ın yüzünde patlayan tokatlar dinmek bilmiyordu, şamar oğlanına dönmüştü aldığı her cevapla birlikte! Babasının ismi bile başkaydı, apayrı bir dünyada!

“Ne önemi var?” diye devam etti Tacettin amcası. “Haydar ya da Hakkı. Önemli olan, gerçeklerin kendisidir. Annen gittiğinde, yani mecburen Fatma’yı kovduğunda Hakkı, nasıl ağladığını Fatma diye, bir ben bilirim!”

“Gerçekten ağladı mı babam? O ağır adam Hakkı. O zalim Hakkı, sert Hakkı...”

“Ağladı ya. Aslında ayrılmazdı annenden ama ayrılması gerekiyordu. Bıçak kemiğe dayanmıştı. Kaldıramıyor, idare edemiyordu ama kıyamıyordu Fatma’ya, bahane de bulamıyordu!”

“O yüzden, küfür ettiğinde annem, aradığı bahaneyi buldu, öyle mi?”

“Öyle. Öyle de, ne yapacaksın! Azgın zamanlardı, kötü zamanlardı, memleketin hepimize ihtiyacı vardı; görev daha önemliydi, devlet aileden daha kıymetlidir bizim için. Kaç gece nöbet tutmuşuzdur Fatma’nın evinin önünde, Fatma’yı koruyacağız diye. Hem senin o komünist anan, feminist anan ne işler açmıştır başımıza! İdare edeceğiz diye, neler çektik.”

“Valla?”

Böyle bakınca komik bile gelebiliyor. Erdoğan da bir an idare ediliyor duygusuna kapıldı. Saklamadı.

“Beni de idare ediyorsun şu anda!”

Gülümsedi Tacettin, cevap vermedi. Gülümsemesi anlatıyordu her şeyi. İçini boşaltmıştı Erdoğan’ın. Doğruya yalan katmamışlardı. Sorsaydı da, başka cevap verselerdi, yalandı. Olsa olsa saklamışlardı gerçeği kendinden. Gerçeği saklamak, yalan sayılmazdı. Kendisi de öyle demez miydi? Bahattin’e yalan söylemekle suçladığı zaman kendisini. Bak puşta, hem bana böyle derdi, hem de “Saklamak, yalan değildir oğlum.” dediğimde, beni laf ebeliğiyle suçlardı. Bahattin’e dönüyordu oklar. Yahut Bahattin hedefinden hiç ayrılmamışlardı. Anlamış gibi Tacettin:

“Bu arada, Baran’a da kızma!”

“Baran değil, Bahattin benim ibne gardaşımın adı!”

“Bak kızmışsın. Sana söylemeyi hep istedi. Hatta bu konuda çok zorladı bizi ama biz istemedik söylemesini! Onun bu konuda bir suçu yok anlayacağın.”

“Niçin istemediniz ki?”

“Valla kusura bakma da, garip bir adamsın sen oğlum. Babana hiç benzemiyorsun. Baban ciddi adamdı, toprağı ağır...”

“Ben gevşek miyim yani?!”

“Yok canım, öyle değil ama biraz zıpır diyelim. Emin olamazdık senden. Hâlâ da değilim ya. Dünyaya bakışın, yaşam şeklin... Uymaz böyle işlere.”

“Uymasın daha iyi, böyle iyiyim ben zaten.”

“Bence de. Ama sırrımızı korumalısın. Sarhoş olursun, hani ne bileyim bir karının koynunda açılır, saçılırsın, bize güvenip sağda solda başını belaya sokarsın!.. Erdoğan, valla bil ki oğlum, tanımazlıktan gelirim o zaman seni! Devletin görevi daha önemli, anlamışsındır artık.”

“Tamam, tamam merak etmeyin. Kendimi tutarım.”

“Şunu bil ki oğlum, hem baban Hakkı hem de Bahattin... ikisi de vatansever insanlardı. Ruhları şad olsun.”

“İnşallah be Tacettin amca. Mekânları cennet bahçesi olsun, ne diyeyim... Toprakları bol olsun benim canlarımın...”

Bunu dediğinde içindeki öfke tamamen sona ermişti. Fırtına, hiçbir beşeri yaşam alanına denk gelmeden bir ovayı yalayıp gitmişti. Bütün binalar ve kalpler sağlamdı, kırılmamıştı.

“Haa bu arada, Fatma’ya da anlatma bunları. Bırak öyle bilsin. Karı kısmına söylenmez böyle şeyler, sakın haaa!”

“Olur. Biraz zor ama çalışacağım.”

“Çalış ve becer Erdoğan.”

“Tamam. Tamam da, bunları söylemeye gelmediniz herhâlde. Yani sırları ifşaya?”

“Doğru ya asıl nedeni unuttuk. Bak gördün mü, ailevi işler girince araya Devletin işleri nasıl aksıyor. Anladın mı şimdi. Eve ekmek alacam, karı kızar, çocuk evde yalnız... Derdin varsa Devlet işlerini yürütemezsin!”

“Anladım sayılır.”

“Erdoğan, Bahattin sana bir şey verdi mi? Ne bileyim; bir dosya, bir çanta, bir kutu filan? Bir tesadüf eseri öğrendik böyle bir şeyi...”

“Evet, verdi. Siyah bir çanta... Öldürülmeden önceydi. Birkaç güne isterim dedi ama ömrü yetmedi bebenin. Tamamen unutmuşum.”

“Baktın mı içine ne var?”

“Bakmadım.”

“Niçin?”

“Baha bakma dedi de ondan!”

“Ha sen de öyle dedi diye bakmadın, öyle mi?”

“Öyle. Niye şaşırıyorsun ki? Ben Baha’ya güvenirdim. Bakma dediyse, bakma demektir.”

“Seninle ilgili yanıldık mı acaba Erdoğan? Sende bir cevher var da, biz mi göremedik?!”

“Aman amca, sakın bulaştırmayın beni. Böyle iyiyim ben.”

“Neyse. O çantaya bir bakmamız lazım; nedir, içinde ne vardır, neye yarar?..”

“Size de mi söylemedi?”

“Yok. Söylemedi açık açık. Halil vermiş. O kadarını biliyoruz. Laf lafa girdi o ara, tamamını anlatmadı. Telefonu kapattı. İki gün sonra da öldürüldü. Bir suikast hazırlığı haberi aldık ama hedefi belirleyemedik. Belirlediğimizde, yani Bahattin olduğunu öğrendiğimizde hemen aradım, telefonu meşguldü. Seninle konuşuyormuş. Hemen kalktık gittik, tabi tam olarak saatini bilemezdik, oraya vardığımızda olay bitmişti, üç-beş dakikayla kaçırdık elimizden herifleri!”

“O puşt Halil’in işidir kesin. O şerefsiz herif... Allah belasını versin ibnenin. Tam bir ittir!”

“Tahmin edebiliyoruz, öyle değil mi Hüseyin?”

Hüseyin başıyla onayladı.

“O nerede peki?”

“Bilmiyoruz, firari ama arıyoruz. Bakalım, buluruz çok geçmeden.”

“Bana da haber verin. Kim yaptırdı, cezasını buldu mu?.. Bütün bunları öğrenmek isterim.”

“Haber veririz merak etme. Netleşince haber veririz. Biz kalkalım artık. Hadi Hüseyin.”

“Durun anahtarı vereyim, eve gidip alın çantayı.”

“İyi sağol. Bizi bir ton işten kurtardın.”

“Ne demek.”

Erdoğan tam kalkıyordu ki, birden duraksadı.

“Emekli olmadın mı sen daha Tacettin amca?”

“Niçin be Erdoğan, kim bekliyor beni? Ne karı var, ne evlat! Biliyorsun, bu işlerin emekliliği olmaz. Bir sene kaldı yaş haddine. Bakalım ne yapacağız.”

“Sen de haklısın. Hayırlısı olsun.”

Uğurladı misafirlerini, arabalarına kadar eşlik etti. Arkalarından baktı bir süre. Geri döndü. Elleri cebinde yürüdü. Kalktığı masayı buldu. Masaya yaklaştığında, karşılaştığı garsona bir çay söyledi. Yerine oturdu. Başı önde, babası geldi aklına... Karanlık Hakkı, Haydar Hakkı... Bahattin hemen sonra beliriverdi sıraya girmişçesine beyninde. “Ulan,” dedi içinden, “iyi kandırdınız beni. Hesabını nasılsa sorarım sizden!”

Yalnızlık duydu birden. Herkesin bildiğini, o bilmiyordu. Ama olsun, annesi de bilmiyordu. Sigara yaktı, o ara çayı geldi. Uzaktan ortancaya baktı, hâlâ umarsız havuz kudurganlığı yaşıyordu. Büyük neredeydi acaba? Annesi, sıpacık ve bakıcı kadın da yoktu ortalıkta. Neyse dedi. Çayına, sigarasına, babasına ve Bahattin’e döndü. Tam bir muhabbete dalacaktı ki kafasında onlarla; sarı, ıslak kısa saçlarını arkaya taramış, ince, bir ihtimal, Fransız’ı gördü.

Yemek yerken sırtını denize dönmüş olan hatun şimdi yüzünü denize dönmüş, pek bir anlam içermeyen bakışlarla denizi süzüyor, kahvesini yudumluyordu. Ama ne çekici bir kadındı! Saçlarını uzatalım biraz, kıvırcık yapalım... Evet, gözleri yeşil mi, yeşil... Hadi biraz mavilik katalım,

tamamdır... Yanaklar ve dudaklar biraz ama çok değil, doldurulacak... Beden, beden iyi sanki birkaç kilo lazım ama olmasa da olur... Boy, uzun ama bir on santim kısaltmak gerekiyor... İşte şimdi tamam oldu! Sarışınım, mavişim, tornadan çıkardığım; işte o sensin! Ama bu da sensin. İkiniz de kabulümsünüz!

Kadını artık ne kadar süzdüyse, denizi izleyen bakışlar, bir anda Erdoğan'ı yakaladı. Kadınlar hissedebiliyordu kendilerine bakıldığını. Ama ne yakışıklı adamdı!..

Türk müdür bu? Evet Türk'tür. Tanıyor muyum bu adamı? Sanki. Ama nereden? Aman ya, nereden tanıyacağım, tanıdık birini andırıyor sanırım.

Ne güzel gözler öyle. Hoşlanarak mı baktı. Belki... Yok be, belki. Kesin hoşlandı. Tanıyor muyum bu kadını? Sanki. Ama nereden? Yok be, nereden tanıyacağım. Ona benziyor biraz, ondan öyle geliyordur. Bok ona benzediğinden... Ulan gerizekâlı ibne, O'na benzemek ne demek, ta kendisi... bu Mary! Fransız Mary!.. Göreme'den Mary... Hani ikinci kadınım olan Mary! Valla, o.

Kalktı gitti yanına gülümseyerek, kadın önce şaşırdı. İngilizce olarak tanıttı kendini Erdoğan. Kadın Türkçe cevap verdi! Güzeldi Türkçesi. Her sene gelirmiş Türkiye'ye. Hatırlıyordu Erdoğan'ı; yeniden görüştüklerine çok memnun olmuştu.

Bir hafta kadar sonra Antalya Havalimanı'ndan yolcu ederken Mary'i, olacakları bilmiyordu Erdoğan. Kuvvetle muhtemel Mary de farkında değildi henüz aylar sonra yaşayacaklarını. Fakat nedense Paris'e kadar hiç beyaz şarap içmedi uçakta. Mary, Fatma Michelle'e hamileydi!